

ONS ZUIDEN PANORAMA

28 OCTOBER 1937 — No. 43

LOSSE NUMMERS 15 CENT

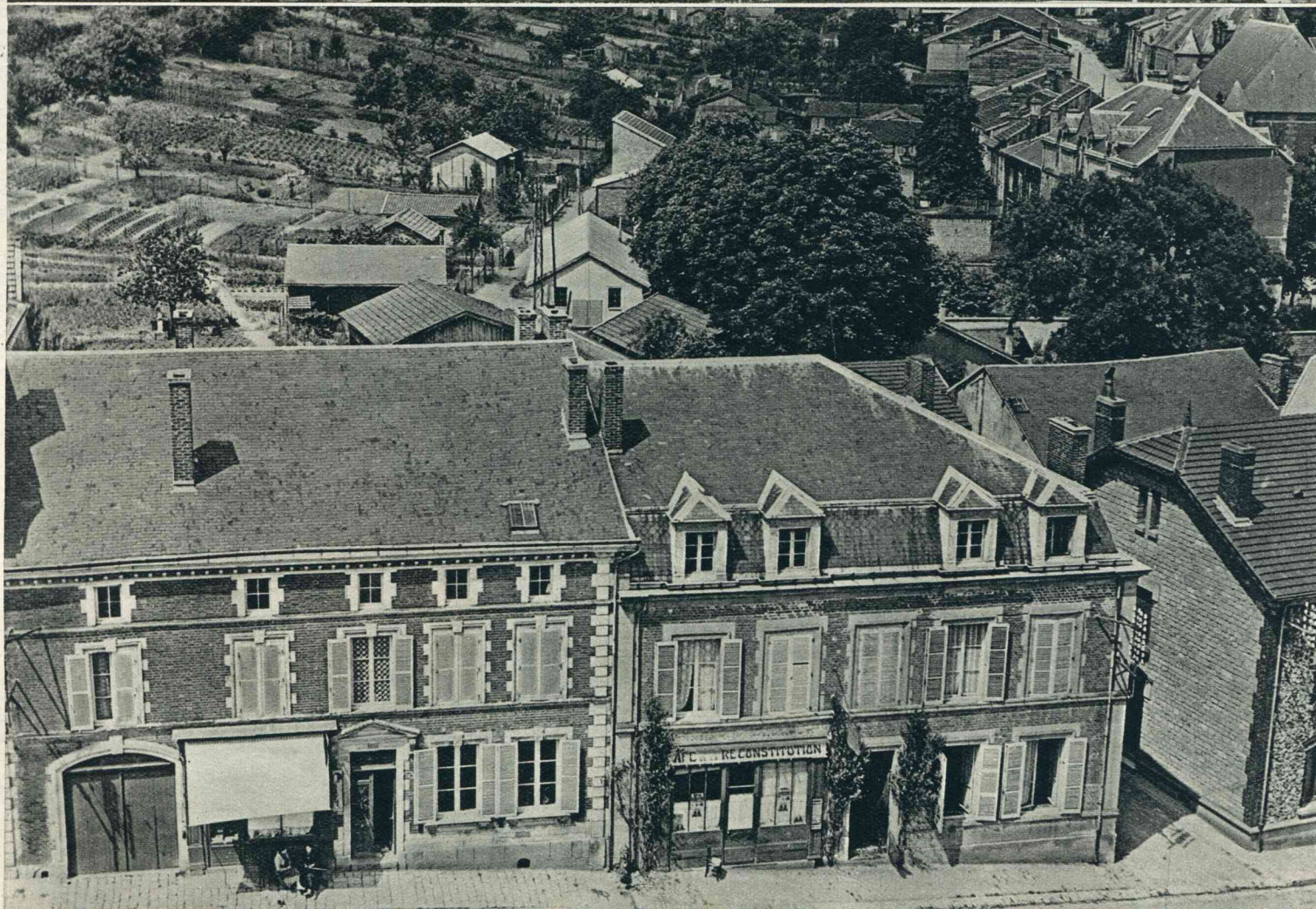
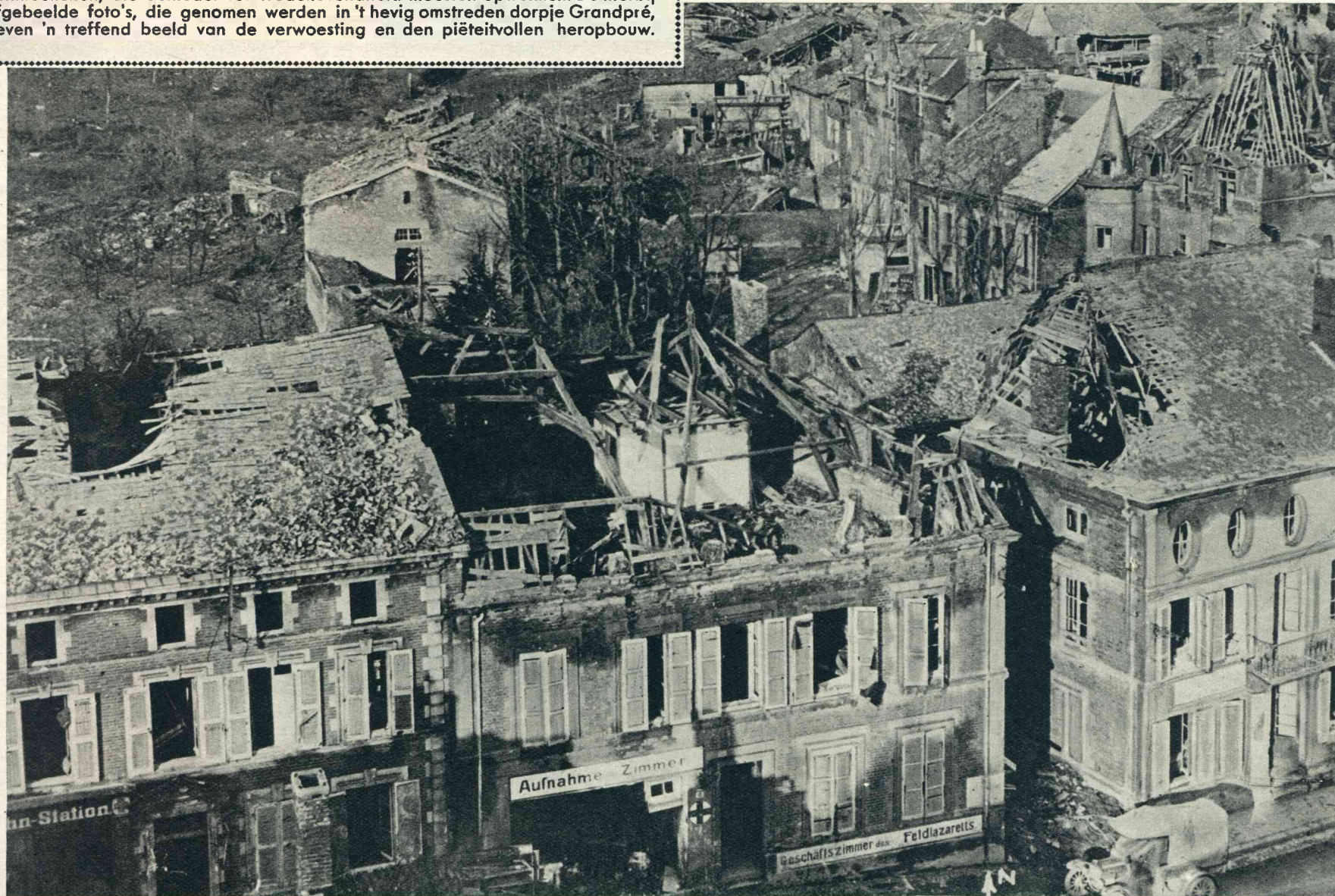

NAAR DE HONDEN-SHOW

ZIE ONZE FOTO'S: HEROPBOUW NOORD-FRANKRIJK OP PAG. 2 EN 3

Sinds het einde van den wereldoorlog zijn bijna twintig jaren weer voorbij. De slagvelden, door de zware bombardementen in woestenijen herschapen, hebben het oude aanzien herkrege. De bodem draagt weer vele gewassen, boomen en struiken geven het landschap, dat eens getuige was van zooveel nameloos leed, een vriendelijk en levendig cachet. Slechts op bepaalde plekken, waar de strijd het hevigst woedde, heeft men het beeld der verwoesting gelaten zooals het na de demonische worstelingen was: daar ook liggen de oorlogskerkhoven met de honderdduizenden kruisen, bedevaartplaatsen van leed, gedenkteeken, die eenieder tot vredelievendheid moesten opwekken. De hierbij afgebeelde foto's, die genomen werden in 't hevig omstreden dorpje Grandpré, geven 'n treffend beeld van de verwoesting en den piëteitvollen heropbouw.

WAAR EENS

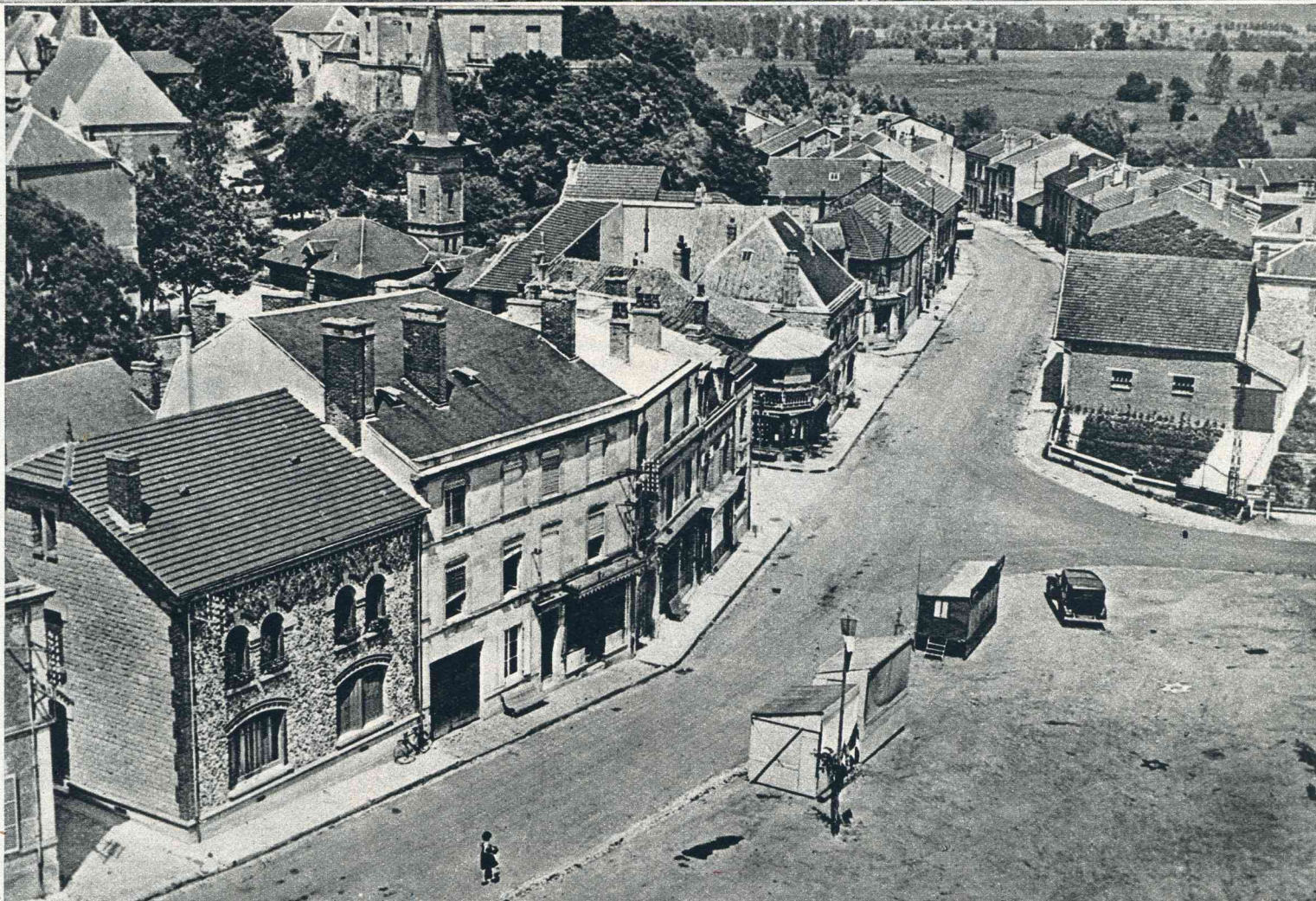
Gezicht op Grandpré, in de Fransche Ardennen, zooals het er uitzag in 1918 na de beslissende gevechten, waarin de Amerikaansche troepen de Duitschers terugwierpen. Stukgeschoten huizen, vernielde boomen, verwoeste akkers Aan den gevel van 't gebouw op den voorgrond ziet men duidelijk de opschriften, waaruit blijkt dat dit huis door de Duitse troepen als veldlazaret was ingericht.

Gezicht op hetzelfde punt van Grandpré na den heropbouw. Men ziet duidelijk, dat er met bijzondere liefde naar gestreefd is alles zoo veel mogelijk in zijn vroegeren staat weer op te bouwen. Het voormalige veldlazaret is nu een café.

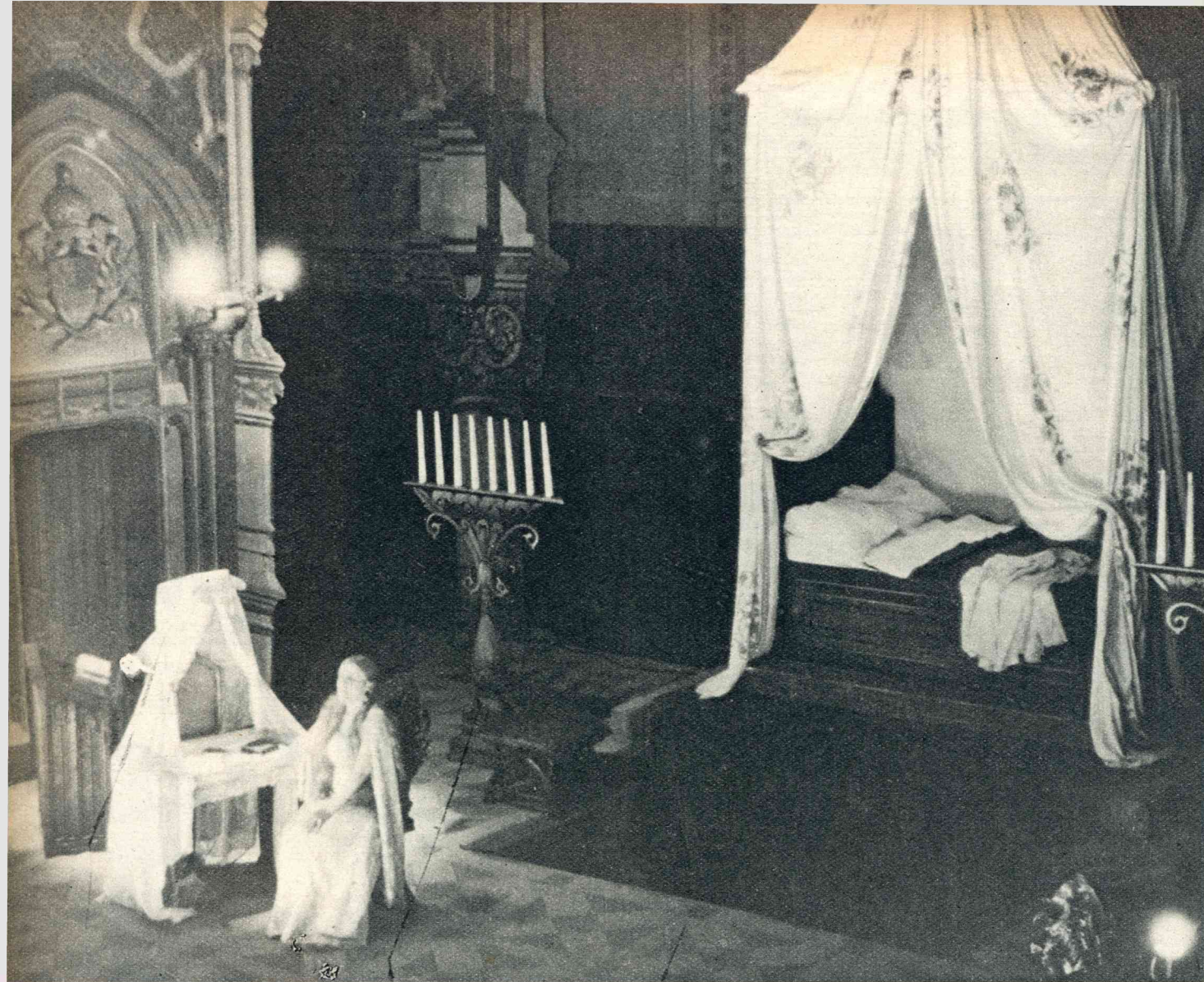
KANONNEN DREUNDEN....

Nog een gezicht op het door artillerievuur geteisterde Grandpré in het laatste jaar van den wereldoorlog. Veel viel hier niet meer te verwoesten

Hetzelfde punt van Grandpré bijna twintig jaren later. Hoe weldadig doet 't groen der boomen op deze foto aan. Merkwaardig is ook op te merken, dat men de gevaarlijke bocht heeft weggelaten en dat het uitzicht op 't kruispunt heel wat verbeterd is. Teekenen van „voortgang”. Bij 't zien van dit vriendelijke dorpskiesje vraagt men zich af waartoe die verwoesting eigenlijk noodig was? En tevens: zal 't thans voor nieuwe gruwelen in de toekomst gespaard blijven?....

Aan regie en décor wordt bij de Italiaansche Opera even groote zorg besteed als aan stemmen, muziek en ballet: deze stijlvolle scène uit Othello van Verdi is er een bewijs van.

DE ITALIAANSCH E OPERA

★ JUBILEERT ★

VEERTIG JAAR IN ONS LAND

Het merkwaardig feit, dat de Italiaansche Opera hier te lande haar veertigjarig jubileum gaat vieren, levert stof te over voor enkele beschouwingen, die men kan uitstrekken zoowel tot het terrein der aesthetiek als tot dat der folklore. Er ware aanleiding om een historisch overzicht te schrijven en de vele, zeer verscheidene levensfasen van het instituut in herinnering te brengen, van den tijd af, dat wijlen Cav. M. de Hondt meestal heel alleen naar Milaan trok, om daar een ensemble zangeressen en zangers uit te zoeken, dat doorgaans in staat bleek schier vulkanische stormen van geestdrift te ontketenen bij de talrijke bewonderaars van het unieke zuidelijke belcanto. Maar 'n eenigszins behoorlijk historisch overzicht zou veel ruimte vergen, afgezien nog van het feit, dat er over de eerste vijftientig jaar van de Opera Italiana nagenoeg geen archief te vinden is, omdat wijlen de heer De Hondt te dien opzichte erg simplistisch was aangelegd, en niet met accountancy en dergelijke comptable instituten placht te werken. Het jongere geslacht heeft den uitgroeï van de Italiaansche Opera meegemaakt, welke eerst onder leiding van wijlen Comm. Arturo

Maestro Edmondo de Vecchi, die evenals het vorig jaar ook dit seizoen als dirigent komt optreden.

Borin, nadien onder de directe leiding van het College van Commissarissen en hoog bekwame maëstri als Antonino Votto en Edmondo de Vecchi, zich wist op te werken tot een inderdaad veel hooger gelegen artistiek niveau, dan in het begin van haar bestaan verwezenlijkt kon worden.

Die uitgroeï naar hooger artistiek plan was absoluut noodzakelijk, wilde de Italiaansche Opera den strijd om haar artistiek bestaan met succes kunnen volhouden. De concurrentie van het eveneens steeds hooger opgevoerde concertwezen, de concurrentie vooral van de film, die zooveel mogelijkheden biedt en nog steeds evolueert, de artistieke groei van het tooneel, alles vormde factoren, die het gaandeweg noodzakelijk maakten het

werkplan van de Italiaansche Opera, zooals dat indertijd was opgezet, grondig te herzien. De latere leiding van het instituut heeft te dien opzichte haar taak zeer goed begrepen en de daadwerkelijke belang

stelling van autoriteiten gaf hieraan mede een machtigen stoot omhoog.

Maar op de eerste en voornaamste plaats wordt het instituut toch in stand gehouden door de fascinerende macht van de Italiaansche stem, door de bewondering, die 'n groot deel van het publiek koestert voor die uitzonderlijke gave van het belcanto, zooals dat uit de zuidelijke kelen welt. De naam van het Nederlandsche operaseizoen heeft gaandeweg ook in Italië een zeer goeden klank gekregen. Reeds onder 't tijdperk van Cav. de Hondt was het Nederlandsche seizoen voor menig een onder de artisten de springplank voor 'n goede carrière in Italië of in Amerika. Namen als Lucenti, Lunardi, Constantino, Isalberti, Cesaretti, Gemma Belincioni, Cobelli, Cassani, Salvi verwierven vaak hier hun eersten roem, die later bevestigd werd in het land der opera zelf of wel in de nieuwe wereld. Eenieder in ons land weet, hoe de „diva Olandese" Sara Scuderi hier haar roem bevestigde, die thans zoo glorieus in Italië wordt voortgezet. Artisten van wereldnaam als Stabile, Galeffi, Dalla Rizza, Cigna traden de laatste jaren bij de Italiaansche Opera op. De scènerie werd aanmerkelijk verbeterd en het instituut kwam gaandeweg in het bezit van een aantal décors en costumes, die een aanzienlijk kapitaal aan waarde vertegenwoordigen.

Tal van werken heeft de Italiaansche Opera in ons land geïntroduceerd. Nagenoeg geheel het reper-

toire van Puccini, talrijke werken van Verdi, voorts vele noviteiten van klassieke en modernere meesters. Ook hierin, in de keuze der werken, is een stijgende lijn te onderkennen. De tijd van het virtuozenom als zoodanig is wel voorbij; de veristische richting won het pleit en hierdoor werd de keuze der te spelen

Agostino Casavecchi, een der vermaardste Italiaansche tenoren, in Rigoletto.

Zoo gaat het er toe in het ongelooflijk rijke magazijn van costumes en requisieten, dat de opera vereischt.

werken terdege beïnvloed. Naast de zangopera van vroeger ontwikkelde zich ook de *speelopera* en werken als Verdi's *Fallstaf* hebben kunnen aantonen, waartoe de Italiaansche Opera in ons land in staat is. De uitvoering van genoemd werk was de artistieke apotheose van de periode van het bewind van directeur Arturo Borin. De laatste door Puccini gecomponeerde opera „*Turandot*” besloot het tijdvak van de leiding van mevrouw C. de Hondt-Verhallen, die na den dood van haar echtgenoot enkele jaren als directrice is opgetreden.

Het regent — maar er is plaatsbespreking voor de Italiaansche Opera in 't Amsterdamsch Carré.

Het werk van de maïstri Parenti en vooral van Votto en de Vecchi ligt nog te versch in het geheugen van de huidige bezoekers der Italiaansche Opera, dan dat wij hierover lang zouden moeten uitweiden. Met name de orkestbezetting groeide de laatste jaren uit in verband met de hoge eischen, die aan het zuiver muzikaal gedeelte behooren te worden gesteld. Het is bijvoorbeeld voor belangstellenden wel eens interessant, de orkestale eischen te vergelijken van een werk als de *Trovatore* van Verdi en diens *Fallstaf*; men zou tot heel verrassende inzichten komen. Maar die inzichten moeten door een operainstelling, die haar naam waard is, zooals de Italiaansche Opera in ons land voorzeker is, ten volle worden ingelost. Nederlanders zijn, zooals men weet, niet spaarzaam, noch malsch met critiek.

Vol goeden moed wordt thans het veertigste, het jubileumseizoen voorbereid. De algemeene artistieke leiding wordt wederom in de bekwame handen van

maestro Edmondo de Vecchi gelegd, die ook den troep in Italië heeft geformeerd. Men moest zich ditmaal beperken tot een betrekkelijk kort seizoen van ongeveer twee maanden, doch men zal dien tijd volledig benutten, om het Nederlandsche publiek een keur van werken voor te zetten. Naast het bekende repertoire als *Aida*, *Rigoletto*, *Nabucco*, *Traviata*, *Andrea Chenier*, *Bohème*, *Butterfly*, *Manon Lescaut*, *Suor Angelica*, *Tosca* en *Turandot*, *Il Barbiere*, *I Pescatori di Perle*, *Carmen*, *Cavalleria Rusticana* en *Pagliacci*, *Faust* en *Lucia di Lammermoor* worden er twee noviteiten voorbereid nl. een werk van Mascagni „*Lodoletta*”, waarvan de tekst een gebeurtenis op Hollandschen bodem verhaalt, en voorts een werk van den tijdgenoot-componist Felice Lattuada, getiteld „*Le preziose ridicole*” op tekst van het klassieke blijspel van Molière. Ten slotte wordt ter viering van het jubileum een gala-uitvoering voorbereid van Puccini's mooie werk „*Manon Lescaut*”, waarbij de diva Olandese Sara Scuderi de titelrol zal vervullen en een tenor van naam uit Italië zal worden geëngageerd en de bekende bariton Spartaco Marchi ook een rol krijgt toegedeeld. Er zal veel verscheidenheid zijn in het optreden der artisten, d.w.z. dat de meesten onder hen slechts kort hier zullen zijn en men dus met vele bekende en ook veel nieuwe Italiaansche stemmen zal kunnen kennis maken.

Het corps de ballet komt onder de uitstekende leiding van mevrouw Yvonne Georgi, thans hier welbekend van de balletavonden der Amsterdamsche Wagnervereniging, die men onlangs nog in de Kurzaal te Scheveningen en den vorigen winter ook in het Gebouw voor K. en W. in Den Haag heeft kunnen bewonderen.

Zoo werkt en streeft de Italiaansche Opera in Nederland naar het beste dat zij met haar uiteraard bescheiden financiële middelen kan bereiken, getrouw aan haar adagium „*Sempre avanti*” en gedragen door de daadwerkelijke sympathie van een groot deel van het Nederlandsche publiek.

Den Haag, October 1937. J.P.W. KUIN

Sara Scuderi, de sopraan, die zich in de afgelopen seizoenen zulk een groote populariteit bij het Nederlandsche publiek verworven heeft, zal ook in het jubileumseizoen weer tot de voornaamste solisten behooren: u ziet haar hier in haar rol in *Madonna Imperia*.

de nieuwe sterren, die in het jubileumseizoen optreden: zij zal o.a. *Carmen* zingen.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

Rusland staat op een keerpunt. De volksbevrijder is dood. Hij stierf enkele dagen voor de openbaarmaking van zijn manifest, waarin de constitutie werd aangekondigd. De beslissing, of 't manifest nu wel gepubliceerd zal worden, ligt bij zijn zoon, Alexander III. Zal Rusland nog verder hervormd worden naar den wil van den overleden monarch of zal de reactie het winnen en door terug te keeren tot het Byzantijnsch absolutisme den dood van Alexander II wreken?

Reactie

Twee groote tegenstanders kruisen de wapens. Het zijn graaf Loris-Melikow en Constantijn Pobjedoносzew.

Zal de liberale graaf zijn invloed op den nieuwen Czaar weten te doen gelden of Constantijn, die de groote voorvechter is voor de onbegrensde, goddelijke macht der Russische Czaren?

Rusland is diep ontsteld door den gruwelijken moord op Alexander II. Zelfs de liberalen beginnen zich ongerust te voelen. Door den terroristischen aanslag was een der beste Czaren, die Rusland ooit bezeten had, aan den vooravond van nieuwe, groote hervormingen uit het leven weggerukt. De stem van Constantijn Pobjedoносzew klinkt manend boven alles uit.

Terwijl 't luiden der dootsklokken in 't land nog niet verstomd is, terwijl St. Petersburg nog de uiterlijke teekenen van rouw draagt, treden op 8 Maart 1881 de twee verbitterde tegenstanders in den staatsraad op. Het antwoord van den fanatieken aanhanger van 't absolutisme, Constantijn Pobjedoносzew, op de in liberalen geest gehouden redevoering van Loris-Melikow was bijtend kort.

„Het is tijd om te handelen,” riep hij uit, „spitsvondige redeneeringen zijn uit den boeze.” Hiermede doelde hij voornamelijk op de verdediging der constitutie, die Loris-Melikow had voorgedragen.

De oppositie scheen machteloos. De moord op den Czaar was als 'n dreigende aanklacht tegen hen gericht. De openbare meening had zich van den strijd voor de vrijheid afgewend, terwijl de toegepaste methoden overal afschuw verwekten. De terroristen hadden zich misrekend, door den moord op den liberalen Czaar hielpen zij onbewust de reactie-partij aan de overwinning.

En de reactie kwam in de figuur van een alleenheerscher in 't formaat van Peter den Grooten!

De overwinning van 't absolutisme

Zoals ten tijde van de troonsbestijging door Paul I werd ook nu St. Petersburg overstroomd door soldaten en geleken de kasteelen en verschillende paleizen veroverde vestingen! Toch was er een groot onderscheid tusschen Paul I en Alexander III. Thans beklom 'n echte Czaar, zooals 't volk sinds lang niet meer gekend had, den

Alexander III nam meteen straffe maatregelen. Hij verving 'n aantal ministers en ambtenaren, de politie, die niet in staat was gebleken het leven van Alexander II te beschermen, moest 't veld ruimen voor de gendarmerie en de militairen. De terroristen vluchtten hals over kop uit 't land; wie gevat werd, moest 't met den dood betalen.

Het manifest over de constitutie, door Alexander II opgesteld en ondertekend, werd niet gepubliceerd! In plaats daarvan richtte de nieuwe Czaar zich met de volgende bekendmaking tot zijn honderd millioen onderdanen:

„Wij roepen al onze trouwe onderdanen op, ons en den staat onderdanig te dienen en ons te steunen met het onderdrukken van de afschuwelijke terreur, die 't Russische rijk met smaad heeft overladen. Wij roepen u op ons bij te staan het geloof en de zeden te beschermen, door leugen en roof te bestrijden en door orde en oprechtheid weer te doen heerschen in die instellingen, die onze verhevenste vader 't Russische rijk heeft geschonken.”

De liberale oppositie zag haar hoop in rook vervliegen. De gruwelijke moord op Alexander II had bevorderd, dat Rusland tot 't onbegrensde absolutisme terugkeerde.

Czaar Alexander III

De nieuwe Czaar, Alexander III, de reus met de machtige, breede schouders, met den harden blik zijner staalblauwe oogen, was wel in staat het Russische volk te imponeeren. Hij was zóó sterk, dat hij spelenderwijze een hoefijzer met de handen kon breken en 'n zilveren roebel tusschen zijn vingers kon krom buigen. Geen wonder, dat tal van fantastische verhalen over zijn kracht spoedig de ronde deden onder 't volk.

De Czaar hield niet van zwakke, kleine mensen. Hij omringde zich met forsich gebouwde mannen, die zijn manieren hadden en zich even weinig om de etikette bekommerden als de Czaar zelf. Men begon aan 't hof met luide, doordringende stem te spreken. De Czaar hield er niet van, dat er gefluisterd werd! Zijn eigen stem klonk overal dreunend boven uit en hij wist, dat 't hooren van deze stem meestal voldoende was, om den hovelingen en soldaten het noodige respect in te boezemen!

De keizer was 'n voorbeeldig echtgenoot en vader. Den lichtzinnigen levenswandel van zijn familieleden of ambtenaren vermocht hij geenszins te begrijpen. Hij verlangde van al zijn medewerkers en vrienden denzelfden stiipen levenswandel, dien hij voerde, en de geringste overtreding, die hem ter oore kwam, werd streng gestraft. Dan ontzag hij zich niet de bekwaamste ambtenaren op staanden voet te ontslaan.

Zelf een zeer ijverige werker had hij een hekel aan nietsnutters en leegloopers. Door zijn groote menschenkennis was hij bijzonder gelukkig in 't kiezen van zijn naaste medewerkers, getuige het feit, dat de meeste ministers, die hij als plaatsvervangers der oude regeering

Alexander de Derde van Rusland, die de vredesczaar genoemd werd.

aanstelde, tot aan zijn dood op hun post bleven.

Nadat Alexander III in de eerste weken na zijn troonsbestijging zijn macht door krasse maatregelen bevestigd had, verliet hij St. Petersburg en trok zich met z'n gezin op Gatschina terug. In dit kleine slot, waar zijn grootvader Paul zoo ongeduldig had zitten wachten op den dood van zijn moeder Katharina de Groote, liep 't burgerlijke leven van den monarch rustig verder. De kamers waren klein en primitief gemeubileerd en herinnerden aan 't milieu van 'n gewoon ambtenaartje. Maar Alexander voelde zich hier in den kring van zijn gezin buitengewoon gelukkig.

Hij was geen fatalist zooals z'n overleden vader, daarvoor was hem 't leven te lief en hij waakte ervoor, dat 't geen enkel gevaar liep. Gatschina werd door talrijke troepen gendarmen en soldaten van de buitenwereld afgesneden en geen enkele onbevoegde kon 't slot binnendringen. Op den weg tusschen Gatschina en St. Petersburg heerschte altijd een druk verkeer. Vanuit z'n slot zond de Czaar zijn koeriers, hier ontving hij zijn ministers, zijn vrienden en familieleden. Van hier uit regeerde hij het onmetelijke rijk en klonk zijn fier parool: „Rusland voor de Russen!”

Op bevel van den Czaar begonnen zijn medewerkers in de niet-Russische gebiedsdeelen van 't rijk, zooals Finland, Polen, in den Kaukasus en de Oostzeeprovincies een ongekende actie om den Russischen geest daar in te voeren. Tegelijkertijd werd de organisatie van 't Russische onderwijs met kracht ter hand genomen. De zich uitbreidende industrie, die plaats bood voor meer en meer vakkundig geschoolde krachten, kon deze voortaan uit de nieuw opgerichte vakscholen betrekken. Het was 't streven van den Czaar op dit gebied geheel onafhankelijk van 't buitenland te worden.

Ook de boeren en de arbeiders werden niet vergeten. Men begon met den aanleg van een trans-Siberischen spoorweg, er werd een ministerie opgericht speciaal voor den landbouw. Een groot deel der bevrijde boeren werd naar de oostelijke grenzen van 't rijk getransporteerd, naar Siberië en Middel-

Een unieke foto van czaar Alexander III met zijn gemalin Czarina Maria, toen hij nog troonopvolger was.

Azië en op talrijke manieren kwam men hen tegemoet zich 'n behoorlijk bestaan te verwerven. Van groot nut bleek weldra de pas opgerichte boerenbank, die credieten op langen termijn verschaft en velen 'n veilige steun werd.

De fabrieken werden geregeld geïnspecteerd door staatsambtenaren, die er voor moesten waken, dat de arbeiders door hun werkgevers niet werden uitgebuit. Voor de eerste maal werden ongevalsverzekeringen van kracht en 't was verboden, dat kinderen beneden twaalf jaar arbeid op de fabrieken zouden verrichten.

De Czaar streefde ernaar inderdaad 'n goede, eerlijke vader voor zijn volk te zijn en 't land een vreedzame ontwikkeling te verzekeren.

„Zoo lang als ik regeer, komt er geen oorlog!” verklaarde hij vaak en hoe dreigend het gevaar ook was, door zijn flink optreden wist hij telkens het uitbarsten van 'n gewapend conflict te voorkomen. Hij schrok in dit opzicht voor geen enkele Europeesche mogendheid terug.

„Europa kan rustig wachten....”

Zoo gaf, tijdens 'n diner in het winterpaleis, de gezant van Oostenrijk-Hongarije den Czaar in bedekte termen te verstaan, dat zijn regering de politieke inmenging van Rusland in de Balkanstaten veroordeelde en deze niet langer kon dulden. Alexander brak uit in een luid gelach. Toen de geprikkelde gezant hierna opmerkte, dat de houding van Rusland voor de Oostenrijksch-Hongaarsche regering aanleiding kon zijn tot 't mobiliseeren der troepen, brak de reus zijn lachbui plotseling af. Hij nam een zilveren vork, boog haar tusschen z'n vingers krom en legde haar op 't bord van den verstoorde gezant.

„Ditzelfde lot kan ook uw twee of drie soldatencorpsen treffen, als ik daartoe 't bevel geef.”

Oostenrijk-Hongarije waagde 't niet den Czaar te weerstreven.

Een van zijn grootste genoegens bestond in de hengelsport. In zijn vrijen tijd kon hij urenlang in de vijvers achter 't slot zitten hengel en al zijn gedachten daarop concentreren.

Op 'n dag, toen de ministers zich voor een dringende bespreking te Gatschina verzameld hadden, zat de Czaar op z'n gemak te hengel. De politieke hemel van Europa werd door een oorlogsbedreiging versomberd.

De staatslieden waren reeds lang bijeen, maar de Czaar liet nog steeds op zich wachten. Een der ministers besloot daarop den keizer een belangrijk telegram, dat onmiddellijk besproken diende te worden, te overhandigen. Hij trof den Czaar aan in het park en reikte

hem 't telegram eerbiedig over. Zonder de oogen van zijn dobber af te wenden, nam Alexander 't telegram aan en stak 't ongelezen in zijn zak.

„Maar, majesteit,” merkte de minister verlegen op, „gansch Europa wacht met spanning op uw antwoord.”

De Czaar verroerde zich echter niet.

„Europa kan rustig wachten, als de Czaar van Rusland zit te hengel,” gaf hij ten antwoord.

Het verbond met Frankrijk

De vriendschap tusschen Rusland en Pruisen bestond reeds meer dan een eeuw. Alexander III echter brak thans voor 't eerst hiermede, doordat hij, in tegenstelling met zijn voorgangers, niet met 'n Duitsche prinses in 't huwelijk trad.

De Deensche prinses Dagmar, die na haar overgang tot de Russische kerk den naam Maria Feodorowna ontving en zich als 'n voorbeeldige echtgenoot van den Russischen heerscher deed kennen, oefende op den Czaar een grooten invloed uit. Het was voornamelijk op haar aandringen, dat Alexander zich meer en meer van Duitschland afwendde.

Echter ook Engeland zette Rusland tegen Duitschland op. Na den vrede van Versailles was 't Duitsche rijk een machtige bedreiging voor Engeland geworden.

Het drievoudig verbond tusschen Duitschland, Oostenrijk en Italië, door Bismarck tot stand gebracht, trof den trots van Alexander en dreef hem tot een bondgenootschap met Frankrijk, dat in 1891 tegen Duitschland werd gesloten.

Alexander III, die een afschuw koesterde tegen alles wat buiten zijn conservatieve opvattingen over staat en monarchie stond, kon begrijpelijkerwijze geen openlijke sympathie toonen tegenover een republiek. Toch gaf hij de voorkeur aan de gehate Marseillaise boven 'n vernedering voor 't ontrouwe Duitschland.

't Is moeilijk te zeggen, met welke Europeesche staten Alexander eigenlijk sympathiseerde. Hij verliet zich vóór alles op zijn eigen land en zijn eigen macht.

„In de heele wereld hebben wij maar twee vrienden,” placht hij te zeggen, „ons leger en onze vloot.”

Czarina Maria Feodorowna van Rusland, geboren prinses Dagmar van Denemarken.

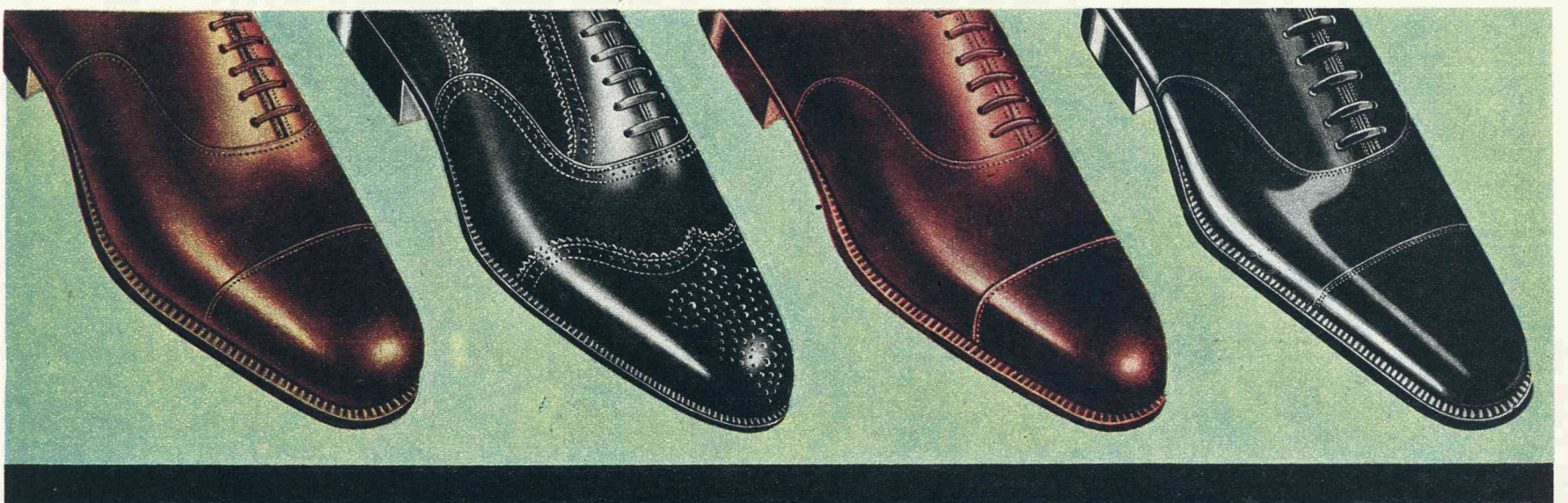

Swift weet, wat Uw voet toekomt.

Onverschillig of Uw voet breed of smal is, er staat een goedpassende Swift-schoen voor U klaar, want Swift heeft het grootste aantal leestmodellen, dat ooit in heerschoenen is gemaakt. U hoeft een Swift-schoen nooit „in” te lopen: Ze zitten direct lekker.

Neem den eerstvolgenden keer Swift-schoenen. Ze zijn OERDEGELIJK. Als U ze eenmaal hebt gedragen, blijft U Swift Uw heele leven trouw.

VERWEERD DOOR ZON EN ZEE

Naar een pastel van G. ter Voort

Waarschuwing

Het is de hoogste tijd dat U

Hermesetas

tabletten uit zuivere kristal-saccharine gebruikt, want zij zetten nooit - zooals suiker - vet aan. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes“ Zürich 2 Zwitsersche Fabriek

Dit teekent zijn wantrouwen tegenover vriendschapsaecten en overeenkomsten nog wel 't beste.

Echter eenmaal een besluit genomen, dan bleef hij daaraan trouw. Zijn gegeven woord was wet. Hij duldde geen tegenspraak en toen zijn eerste minister von Giers den Czaar van 't bondgenootschap met Frankrijk wou afhouden, antwoordde hij.

„Het is mijn wil. . . .“

Dan hield alles op, voor den wil en de gestrengheid van den Czaar moest alles buigen. Daarvoor sidderden en beefden al zijn medewerkers en alle ambtenaren. De geringste vergissing of nalatigheid werd streng gestraft. Zoo kwam het ook, dat tijdens zijn regeering de omkoopbaarheid der ambtenaren sterk afnam, terwijl zij bovendien 'n veel serieuzer leven leidden. De Czaar was gewoon hoog noch laag te ontzien en vooral de adel moest het vaak ontgelden.

Een spoorwegongeluk

Alexander was te zeer 'n oer-mensch om behagen te kunnen scheppen in het leven van 'n grootstad. Hij voelde zich beter thuis op 't platteland, zelfs al was 't maar in zijn Gatschina. Eenmaal per jaar trok hij naar 't zuiden, waar hij in de zonnige Krim een slot had laten bouwen, dat hij „Livadia“ noemde.

Ieder jaar bracht hij daar een paar weken met zijn gezin door. Ook in 't jaar 1888 voerde hem dezelfde weg naar de oevers der Zwarte Zee. De keizerlijke familie zat rustig in den spijswagen, toen de trein het station Borki naderde. Toen geschiedde plotseling het ongeluk.

De trein reed uit de bocht en de wagons stortten met helsch gekraak van den berm naar beneden. Een oogenblik scheen het, dat 't keizerlijk gezin was omgekomen. Aan twee zijden bekneld begon 't zware, ijzeren dak van den spijswagen onder den druk door te buigen. Nog enkele oogenblikken en de inzittenden zouden onder den zwaren last verpletterd worden.

Toen zette de oer-sterke Czaar, die geen moment zijn kalmte verloor, zijn zware schouders tegen de ijzeren kap. Met de kracht van 'n Samson hield hij 't logge gevaarte tegen en hij slaagde erin, 't dak zóó lang op te houden, totdat het den haastig toegeschoten soldaten gelukte zijn gezin uit den wagon te bevrijden en hemzelf uit de ruïnes los te maken. De Czaar had zijn gezin, dat hij zoo diep beminde, persoonlijk het leven gered!

Een voorbeeldig vader

Ondanks zijn strenge natuur had de reus toch 'n week en haast kinderlijk gemoed, hetgeen vooral in den intiemsten kring van zijn gezin tot uiting kwam. Op 't slot Gatschina was hij 'n geheel ander mensch dan daarbuiten. Hij was 't grootste kind onder zijn kinderen en stoeide vroolijk uren aan een stuk, als 'n echte, bezorgde vader, die zielsveel van z'n kinderen houdt en hun beste speelkameraad is.

Een aardig voorval moge deze verhouding teekenen.

Op 'n morgen, tijdens een bezoek bij zijn broer, zag Alexander zijn zoontje Michaël onder 't raam in 't zand zitten spelen.

„Mischa!“ riep de Czaar. „kom eens wat dicht bij 't raam!“

Het kind gaf zonder eenigen argwaan aan 't verzoek gehoor. Alexander greep nu 'n kan en goot 't water over z'n zoon uit. Hij schaterde van 't lachen, zóó, dat z'n geweldig lichaam ervan schudde.

Mischa verdroeg de plagerij geduldig. Echter, hij verzocht z'n vader, met hem van plaats te verwisselen. De Czaar van Rusland ging nu onder 't raam staan en hij moest op zijn beurt er genoeg mee nemen, dat zijn zoontje hem een emmer water over 't hoofd wierp. Vader en zoon konden het dien dag best met elkander vinden!

Men kon deze twee vaak te zamen uit rijden zien gaan. De Czaar hield van 't opgewekte, vroolijke karakter van Mischa en van z'n gezonden humor, die zich reeds in de kinderjaren openbaarde.

Geheel anders daarentegen was de verhouding tusschen Alexander en zijn oudsten zoon Nicolaas. Deze bleek, zwijgzame jongen vervulde hem met zorgen. De reus kon niet begrijpen, dat deze tengere knaap was voorbestemd, eenmaal de lasten der regeering over 't Russische rijk te moeten dragen. Hij had uitstekend onderwijs genoten en hij gedroeg zich tegenover zijn vader met de eerbiedigste achtung en voor-komendheid. Toch kon Alexander hem niet doorgronden; achter die zwijgzaamheid lag iets verborgen, dat den Czaar, zelf open van karakter, volslagen vreemd was.

Alexander was er maar al te goed van doordrongen, welk 'n kracht het vereischte, de teugels der regeering steeds strak te houden. Hij wist, hoeveel moeite en zorg het hem zelf gekost had, 't rijk aan de macht der terroristen te onttrekken.

De dood van Alexander III

Te St. Petersburg teruggekeerd, begaf zich de Czaar naar een Mis uit dankbaarheid, die in de Kasansky-kathedraal werd gelezen. Op 't voorplein bereidde hem de schooljeugd 'n geestdriftige ovatie. Zij volgde hem in de kerk en dankte met hem den Almachtige voor de wonderbare redding.

Deze dag bracht de Russische jeugd nader tot den Czaar en 't contact, dat hieruit ontstond, bleef tot aan zijn dood duren. Sinds dien dag bezocht hij met bijzondere voorliefde de militaire academies, de opleidingsscholen en vaak verscheen hij onverwachts onder de universiteitsstudenten, die nog korten tijd geleden 'n groote bedreiging vormden door hun oppositie tegen de keizerlijke macht.

Hij bevorderde vooral de kunst en de jeugdige talenten werden zooveel mogelijk voortgeholpen.

Kort na de ramp bij Borki echter begon de Czaar zich ziekelijk te voelen. De bovenmenselijke inspanning van dien onheilsdag had te veel van zijn krachten gevegd. Hij verzette er zich zoo krachtig mogelijk tegen en liet zijn omgeving niets van z'n ziekte merken.

Echter vergeefs.

De kolos moest in dit laatste gevecht 't onderspit delven, hij, die gewoon was steeds te overwinnen.

Op 20 October 1894 lei hij de wapens voor eeuwig neder.

„Hij was een man van zijn woord, keizerlijk, edel en met 'n keizerlijk verheven geest. Hij was onzelfzuchtig, iedere ijdelheid was hem vreemd. Zijn ziel was onscheidbaar verbonden met 't welzijn van Rusland, zooals de Czaar zich dit welzijn voorstelde.“

Met deze treffende woorden typeert de bekende Russische minister, graaf Witte, zijn Czaar, dien hij tot aan den dood van den keizer trouw geefend had.

Wordt vervolgd

maar de tandbederver wijkt niet!

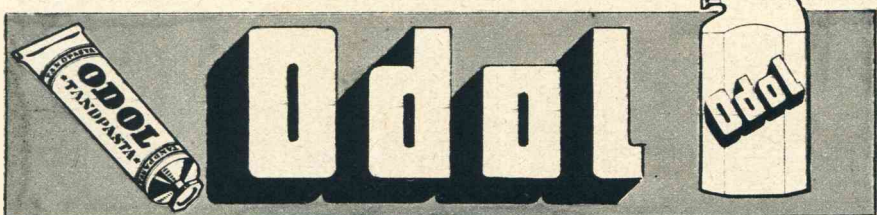
Van alle tandpasta's vreest hij de overvloedig schuimende Odol tandpasta het meest, omdat die hem de tusschen de tanden achtergebleven voedselresten, waarvan hij leeft, ontnemt.

Maar daarmee is de tandbederver nog niet verslagen. Spoelt Uw mond met Odol mondwater. Dat is zijn doodsvijand, want Odol spoort hem op tot in de meest verborgen hoekjes en gaatjes. Door zijn sterk antiseptische eigenschappen doodt Odol schadelijke bacteriën - oorzaak van onzuiveren adem en erger.

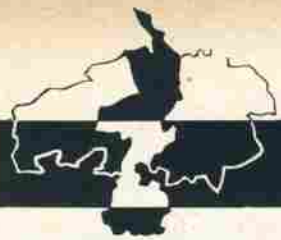
Odol vernietigt niet alleen de bacteriën, die de tanden aantasten, maar desinfecteert ook mond- en keelholte en beschermt daardoor Uw gezondheid.

Postst Uw tanden met Odol tandpasta. Spoelt Uw mond 2 x daags met Odol mondwater.

Odol tandpasta 0.35 - 0.60 per tube.
Odol mondwater 1.25 - 1.75 per flacon.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT · N.V. ODOL COMPANY AMSTERDAM

Drukte op de groentemarkt.

LANGS DE STRAAT TE SITTARD

In Sittard was 't levendig genoeg langs de straat! Wij kiekten daar allereerst de drukte op de groentemarkt. Veel belangstelling bestond er voor de peentjes en de prei en voor de andere groenten, die daar te kust lagen en te keur. Het aantal dames overheerschte er, wat logisch is, daar zij meestal — tegenwoordig weet men 't niet zoo zeker meer — voor den pot moeten zorgen. Een kiekje van een bloemen-hoekje sluit zich goed aan bij het besprokene.

Aardig is de foto met den wit gemutsten man, die porties slagroom scheen te verkoopen. Nu, en

Twee porties slagroom, als 't u blijft?

daar houden alle dames van, dus is zijn succes verzekerd!

De standwerker werd eveneens vereeuwigd, zooals hij daar rustig aan zijn tafel zit, om zijn „kunststukken” te vertoonen. Langs de straat stond voorts een schimmel wat te rusten en te eten uit den jute-zak en verder liep er, langs een groot wit huis, een heel klein meisje.

Links: Het kleine meisje bij het groote huis.

Het bloemen-hoekje.

De standwerker begint nog niet te werken, hij wacht koopkrachtiger publiek!

Het witte paard langs de straat.

ANGEL

Andermaal heeft Lubitsch, de groote regisseur van Hollywood, een film gemaakt met Marlene Dietrich in de hoofdrol. Het is nu geen Blauwe of anderkleurige Engel, maar een gewone en dus anders dan we van haar gewend zijn. — Een Paramountfilm.

Altijd is Marlene Dietrich, als zij in een film speelt, de vrouw, die op een of andere manier in de verleiding komt, ervoor bezwijkt en dan heelemaal aan het slot met een filmsche handigheid toch nog een man gelukkig maakt.

Er begint thaus een kleine kentering in dezen gang van zaken te komen, want in deze nieuwe film heeft zij alle inferieur raffi-

Marlene als Maria Barker, de vrouw van den grooten politicus, die maar geen tijd voor zijn echtgenoot kan vinden

nement afgelegd en is zij de goede, liefvallige vrouw vol opofferende eerlijke liefde.

Zij weerstaat aan de verleiding, nadat zij eerst, echt vrouwelijk, geprobeerd heeft hoe dicht zij om een vlam kon vliegen zonder haar vleugels te branden.

Doch die poging dreigt catastrofaal te zullen worden, ware het niet, dat haar man aan het einde ook in gaat zien, dat de naam van Engel, haar door een derde gegeven, werkelijk op haar van toepassing is.

Dat is het heele conflict — niets meer maar ook niets minder. Groote verrassingen komen er niet in voor, of het moeten de plotseling opblaaiende gemoedsbewegingen zijn, die men als zoodanig wil bestempelen. Over het geheel genomen kan men echter zeggen, dat deze nieuwe Marlene Dietrich-film gevoelig en knap spel te aanschouwen geeft, sfeer bezit en ons een Marlene toont zonder haar bijna stereotiep geworden „vamp-omhulsel”.

Op verdienstelijke wijze assisteren daarbij Herbert Marshall en Melvyn Douglas, waarvan de eerste meer overtuigend is dan de laatste.

★ FILM-VARIA ★

De film „Angel” kostte de Paramount het aardige sommetje van 1.250.000 dollars. Dat is „slechts” 405.000 dollars minder dan de film: De ondergang van de William Brown, welke 1.655.000 doll. kostte.

Sedert haar verblijf in Amerika zijn er tot op heden door den Paramount-fotograaf niet minder dan 10.000 foto's van Marlene Dietrich gemaakt. Dat is bijna twee stuks per dag.

Volgens den R.K.O.-regisseur en film-veteraan William Seiter zullen binnen vijf jaar alle films in drie dimensies, gekleurd en voor televisie-uitzending gebruikt worden. In Amerika zijn er reeds bioscopen, welke zich tegen het risico daarvan verzekeren.

Het beroemde tooneelstuk „To-varitch”, dat in Nederland onder den titel „Vorstelijke emigranten” geweldig succes had, is thans door Warner Bros. verfilmd met Claudette Colbert en Charles Boyer in de hoofdrollen.

Voor een nieuwe M.G.M.-film is men op het oogenblik bezig twintig meisjes te zoeken met glad gitzwart haar, dat fotografeert als zwart satijn. Van de vijftig meisjes, die zich op één dag kwamen aanmelden, konden er slechts vijf in aanmerking komen, daar de anderen allemaal „golvend” zwart haar hadden.

Er was een meisje bij, dat zich juist den dag tevoren, om er zoo goed mogelijk uit te zien, had laten permanenten.

Nu verspeelde zij juist daardoor een goed betaalde „extra” rol.

Patrick Knowles, die zijn vacantie in Mexico doorbracht, werd plotseling door de Warner Bros. naar Hollywood onthouden, om de hoofdrol te vervullen in de film „De patiënt van kamer 18”.

Toen Knowles in Hollywood aankwam, moest hij werkelijk in het ziekenhuis als patiënt worden opgenomen, daar hij tengevolge van een bijensteek een gezichtsinfectie had opgelopen.

De strijd ging tusschen deze twee mannen: Herbert Marshall en Melvyn Douglas. Wien van de beide vrienden zou het gelukken? Dit is feitelijk het eenige probleem, dat de film Angel beheerscht

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

ULVENHOUT,

Kermisweek 1937.

„Amico,

Naar ge ziet, uit den „datum“ boven deuzen brief, zitten wij in de week van kermis. En als ik zeg „wij“, dan bedoel ik nie Ulvenhout, maar dan heb ik 't oog op de stad. O ja — wij hebben ook onzen kermis g'ad! Die valt hier altijd den tweeden Zondag in October. We hebben er 'n paar leutige dagskens van gemaakt — alliecht! — maar de feesten van deuzen nazomer staan nog zoo in den lichtgloei van onzer herinneringen, dat we teugen 'nen kermis aanzagen, als 'nen millioennair 'n briefke van honderd gulden beziet....! We klonken 'ns, we lachten 'ns, we draaiden 'ns en we kochten 'nen buil oliekoeken, menier pastoor trok ter kermis mee z'n weeskinders en mee z'n groote perepluie, dik opgerold over z'n schouwer, maaar... als we gezellig bij malkaars zaten in „t Jachthuis“ en „Gouwen Koei“, dan — dan spraken we over ons eeuwenfeesten van den nazomer en nou verstade wel, waarom er gin kermisbriefke over kwam. Deus briefkes zijn gin krantenwerk — gin „journalistiek“ — over wat er aan den *buitenkant* te zien is; deus briefkes perbeeren oe op d'hoogte te houwen van wat er in de *harten* leeft, in de zielelementen, en dat....

Afijn, ge weet 't genogt, sjuust zoo goed als ik eigens, dus: punt!

D'n stadschen kermis is vaneigens 'nen gróóten kermis. Hij opent altijd op den derden Zondag van October, dikkels mee schoon weer dus, lijk van 't jaar weer 't geval is!

Vroeger hadden we in stad twee kermissen: 'nen veurjaars- en 'nen najaarskermis. Den najaarskermis is — als den besten en drukst gevierden — blijven bestaan. Deus maand leent z'n eigen er ook zoo best veur! Waant in 't veurjaar, mee z'n Paasch en Pinkster, dan trekt den mensch 't liefst naar buiten; in den zomer is 't te werm veur den oliekoek en den mallemeulen. En... den zomer wordt hoe langer hoe meer 'n reisseizoen; dan hee den mensch meer belangstelling veur fiets- en autotochten, veur wandeltochten en veur 't wegsturen van ansichtkaarten uit Duitschland, Zwitserland en zoo, dan dat ie tijd en lust zou hebben, om thuis 'nen ouwerwetschen kermis te vieren!

In 't najaar, nog wijd van de wintersche feestdagen van Sinterklaas, Kerst en Nuwjaar, is 't dan wel 'nen prachtige oogenblik om den „leegen“ tijd tusschen zomer- en winterplazier op te vullen mee 'nen leutigen kermis!

Misschien vraagt g'oeuw eigen nou af waarom ik dat allegaer vertel? 'k Heb er 'n reden veur, amico.

De zaak is, dat sommigten hier 't kermisgetij willen verzetten. En dat zou 'k jammer vinden! Iets is zoo rap verknoeid!

Hebt ge 'n goeie zaak, die al jaren rendeert, láát de zaak dan goed en láát ze renderen. Veul gewas kan nie teugen verplanten! — Veul zaken kunnen nie teugen verhuizen! — 't Geheim daarvan is nie gemakkelijk te deurgonden, maar de waarheid daarvan staat 'nen mensch, die open oogen hee, duidelijk veur z'n gezicht.

Maar, jah — hoe is 't teugenwoordig? Als de maand Augustus 'nen keer verregent, dan roepen de menschen en... d'r kranten (natuurlijk!): „de vacantes motten verzet worden!”

Als er 'nen autogek teugen 'nen boom aanvliegt (boomen springen nou eenmaal nie angstig weg, lijk voetgangers) dan — dan motten de boomen gekapt worden.

Als 'nen voetballer 'n paar keer achter malkaars

't Was kermis in de stad (Breda) en de vier grootvaders, d'n Jaan, d'n Blaauwe, d'n Tiest en d'n Dré, hebben de kermis „in gepaste vroolijkheid“ gevierd. Zij hebben zich nog bijzonder verdienstelijk gemaakt ten opzichte van de pasgeboren tweeling, waarvoor zij vele „prijzen“ binnenhaalden. Teddyberen, een hobbelpaard, ja, zelfs een schemerlamp „slepten ze in de wacht“ en verder mee de kermis op! Toen stapten de „opa's“ in een ingewikkelden mallemeulen, die telkens dicht ging, als hij draaide. Daar kwam onze Dré — per ongeluk zullen we aannemen! — terecht in een schuitje met een aardig meisje, achter welk snood feit Trui speedig is gekomen. En al was 't nu ook maar een onschuldige kermispretje, tòch is Trui boos geworden, hetgeen weer dit voordeel meebracht, dat d'n Dré ongestoord zijn briefke kon pennen aan zijn amico, den redacteur....

'nen bal mist, dan pesten ze 'm weg.

Als, als, als — ik kan duuzend veurbeelden zoo noemen, maar als 't teugenwoordig nie van 'n leien dakske gaat, dan mot er verandering komen. En als 't wel van 'n leien dakske gaat, dan mot er... verbetering komen! Maar in ieder geval: altijd verandering! D'n onrust zit den mensch in 't bloed. Hij is z'n eigen te weinig baas, want hij hee 't maar te druk mee baas over 'n ander te speulen; op z'n minst: om dat te perbeeren!

't Is 'n weareld, waarin iederen ruiter kapitein wil zijn! Iederen hakkeleer wil 'n redevoering houwen. Iederen jubilaris eischt 'n decoratie! Iederen knecht weef

alles beter dan z'n baas! Ja zelfs... weet iedereen 't beter dan... Onze Lieve Heer!

De weareld lijdt aan 'n griezelige zelfoverschatting. Elk meisje is 'n schoonheidskoningin. En elken film 'nen super!

En niemand van al die waanzinnige negentien-zeuvenendertigers schijnt de eenvoudige waarheid te snappen van 't feit, dat 'nen berg duuzenden hooge punten, ja duuzelend-hooge punten bezit in overdaad en toch: maar één... toppunt!

Rembrandt schilderde honderden.... Rembrandts, en toch „maar“ ééne Nachtwacht!

Maar genogt: ik zou van m'n champieter dwalen. Ik wou gezeed hebben g'ad: den stadschen kermis is in vollen gang en ik hoop, dat ze 'm nooit verzetten naar 'n ander tij. Want 's zomers kan ik nie van huis — anderen zooveel te gemakkelijker! — en deuze verandering zou, als zoodikkels, weer wel 'ns kunnen leien tot grondig verval! En daar is in deus cultuurtijdperk al zoovél grondig kaal-gecultiveerd, dat den mensch teugenwoordig leeft onder eenen doem van heimwee naar vergane dingen.

Ja, wij zijn deus jaar mee z'n gevierden naar de kermis gewist. Want den Jaan kost nou ook mee. En dat zat zoo. Graad Bogers (den Blaauwen zijnen oudsten stiefzeun) en Mienke van den Heuvel (den Jaan z'n dochter) hebben 'nen tweelink gekocht. 'Nen jongen en 'n meske: 'nen Tiest en 'n Aantje. Ze zijn vernoemd naar de grootouwers alzo, naar den Blaauwe en Aantje.

'Nen Janus was er al, zoodat den Jaan er deuze reis buitenviel.

Maar waar ie nie buitenviel....? Dat ie bakeren mocht! En dus(!) 'nen dag of veertien onder 't oog — en den pantoffel — van Tonia, z'n tweede vrouw, uit is....!

En dus, eigenlijk nog dusser dan dus: dat ie deus jaar mee ons ter kermis kost trekken!

Want Janus bakert veur dagen-nacht.

Hoe dat zoo komt? Och, Graad en Mienke zijn nie rijk, in recordtijd vier kinders — dus ge verstaat. Daarom doen den Blaauwe en den Jaan wat ze kunnen. En den Jaan z'n aandeel is o.a.: dat ie de baker van den vloer houdt!

Zoodoende hebben we geëf kermis gevierd! Want den Blaauwe is al 'n week lang in feeststemming

omdat ie grootvader wier over 'nen tweelink en mij dus op dat punt mee veul banddiktes geklopt hee. D'n Jaan was in feeststemming over den goeien afloop mee z'n Mienke, z'n oogappel, amico! En — nouja, dat ie ook 's 'nen dag of veertien nie thuis hoefde te komen. Hij maakt daar wel gin praat over, maar — „ons kent ons”.

Den Fielp was in de stemming, omdat mee deus bevalling „Hulvenout“ zoo glorieus „hekselsior“ ging, en ik? Nou, ik was vaneigens in de goeie stemming. Als 't den kameraads goed gaat, dan gaat 't mij vaneigens goed. Af!

Op de kermis — allee, daar hebben wij ons eigen als vier weerdige grootvaders gedragen!

Ook als ge Trui vandaag of mergen 'ns spreekt, kunt ge me gerust gelooven....!

Ja, die hee achter de deur staan luisteren, toen we thuis kwamen en — eh — dan weet ge 't wel....! (Ge hebt toch wel 'ns lollig kermisg'ouwen mee oew kameraads?)

Maar we zijn eerst prijzen gaan gooien, ziede, veur den tweelink!

Den Blaauwe schoot twee kolossale teddyberen, veur Tiestje en Aantje elk eenen.

Den Jaan gooide 'n hobbelpaard — er was er maar één in die werptent. Ik vischte 'n schemerlamp veur Mienkes en den bakker won veur den kleinen Tiest 'n trom en veur 't kleine Aantje 'nen poppenwagel. Ze motten er nog wel „ingroeien“, die kleine borelingskes, maar dat doen ze dan ook ijverig en gestaag!!

Mee deus spullen zijn we 'ns verder gaan kijken. We hebben 'n pinteke gevat, gedraaid in 'nen ingewikkelden mallemeulen, die telkens dicht ging, 'n z.g. „rups“ en 't was daar, da'k mee m'n schemerlamp in één schuitje terecht kwam mee 'n mollig meisje, dat heel veul plek nodig had.... zooda 'k de kap van m'n schemerlamp verspulde. Trui is daar achtergekomen, omdat ze ons afhuisterde, lijk ik oe al zee, en ik denk wel dat de kermis al lang afgebroken zal zijn, veur 'k 't eerste goeie woord krijg.

Nie omdat ze „sjeloersch“ is, horre, beweert ze: ojeenee!

Afijn — nie verder over praten. En maar nooit meer „rupsen“. Veur 't volgende jaar tenminste, want leut g'ad! Leut g'ad!!

Als we thuis kwamen hingen onze *stoere* borsten vol medaljes van den kop van Jut. We waren sjuust vier Japansche generaals op 't oorlogspad!

Nou, den oorlog bleef nie lang uit....!

Die rups.... Trui.... ochèrme.

Maar leut g'ad!

Jammer dat m'n briefke al vol is. Anders schreef ik er nog meer over, want Trui zwijgt als 't graf en dan kan 'k zoo lekker potlooien, ee.

En toch maar veul groeten van Trui en als altijd gin horke minder van oewen

t.à.v. DRÉ.

Van de groote najaarspaardenmarkt te Den Bosch. — Draven voor de jury!

Gezondheid is méér dan alleen een stralende glimlach en een frisch uiterlijk. Gezond zijn beteekent: de kracht, om ondanks de dagelijksche taak nog lust te hebben in ontspanning. Om de kleine zorgen des levens blijmoedig te kunnen trotseeren. Laat Tonicum Noury U helpen. Minder „zenuwen“, meer weerstandvermogen, meer energie! Eén theelepeltje vóór den maaltijd.

TONICUM NOURY

f 1.50 per flacon. Dubbele flacon f 2.25. Fabr.: N. V. Nourypharma, Deventer

Bloeker verstrekt tijdelijk bij den aankoop van 1 Kg. Bloeker's cacao een prachtige Kunstkalender, een juweeltje voor de huiskamer! U hebt de benodigde etiketten vast en zeker al heel gauw bij elkaar! De Bloeker Kunstkalender bestaat uit 6 bladen, alle reproducties in natuurlijke kleuren van schildertjes van moderne meesters en reclame komt er heelemaal niet op voor!

HALF ELF-BLOOKERTJD

WAT TE DOEN!

Zoo lang de voorraad strekt wordt de Bloeker Kunstkalender gratis en franco toegezonden tegen inzending van 1 etiket van een Kilo's bus Bloeker's Daalder's Cacao of van een daarmede gelijkstaande hoeveelheid etiketten van pondsbussen, half pondsbussen of onsbussen. Ook de bovenlijpjes van de Cacaocartons (waarop het fabrieksmerk voorkomt!) kunnen gebruikt worden, om aan te toonen, dat men 1 Kilo Bloeker's Cacao gekocht heeft. De inzending wordt in elk geval op 27 Dec. 1937 gesloten. Het verdient dus aanbeveling de etiketten enz. zoo spoedig mogelijk in te zenden aan Bloeker's Cacaofabrieken, Amsterdam.

MACHINEMENSCH

DOOR JOHN REDWOOD

Ontmoet de Amerikaansche Gynamede op vliegveld. 3 uur namiddag. Bestlist verrassing

R. P. Gritley, president van 't „World-Wide-Film-News“-concern, las het telegram luidop, voordat hij het minachtend over zijn bureau wierp.

„Wie komt er met die Gynamede, mevrouw Saunders?“ vroeg hij.

Zijn secretaresse keek vlug enkele papieren door. „Gezant Holdenstein — hij is...“

„Vliegende gezanten — bah...“ onderbrak Gritley haar. „De markt is ermee overvoerd. Heb jij ooit een gezant ergens te voet naar toe zien gaan? Wie nog meer?“

„Anders niemand, mijnheer, die de moeite waard is.“ Zij nam het telegram op. „Hebt u gezien dat het aan u persoonlijk is geadresseerd, mijnheer Gritley?“

Gritley glimlachte grimmig.

„En geen handteekening... een oud foeffe: jammer van het geld dat eraan verspilld is. Dat is alles.“

„U bedoelt dus... dat wij niemand naar het vliegveld zullen zenden?“ vroeg mevrouw Saunders bedeesd.

„Nee — zend Cabell.“

„Mijnheer Cabell heeft vanmiddag vrij, mijnheer.“

Gritley zette een paar groote oogen op. „Dan moet hij morgen maar vrij nemen. Sapperloot, kan ik dan niets aan je overlaten?“

Mevrouw Saunders zweeg een oogenblik. Dan vroeg ze zacht: „Moet ik hem opdracht geven de geluidsopname-apparaten mee te nemen en voor een assistent te zorgen?“

„Niets van dat allemaal! Meen je dat ik de groote trom zal roeren voor de eerste de beste tweede-rangs-actrice of society-matrone, die tuk is op goedkope publiciteit? Dat is precies het soort dat dergelijke dingen zendt.“ En met een nijdig gebaar verdween het verkreukelde telegram in de papiermand.

Het was koud en mistig op het vliegveld en de gierende wind scheen zijn best te doen om den camera-man van de been te zwiepen.

Het was ongeveer drie uur. Bruce Cabell was druk bezig met het instellen van de lens van zijn apparaat, toen een slank jongmensch uit het restaurant van het vliegveld snel in zijn richting kwam.

„Hallo, Bruce!“ Het was een groet waarin verwondering klonk.

„Hallo, Lanky,“ antwoordde de ander terloops. „wat heb je voor nieuws, ouwe jongen? Iets bizonders omtrent de Gynamede?“

Lanky schudde zijn hoofd.

„Alleen die gezant, maar ik meende dat zulks van véél te weinig belang was om de „World-Wide“ te interesseeren?“

Ofschoon Lanky van de Globe-Film News — vakkundig bezien — Cabell's gevaarlijkste concurrent was, had hun persoonlijke vriendschap nooit daaronder te lijden gehad en Bruce wist dat de lange camera-man de waarheid sprak.

Cabell floot een deuntje.

„De ouwe heeft een wenk gekregen! Maar ik weet geen enkele bijzonderheid.“

„Kan niets van beteekenis zijn,“ spotte Lanky, „als men er jou alleen op afstuurt.“

Bruce Cabell fronste.

„Dat heb ik mezelf ook al verteld. En dan te bedenken dat ik daarvoor mijn vrijen namiddag moet opofferen en een voetbalwedstrijd missen! Naar de

pomp met dat geheimzinnig gedoe van den ouwen (Gritley). Hij wordt met den dag erger en joost mag weten wat iemand zoo buitenissig kan maken!“

Lanky duwde een stuk kauwgom achter zijn kiezen en kauwde bedachtzaam: jaren geleden had hij op zijn beurt voor de World-Wide gewerkt, totdat hij het met mr. Gritley aan den stok had gekregen en hun wederzijdsche connecties hadden opgehouden. „Wat dat betreft,“ zei hij temerig, „kunnen de meeningen nogal wat uiteenloopen. Sommigen zeggen dat Gritley maar één ambitie had, nl. het grootste nieuwsconcern ter wereld in handen te krijgen en dat hij, nu hij het inderdaad heeft gekregen, geen raad meer weet met zijn overschot aan werkkraft — behalve om alle eventuele lichtpuntjes in jullie arme drommels uit te dooven. Anderen daarentegen houden vol dat hij afgetakeld is sinds zijn dochter vijf jaar geleden van huis wegliep — wat ik haar heelemaal niet kwalijk kan nemen — maar ik heb zoo'n idee dat zijn vrouw daar achter zit: je moet niet vergeten, dat zij een hekel heeft aan films en dol is op de boeken van Dickens, terwijl...“

Hij zweeg plotseling, hield op met kauwen en riep: „Nou, tot ziens.“ Daarop verwijderde hij zich snel.

Bruce Cabell glimlachte en keek naar de lucht. Het geluid, dat Lanky's ontboezemingen had onderbroken, zwol sterker aan, maar het vliegtuig bleef nog steeds onzichtbaar achter de laaghangende wolkenpakken.

„Beroerd vliegweer,“ mompelde Bruce.

Het gedreun der motoren van het onzichtbare vliegtuig klonk zwakker. Het was haast niet mogelijk de richting van het geluid te bepalen. De piloot scheen moeite te hebben om het veld te vinden. Plots zag Bruce het toestel door de wolken breken — een enorm gevaarte, dat vlakbij was, laag vloog, te laag naar het leek. Het toestel was den rand van het veld al voorbij en moest over een groep boomen om het landingsterrein weer te kunnen bereiken...

Zelfs terwijl Cabell keek hoe het vliegtuig naar boven klom om over de boomen weg te komen, stelde hij zijn camera in om het moment der landing vast te leggen. Hij zag het vliegtuig, dwars door een aantal dunne mist-slierten, een ondeelbaar oogenblik boven de boomen hangen. Het leek of de machine door de hand van een reus werd vastgehouden en of die hand plotseling het gevaarte losliet. Want het vliegtuig dook naar beneden en de neus was naar de aarde gericht. Een vleugel schrompelde krakend en kreunend ineen, de romp maakte een halven draai en bleef stil liggen als een gewonde vogel. Een oogenblik was het benauwd-stil en toen schoot een geweldige steekvlam uit de wrakstukken op.

Bruce Cabell had zijn camera automatisch op het vliegtuig gericht en elk onderdeel van het gebeuren vastgelegd. Nu liep hij nader om van kortbij enige opnamen te maken. Hij voelde als het ware een dubbele persoonlijkheid in zich: de eene was ten prooi aan de schokkende gewaarwordingen die een gewone toeschouwer bij zoo'n ramp ondervindt, de andere — de filmopera-teur — bleef kalm en aandachtig, van top tot teen ingesteld op het „nemen“ van een interessant gebeuren.

Leden der reddingsbrigade vlogen hem voorbij: hij draaide zijn camera om en filmde snel hun gestalten en

hun verwrongen gelaatstrekken, daarna richtte hij de lens alweer op het brandende wrak. Er volgde een doffe knal en nieuwe vlammen schoten omhoog te midden van wolken zwarten rook. De redders deinsden terug. Ook dit werd door Cabell verfilmd. Twee mannen in vlieguniform strompelden naar voren, terwijl de een den ander ondersteunde. De camera vereeuwigde hun verwilderde gelaatsuitdrukking en den doodsangst in hun oogen.

De redders werkten koortsig met de brandbluschapparaten en hakten met hun bijlen los op de deur vooraan in den romp, die maar niet open wilde. „De passagiers zitten in de val,” schreef het door het brein van den cameraman en als mensch rilde hij van ontzetting, terwijl hij als vakman de deuren van zijn toestel op die deur hield geblokkeerd.

En terwijl hij dat vlamvend vliegtuig op het brandpunt hield van zijn opnametoestel, eirkelde Bruce Cabell langzaam rondom het wrakstuk en filmde het vanaf alle mogelijk denkbare punten. En de camera zag dingen, die door de redders onopgemerkt bleven. Want ze waren nog steeds bezig met het openkappen van die weerbarstige deur, terwijl de camera de bewegingen gadesloeg van woeste vormen, die zich als spoken achter die halfzwart beroekte ruiten bewogen. En ten slotte zag de camera hoe het laatste raampje langzaam werd geforceerd door een hand, die nauwelijks groter was dan de hand van een kind; zag de glinstering van blonde haarlokken en dan, één seconde maar... de flits van een gelaat. Een gelaat, wit als linnen en mooi als het leven zelf. Dit gelaat drukte zich tegen het raam, verwaasde in een wolk van rook. De kleine hand gleed hulpeloos weg langs de ruit en het blond gelokte hoofd zonk voor-
waarts.

Het was niet alleen de camera die dit zag, maar ook de cameraman zelf en die man leverde innerlijk een verwoeden strijd met zichzelf. Een tweestrijd tussen Cabell, den mensch, en Cabell, den cameraman.

De mensch eischte van Cabell dat hij het eenig redelijk menschelijke zou doen: naar voren stormen en dat meisje redden — tot elken prijs; maar de cameraman kende maar één wet: dat rooneel verfilmen en al moest, volgens die wet, iemand aan zijn noodlot — hoe afschuwelijk dit ook was — worden overgelaten, dit maakte onafscheidelijk deel uit van het „spel”. Bruce Cabell was een oogenblik diep geschokt door dit vreeselijk conflict en probeerde een uitweg te vinden doordat hij den redders toeriep: „Hierheen, dezen kant uit!”

Maar de verwarring was ontzettend: het knetteren van de vlammen, het half verdoofde angstgeschrei der opgesloten, het geroep der redders: al die geluiden warrelden door elkaar. Niemand hoorde Bruce Cabell of nam eenige notitie van hem. En niemand zag dat hij zijn toestel liet vallen en naar dat brandende wrakstuk liep.

Vlammen schoten op van onder het heete geraamte en lekten zijn voeten. Hij klampte zijn vingers vast aan de randen van het schuifraam en merkte nauwelijks dat de hitte zijn huid schroeide. Hij trok het raam uit alle macht omlaag en langzaam gleed het paneel naar beneden: een rooksiert schoot naar buiten, verblindde hem bijna, maar hijgend en terwijl de tranen over zijn wangen rolden, stak hij zijn hoofd door het raam. Hemel, wat was dat raam smal, zoo ontzettend smal! Hoe kon hij ooit... er bewoog zich iets daarbinnen. Een gouden glinstering hielp hem op weg. Snel trok hij zijn hoofd terug, stak zijn armen door het

raam en zijn tastende handen grepen een lichaam, dat ontzettend licht scheen. Den hemel zij dank dat zij zóó licht was!

„Kijk!” Hij trekt iemand door dat raampje,” brulde een heesche stem.

Wankelend strompelde Bruce weg van het wrak en droeg zijn kostbaren last.

Hij werd omzwermd door allerlei menschen, die hij slechts vaag onderscheidde. Met eenigen tegenzin legde hij zijn last in hun uitgestrekte handen. Hij hoorde stemmen, die zijn lof zongen, andere, die hem vragen stelden. Hij wuifde allen opzij en keek uit naar zijn camera, doch toen hij ze vond ging hij ernaast zitten in het gras en drukte zijn handen tegen zijn kloppend voorhoofd.

Hij keek zelfs niet op toen iemand zich over hem heenboog en zei: „Een knap stukje werk, kerel. Zij is in veiligheid!”

„Wie...” wilde Bruce vragen, maar de spreker was reeds verdwenen. In zijn plaats zag hij Lanky staan, die druk zijn kauwgum bewerkte en wiens gelaat een mengeling uitdrukte van verrassing en opwinding.

„Waar heb je toch in 's hemelsnaam gezeten?” riep hij uit. „Je hebt de kans van je leven gemist, kerel. Een gezant gered uit een brandend vliegtuig! Nou, dat buitenkansje zal me wel geen wind-eieren leggen. Tot ziens!”

„Een zeldzaam sprookje van heldenmoed,” raasde R. P. Gritley, „maar onderwijl snoept de Globe ons de kaas van de boterham af. Je bent een mislukkeling, Cabell.”

De stilte die volgde voelde onbehaaglijk aan. De cameramenschen van de World-Wide hadden weinig goeds voorspeld, toen Gritley hen allen in zijn privé-kantoor had geroepen, maar nog nooit hadden ze Gritley in zoo'n booze bui gezien als nu. Het leek of hij alle opgekropte bitterheid van z'n ziel wilde ontlasten over zijn ongelukkig slachtoffer, alsof hij er een heimelijk genoegen in vond Cabell te vernederen in tegenwoordigheid van al zijn collega's. Er waren een dozijn menschen bijeen, bedeesd naast elkaar staande tegen de ramen van het luchtige kantoor; zij hadden klaarblijkelijk allemaal hartgrondig een hekel aan de vertooning en ieder voor zich wenschte, dat iemand den moed zou hebben den ouden brombeer flink op zijn nummer te zetten.

„Wat bliksems, Cabell, sta daar niet te kijken als een volslagen idioot!” riep Gritley, geprikkeld door het feit dat Cabell blijkbaar met zichzelf geen raad wist. Hij had nauwelijks een enkel woord ter zelfverdediging ingebracht. „Je schijnt niet eens te beseffen dat die zoogenaamd menschelijke impuls van je me duizenden zal kosten. Het zou ons duizenden hebben opgebracht, als...”

„Dat meisje,” zei Cabell plots. „Ik vraag me af of ze volkomen in orde is? Misschien...”

„Loop naar de pomp met dat meisje,” Gritley's geschreeuw deed de ruiten rinkelen en dreef alle kleur uit de wangen der cameramenschen.

Cabell scheen te ontwaken uit een soort verdooving. Zijn kaakspieren verstrakten. „Luister, mijnheer Gritley,” zei hij, „dat meisje is méér waard dan uw duizenden en miljoenen en al uw buitenkansjes samen; trouwens, ik kan niets menscheijks ontdekken in het feit, dat men iemand levend laat verbranden terwille van uw belangen.”

„Menscheijks?”

Gritley was opgesprongen achter zijn bureau.

„Wie heeft ooit gehoord van een gevoelig cameraman?” tierde hij. „Je doet me lachen! Machinemenschen, dat zijn jullie allen. Daar betaal ik jullie voor.

Slot op blz. 20

Navulzakjes à 35 cent maken het gebruik voordeliger!

Een nieuwe Weg om Uw Haar te redden.

U heeft het nu zelf in Uw hand een eind te maken aan Uw haaruitval, om vol, gezond en krachtig haar te krijgen in plaats van achterliken haargroei, kale plekken of een dun begroeide hoofdhuid.

Roos, haaruitval, dun en dof haar hebben in de meeste gevallen dezelfde grondoorzaak: zwakte van de haarwortels en ondervoeding van de haarvormende weefsels. De haarwortels ontvangen uit het bloed niet meer de stoffen, die onmisbaar zijn voor den haargroei.

U moet Uw haar doelmatig verzorgen. U doet dit, wanneer U de haarwortels en de haarvormende weefsels voedt en opwekt, zonder ze te prikkelen of uit te putten.

Door de uitvinding van Silvikrin, de natuurlijke haarvoeding, weet men nu wat men moet gebruiken. Silvikrin is de geconcentreerde oplossing van de 14 waardevolle, groei-opwekkende substanties en wel in dezelfde natuurlijke combinatie, zooals zij in het bloed wordt voortgebracht. Deze uitvinding heeft een geheel nieuwen weg gewezen voor de verzorging en tot het behoud van den haargroei.

Silvikrin berust op het jarenlange wetenschappelijke werk van Professor Sir Fred. Hopkins, Nobelprijswinnaar in chemie en president van de Royal Society, Londen en is een vinding van den beroemden bioloog, Dr. Weidner.

Silvikrin bestrijdt het euvel aan den wortel. Het voorziet de haarvormende weefsels en de haarwortels van de natuurlijke voeding, versterkt ze en brengt ze tot nieuwen groei.

Voor de bestendiging van gezonden haargroei

Het is zoo eenvoudig, zijn haar te beschermen en gezond te houden. U kunt het nu doen, door 's morgens het juiste haarwater te gebruiken.

Met Silvikrin Lotion geeft de wetenschap U een haarwater voor de dagelijkse verzorging, dat Uw haar beschermt, het verfraait en tevens de haarwortels voedt.

Silvikrin Lotion bevat Neo-Silvikrin, de geconcentreerde, natuurlijke haarvoeding.

De toepassing van Silvikrin Lotion is bijzonder aangenaam. Dagelijks 's morgens de hoofdhuid nat maken met Silvikrin Lotion is voldoende. Dat verfrischt de hoofdhuid, voedt en versterkt de haarwortels, voorkomt haaruitval en roos en waarborgt mooi, vol en gezond haar. Kaalhoofdigheid is voor U dan geen gevaar meer.

Wat U moet hebben:

Vraag Silvikrin Lotion voor de dagelijkse verzorging

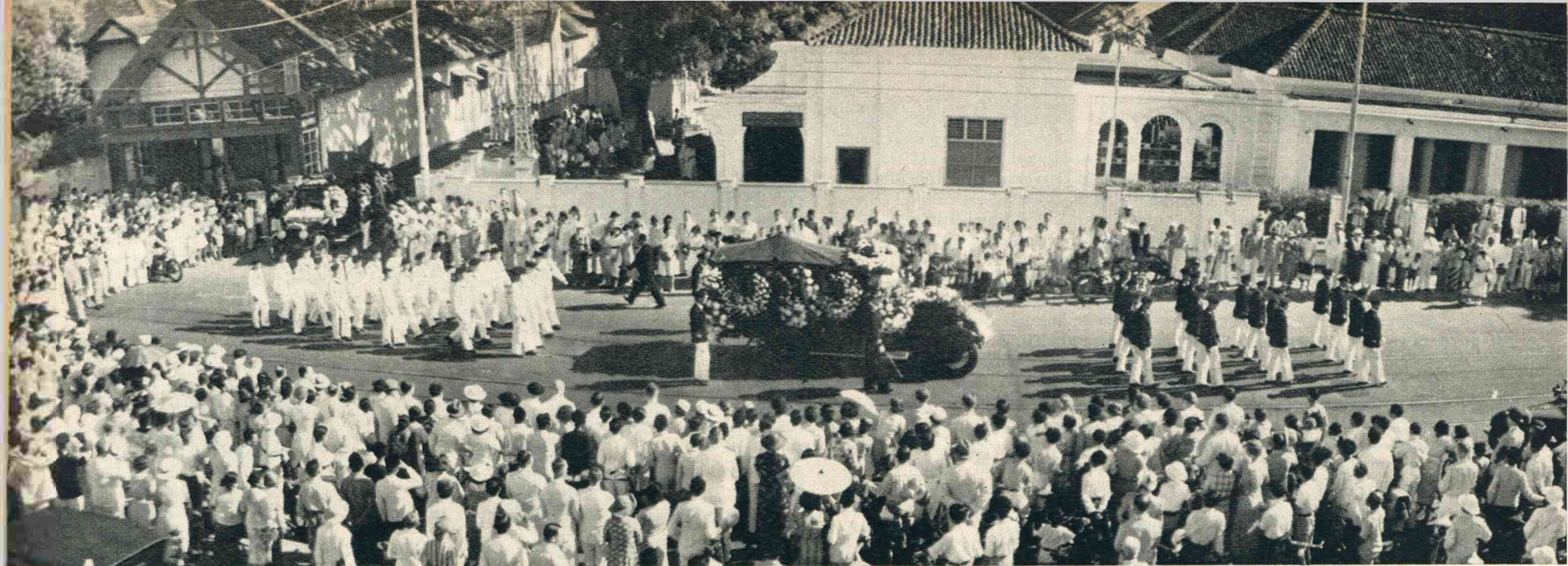
Ze houdt de hoofdhuid gezond en vruchtbaar, versterkt de haarvormende weefsels, bevordert den haargroei en verhoogt de natuurlijke schoonheid van het haar. Voorkomt infecties der hoofdhuid, bestrijdt roos en haaruitval.

Verpakkingen vanaf f 1.25

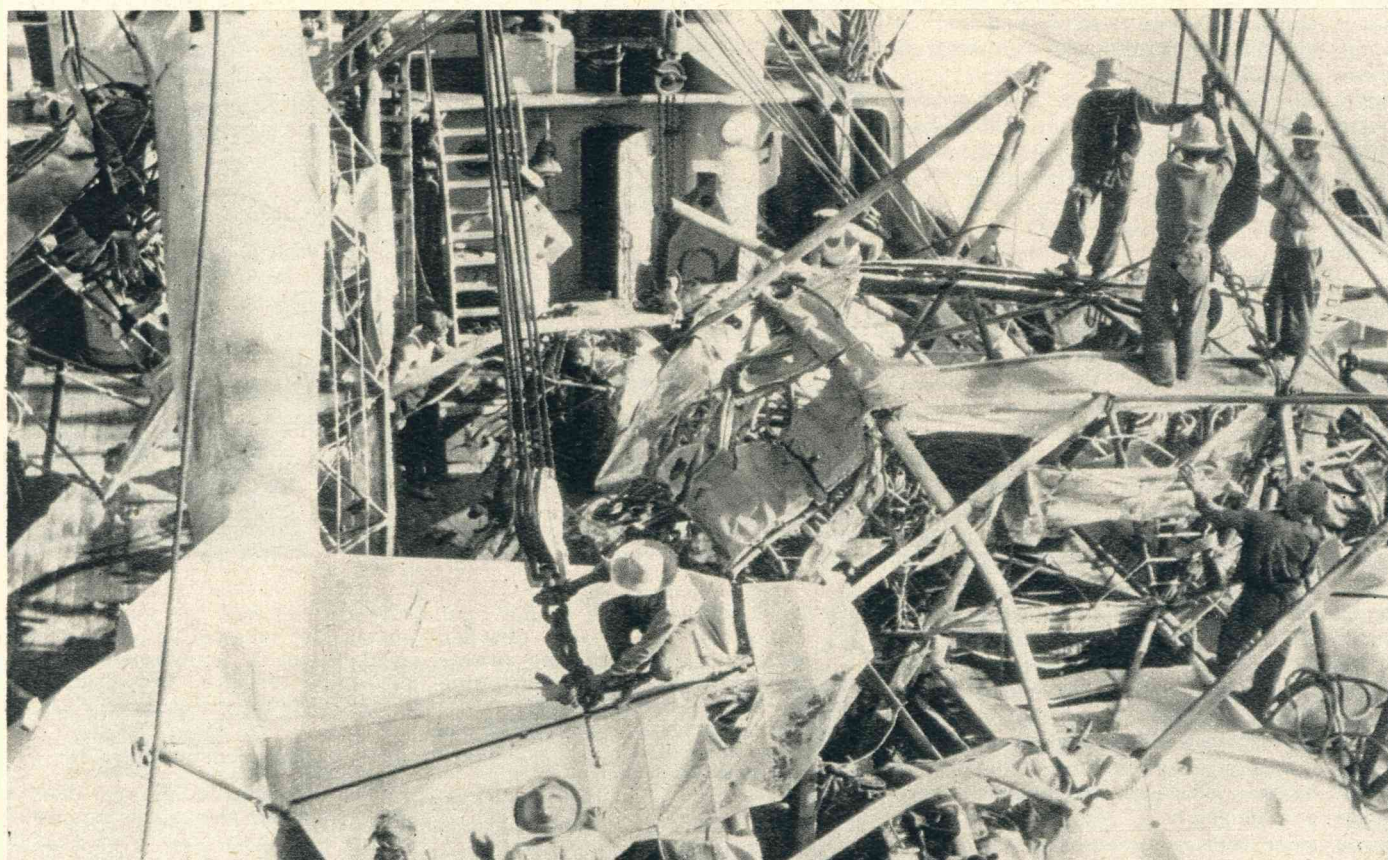
Vraag Neo-Silvikrin voor den haargroei, tegen roos en haaruitval

Het nieuwe preparaat, dat de haarwortels van organische haarvoeding voorziet, daadwerkelijk versterkt en gezonden haargroei teweegbrengt. In ernstige gevallen van haaruitval, hardnekkige roos en dreigende kaalheid.

Wanneer U voor Uw hoofdhuid zorgt, dan zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haar

De begrafenis van de negen slachtoffers, die bij de verschrikkelijke ramp van het marinevliegtuig T 13, op de plaats waar verleden jaar het schip „Van der Wijck” plotseling naar de diepte zonk, zijn omgekomen. Een foto van den droeven stoet bij het verlaten van het Centraal Burg. Ziekenhuis te Batavia.

Links : De brokstukken van de T 13 worden aan boord geheschen van de „Pollux”, die naar de plaats des onheils voer om zoo mogelijk nog hulp te verleen.

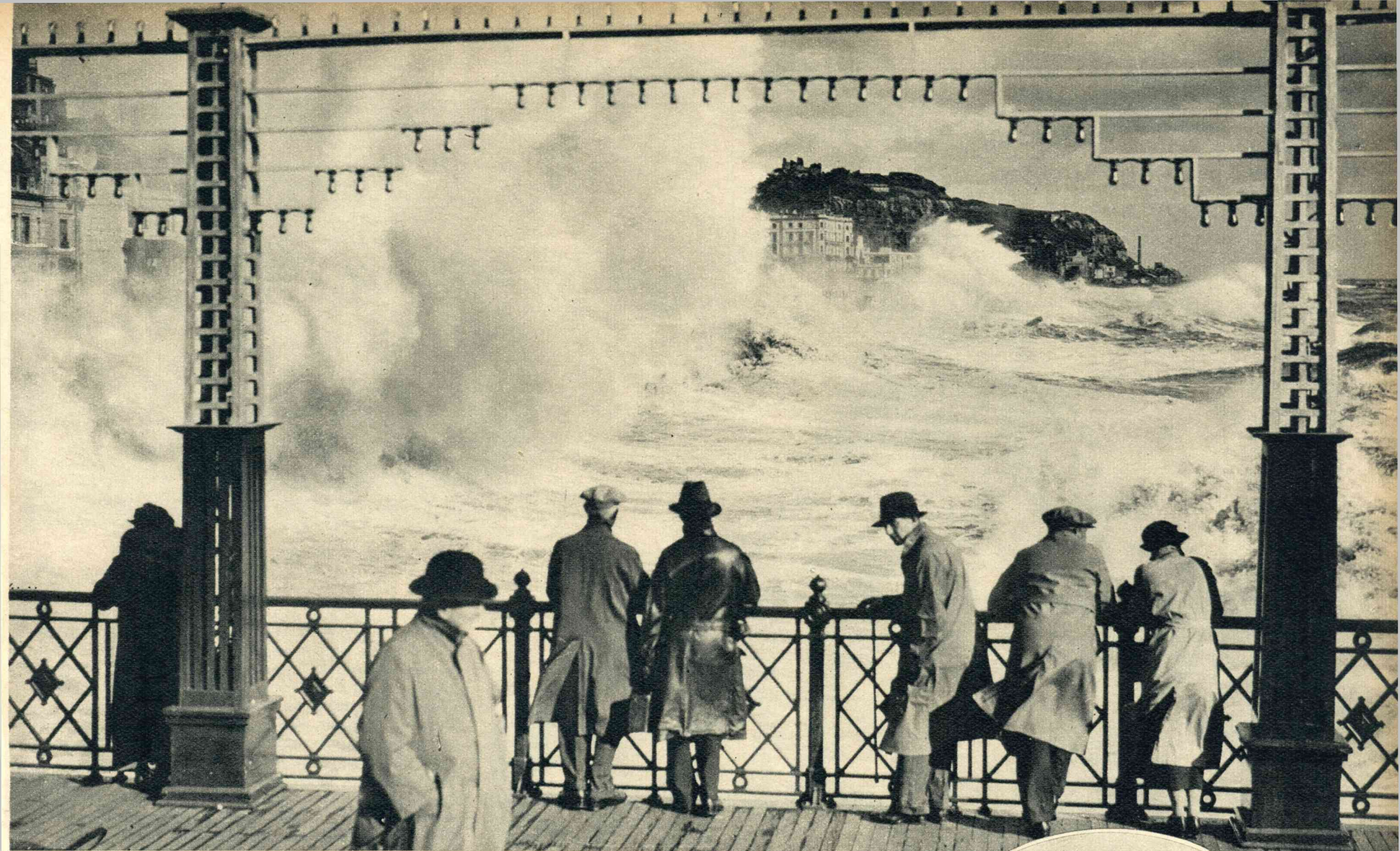

Laatste Nieuws

Koning George en koningin Elizabeth van Engeland brachten een bezoek aan Hull. Hier ziet men de vorstelijke gasten door de straten der stad rijden.

Tijdens den zwaren storm, die vorige week aan de zuidkust van Engeland gewoed heeft, sloegen geweldige golven over de promenade te Hastings.

Links: Het vliegveld Le Bourget te Parijs is geheel vernieuwd en zal den 10en November officieel in gebruik worden genomen.

De aviatrice Jean Batten heeft het record Australië-Engeland met bijna 15 uur verbeterd. Ze vloog dezen enormen afstand in 5 dagen, 18 uur en 15 minuten.

Momenteel wordt een onderzoek ingesteld naar de conditie der paalfundering van het Koninklijk Paleis te Amsterdam. Een der palen is dezer dagen met groote moeite uit den grond getrokken en naar de Technische Hoogeschool te Delft getransporteerd, waar de gesteldheid nauwkeurig onderzocht zal worden. Het exemplaar, dat thans na drie eeuwen weer aan het daglicht kwam, zag er voor het oog volkomen gaaf uit.

DE HEDENDAAGSCHE PAARDENSPORT

Wij hebben thans voor onze lezers eens een bezoek gebracht aan een der uitstekend ingerichte manèges in het Zuiden.

We kozen de manège te Eindhoven de meeste medewerking en mochten van de directie verkrijgen. Wij keken met voldoening rond, want het gaat ons zooals den meesten menschen, vooral die in 't Zuiden : we zien graag mooie paarden !

Deze edele dieren wekken dikwijls de bewondering op om hun lichamelijke en „geestelijke” deugden en eigenschappen, als we 't zoo eens zeggen mogen.

Schilders en beeldhouwers lieten ons de gratie van hun uiterlijk zien ; hoe prachtig kan die wezen !

In circussen krijgt men iets van hun innerlijk óók te zien. We leeren daar hoe gevoelig een paard is voor muziek en hoe het beest den wil weet te volbrengen van zijn berijder.

Ja, die berijders ! Hun aantal stijgt regelmatig. Naast de beroepsrijders komen thans hoe langer

hoe meer de echte liefhebbers, maar die dienen eerst grondig les te nemen.

Hiervoor bestaan in ons land uitstekende instellingen : de manèges of rijsscholen genoemd.

De medicus, die den geheelen dag van den eenen zieke naar den anderen flitst, de chirurg in 't ziekenhuis, de advocaat met de drukke praktijk, de ingenieur van het laboratorium, de eigenaar van de groote garage, de chef van 't winkelbedrijf, kantoor-menschen, met hunne respectievelijke echtgenooten,

studeerende of niet studeerende jongelui, dat zijn de klanten van een moderne manège. En het fraaie van deze sport behoeft door deze betrekkelijke populariteit geenszins te lijden, integendeel...

De tijd van luxe-tweespennen en tandems is nu eenmaal voorbij, een oude victoria aan het station is het treurig overblijfsel. Amazones in dameszadel worden zeldzaam.

De meeste ruiters van tegenwoordig hebben geen tijd voor luxe, nauwelijks voor ontspanning en wat gezelligheid.

Dat de directeur van een moderne manège in het Zuiden hiervan op de hoogte was, is gebleken bij een bezoek, dat wij brachten aan de manège bij de „IJzeren Man”, te Eindhoven.

„Goed materiaal, vlotte instructie, prettige omgeving, dat zijn de voornaamste en minimum-eischen, welke men aan ons bedrijf in een industrie-stad moet kunnen stellen,” vertelde de directeur, „een en ander zal u duidelijk worden, wanneer u even wilt volgen.”

We begonnen bij de buiten-stallen, waar ieder paard een ruime box heeft, frisch stroo en voldoende lucht, door de openslaande halve bovendeuren. De dieren zagen er fraai uit en glommen, wanneer men de deken opsloeg.

„Hier staan de betere paarden, welke allemaal gemakkelijk iets kunnen presteeren bij onze onderlinge dressuur- of spring-wedstrijden voor gevorderde leerlingen. Straks zal ik u een paar paarden vóórijden. In deze eerste vier boxen staan privé-

paarden, in de laatste vier staan z.g. maand-paarden, die per maand worden verhuurd, meestal aan dezelfde personen, die bijna dagelijks rijden, maar geen eigen paard aanschaffen.

Aan de andere zijde staan de z.g. manège-paarden. Deze worden als les-paarden gebruikt en kunnen bijna „lezen en schrijven”. U ziet, dat de dieren er uitstekend uitzien ; goede verzorging, regelmatig voer, dat is wel het voornaamste om ze „fit” te houden voor het betrekkelijk zware werk, dat ze te doen krijgen. En dan, wat voor mij iets natuurlijks is, maar wat bij veel manège-bedrijven te wenschen overlaat : ook de manège-paarden moeten kwaliteitspaarden zijn, geen z.g. slachters. Die paarden kunnen er werkelijk niet tegen en een klant, die op een werkelijk slecht of afgeleefd dier komt te zitten, kan zijn plezier wel op en komt niet meer terug, waar hij gelijk aan heeft. Kwaadaardige paarden kunnen wij in ons bedrijf uit den aard der zaak niet gebruiken. De paarden, die in de leege stands thuis

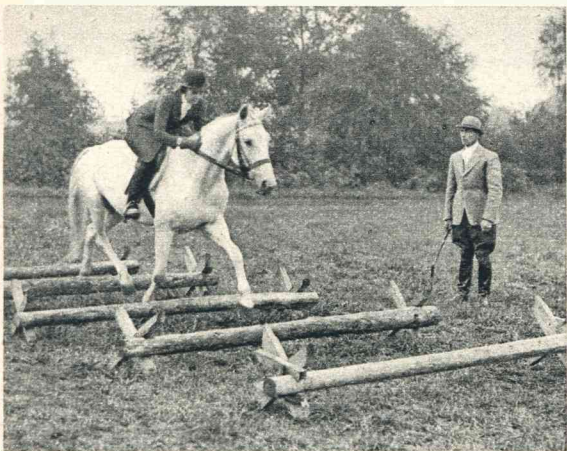
★
EEN KIJKJE IN
DE MODERNE
MANÈGE TE
EINDHOVEN
★

„Vrouw en paard.”

Ruiter te paard !

Zóó leert men springen.

In de manège.

Een kijkje op de boxen.

Als uit een sprookje!

hooren, loopen juist een lesje, gaat u maar mee naar boven, dan kunt u meteen de eigenlijke manège zien."

Boven geleek de foyer werkelijk op een gezellige lunchroom. Langs de wanden kleurige jachtafereelen, een groote haard, piano, radio, openslaande deuren met een klein balkon.

Tegenover de balkondeuren kon men door op-schuifbare ramen in de eigenlijke manège zien. We konden van hier uit de les uitstekend volgen.

„In de manège vinden meestal de lessen plaats," vervolgde onze gastheer. „Noodzakelijk oefenwerk voor dressuur, springen, etc. Bovendien is het in de wintermaanden en met slecht weer werkelijk een uitkomst binnen te kunnen werken. U ziet, dat die twee leerlingen zonder beugels rijden. Dat is om „zit" te krijgen. Tien zitlessen binnen is absoluut noodzakelijk en wel het minimum, vóór de leerlingen naar buiten gaan. De meeste klanten hebben echter niet erg veel tijd om lang te lessen: ze willen al heel gauw buiten rijden. Gelukkig hebben we hier een prachtige gelegenheid om ze „los te laten" op de z.g. springwei; ze blijven dan toch onder controle. Als u meegaat, zal ik u de wei laten zien en tegelijk een paar paarden voorrijden."

De springwei lag vlak naast het gebouw en had de grootte van een voetbalveld. Overal verspreid stonden hindernissen: een grijze en een roode muur, hekken van allerlei soort, slooten, een hoge wal en dat alles „sprong" de directeur, op een mooien Ier, in een vlot tempo met een souplesse, die het als de eenvoudigste zaak deed aanzien.

In de inmiddels vrijgekomen manège werd nog een paard voorgereden in dressuur: korte, lange draf, voltes, wendingen, galop en contra-galop, met nauwelijks merkbare bewegingen van den ruiter.

„De meeste cliënten, die komen rijden, hebben niet al te veel tijd," zeide de directeur. „Daarom moet

hier vlot gewerkt worden en veel 's avonds. U moet morgenavond nog eens terugkomen, dan rijdt er een club van vijftien man."

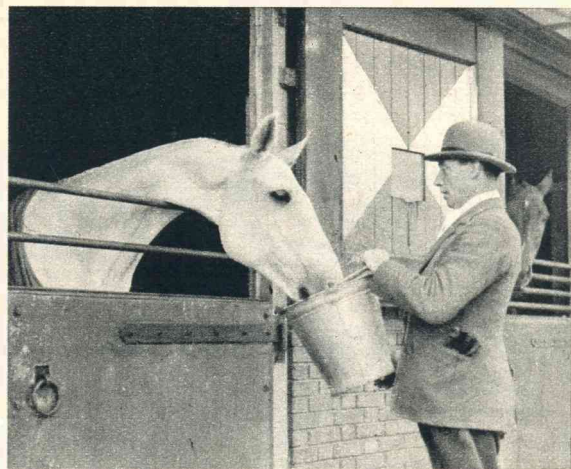
We begonnen er zelf zin in te krijgen en denken, dat we morgen een rijbroek koopen!

We laten hier den lezers een serie fraaie kiekken zien van het manège-bedrijf van heden en vooral van het mooie, edele paard!

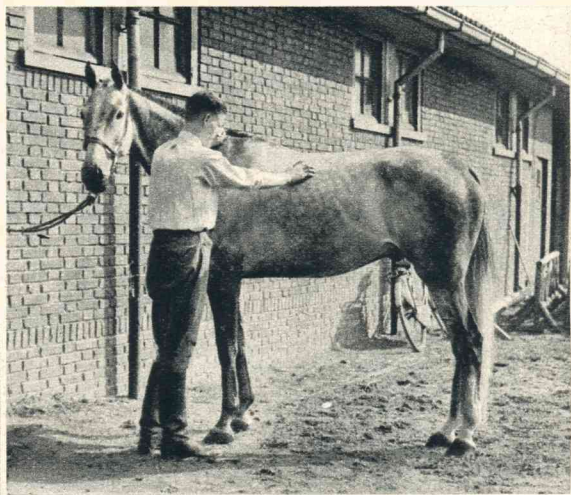
Roskammen.

Een mooie sprong.

De dorstige schimmel.

Dit is steeds een aardig gezicht!

Hansaplast „elastisch“

Snelverband

komt in het huisgezin

ieder oogenblik van pas!

Van een klein wondje kunt U veel last hebben; echter niet, wanneer U dit praktische en eenvoudige snelverband in huis hebt. Een desinfecteerend gaaskussentje stelt tevens het bloeden en de elastische pleister zit goed vast, zonder hinderlijk te zijn. Besteedt eens 15 Cent aan een pakje Hansaplast „elastisch.“ U zult er het nut van ondervinden.

WAT ZOU PIETJE GEZEGD KUNNEN HEBBEN?

„IK WORD LATER OOK BRIEVENBESTELLER!“

„DAN MOET JE TEGEN WEER EN WIND KUNNEN, PIETJE!“

Nu moeten we bij het derde plaatje Pietje's antwoord hebben. Wilt U dat voor ons bedenken? 't Mag grappig zijn of serieus. Maar de woorden „V.S. pepermunt“ moeten er in voorkomen.

En toen zei Pietje: „

V.S. is Vol Smaak!

Daar kunt U zich direct van overtuigen! Heerlijk! Proef V.S. pepermunt. Zuiver als goud, bereid uit de beste kristalsuiker en de edelste pepermunt-oliën. Gun Uzelf b.v. eens het leuke luxe-dooosje V.S. maagpepermunt. Méér dan fijn! Bovendien in elk doosje een originele Luchtvaartfoto om te verzamelen. Hoogst interessante foto's! Tegen inzending van 5 postzegels à 5 ct. ontvangt U het daarbij behorende fraaie Luchtvaartalbum!

N.V. VAN SLOOTEN, LEEUWARDEN

KNALPRIJZEN! Voor het beste zinnetje!

Hier is weer een leuke, nieuwe opgave! Schrijf Pietje's gezegde op een velletje papier, vermeld duidelijk naam en adres. Uw brief frankeren met 5 cent en vóór 6 Nov. a.s. zenden aan N.V. Van Slooten, Afd. P.K., Leeuwarden. Ten teken dat U V.S.-verbruiker bent, insluiten 1 omslag van de 10 cents V.S.-rol of het cartonnetje dekseltje van het 10 cents luxe-dooosje V.S. maagpepermunt. Uitslag van de wekelijksche hoofdprijzen wordt 11 Nov. a.s. in dit blad bekend gemaakt. De overige bekroonden ontvangen een aanschrijving. Ding mee, maar vlug!

IEDERE WEEK:

1e PRIJS: Het nieuwste Philips-Radiotoestel.

2e PRIJS: 1 Dames- of Heerenrijwiel of 1 Stofzuiger naar keuze.

Verder 10 Electriscche Rijnwielampjes en vele Verrassingsprijzen! Totaal 250 prijzen per week.

MACHINEMENSCH

Slot van blz. 15

prent dat in jullie kersepit, jullie gevoelige dwazen... en dat wil ik krijgen voor mijn geld: een honderd procent machinemensch!"

Cabell lachte minachtend.

„Zoo iemand zal je nooit vinden. O, ik weet het, wel iemand die er gevaarlijk dichtbij komt — als je hem tenminste hard genoeg overschreeuwt, maar ik zeg je dit: er zal daar ergens in het een of ander hoekje van zijn binnenste iets blijven hangen, dat je geld nooit zal kunnen afkopen, mijnheer Gritley. Ik weet het omdat ik dat zelf, enkele uren geleden, heb ontdekt en daar dank ik den hemel voor, omdat het me heeft behoed voor iets dat veel gelijkenis vertoont met moord in koelen bloede.... Of schoon ik er sterk aan twijfel of u me kunt begrijpen.“

Na dien uitval ging Cabell langzaam zitten. De overigen wachtten angstig en gespannen af.

Gritley's vingers beefden op het blad van het bureau. Zijn trekken ondergingen een eigenaardige verandering; het was alsof zijn grimmigheid naar binnen was geslagen en verborgen ging achter een nietszeggend masker.

„Ik begrijp althans zooveel, Cabell.“ klonk zijn stem ijskoud en onverschillig, „dat het beter is dat je een werkgever zoekt die meer belang stelt in je prettige theorieën dan ik dat doe.“

Cabell stond op.

„Maak u zich daar geen zorg over. Ik heb mijn boeltje al gepakt.“

Gritley deed of hij lucht was voor hem; hij concentreerde zijn aandacht op iemand van zijn staf, die was binnengekomen met de film die men hals over kop projectieklara had gemaakt. Gritley's eigen kantoor was er voor ingericht en de rolluiken werden neergelaten, terwijl het witte doek voor het bureau van Gritley plotseling begon te leven.

Bruce bleef staan bij den uitgang en wachtte.

Het neerstorten van het vliegtuig was zoo duidelijk als het bij die weersgesteldheid mogelijk was. Daarop volgde de reddingsscene en ten slotte — zijn hart begon nu wild te slaan — interessante opnamen van het brandende wrak, close-ups van de ramen met als poppen dansende figuren achter dat gesloten en berookte glas en eindelijk — net voordat de film abrupt afbrak — een duidelijk beeld van het meisje. Cabell kreeg een schok toen hij dat bleke meisjesgelaat erkende. Wat was ze mooi! Zou hij ooit... Hij werd plotseling uit zijn mijmering opgeschrikt door een heesche, onmenschelijk gegrom, dat uit de duisternis opklonk.

„Cabell,“ klonk het plots en dan opnieuw als een noodschrei: „Cabell!“

Menschen roerden zich en bewogen in de duisternis. De lichten vlamden op. Het was Gritley. Hij zat ineengedoken in zijn zetel en zijn uitpuilende oogen hingen strak aan dat witte doek, terwijl het zweet op zijn voorhoofd parelde. Cabell meende dat hij plotseling ziek was geworden en snelde hem te hulp.

„Water,“ beval hij. Dan schudde hij Gritley zachtjes heen en weer. „Wat is er?“

Gritley's lippen schenen met moeite te kunnen bewegen.

„Dat meisje... is dat het meisje dat... dat... gered is?“

Cabell knikte.

Gritley keek hem strak aan en greep hem bij de revers van zijn jas.

„En zij is werkelijk gered? Niet gewond? Om 's hemels wil, kerel, spreek dan toch.“

„Voor zoover ik weet... men heeft gezegd dat alles in orde was met haar.“

Gritley's heele lichaam schokte. Hij begroef het gelaat in zijn handen.

„Dan was dat telegram afkomstig van haar,“ hoorden de anderen hem fluisteren.

„Van wie...“ vroeg Cabell. „Wie...“ maar hij werd onderbroken door het opengaan van de deur en de verschijning, die op den drempel stond, scheen hem te verlammen.

Daar stond zij... iets minder bleek nu, maar bekoorlijker dan ooit.

Bruce keek haar strak aan... te beduusd om iets te kunnen zeggen.

Gritley keek op en toen hij haar zag kwam er over zijn gelaat een uitdrukking zooals nog nimmer te voren iemand had gezien of mogelijk had geacht op dat ijzeren „Gritley-gelaat“.

Hij sprong recht en ving het meisje op in zijn armen. En terwijl de aanwezigen verlegen heen en weer schuifelden, hielden die twee elkaar omarmd en kusten elkaar onophoudelijk.

Totdat Gritley plotseling riep: „Cabell... kom hier... kom hier, hoor je?“

Bruce, die langzaam naar buiten liep, aarzelde.

„Ik ben ontslagen, ik weet het al,“ zei hij.

„Ontslagen? Wacht eens een oogenblikje!“ Hij wendde zich tot het meisje, dat in zijn armen rustte. „Luister, Anna, dit is de man die je gered heeft...“

„Paps... meen je...“ Spontaan strekte het meisje haar beide handen uit naar Cabell, terwijl haar stralende oogen beter haar dankbaarheid vertolken dan woorden. „Wie bent u? Hoe hebt u me kunnen vinden?“

Haar opgewonden blikken lachten hem vrijmoedig toe, haar blonde lokken tintelden als een visioen. Bruce Cabell, de man die zonder beven de grootste rampen had verfilmd, voelde zich te midden van 'n draaikolk. Hij probeerde iets te zeggen, maar Gritley, die zijn zelfbeheersching had herwonnen — maar een zelfbeheersching die hemelsbreed verschildte met de vorige — deze nieuwe Gritley antwoordde al: „Hij is een van mijn cameramensen die toevallig aanwezig was op het vliegveld en ik heb hem net ontslagen, omdat hij vergat te filmen en op zijn eigen houtje wou gaan acteren.“

Anna keek over Bruce's schouder.

„Een daad die je dochter het leven redde, nietwaar?“

En zij voegde er iets aan toe dat een rilling van warme sympathie door alle aanwezige cameramensen joeg: „Paps... je bent een vlegel!“

Maar Gritley knikte.

„Natuurlijk ben ik dat! Die jongen is verkeerd aangepakt geweest. Dus is het het beste, Anna, dat je hem mee naar huis neemt en hem tracht in te prenten dat hij een reuzenhouvast heeft gekregen om te beginnen.“

En bruusk wendde hij zich tot de overigen, die Cabell met open mond aankijken bij dit plotseling opgaan van zijn geluksgerente.

„Jullie krijgen allemaal opslag,“ gromde hij, terwijl hij — heel overbodig trouwens — op zijn bureau trommelde. „En jullie twee — verdwijnt nu maar. Ik kom later wel. Zet de champagne klaar, Anna, want ik zal bepaald een extra-goede bui moeten hebben om den heelen avond te zitten luisteren naar je gezang over heldenmoed en zijn... hm... theorieën over menschelijk gevoel...“

V.S.

De Echte Medicinale
PEPERMUNT

Te Tilburg slaagde R.K.T.V.V. er in een 4-2 overwinning op S.V.B. te boeken. Kiekje voor het Bleriksche doel.

Valkenburg klopt Kimbria met 3-1. Een afgeslagen aanval der gastheeren op het Maastrichtsche doel.

SPORT VAN DE WEEK

Na een spannenden strijd ging Longa te Tilburg met 0-1 tegen N.A.C. ten onder. Spelmoment voor het Bredasche doel.

Eindhoven behaalde Zondag een 6-2-overwinning op N.O.A.D. Moment uit deze match voor het Eindhovensche doel.

Hockey in het zuiden. Zondag werd Concordia te Roermond met 3-4 door H.T.C.C. geklopt. Moment voor het doel der bezoekers.

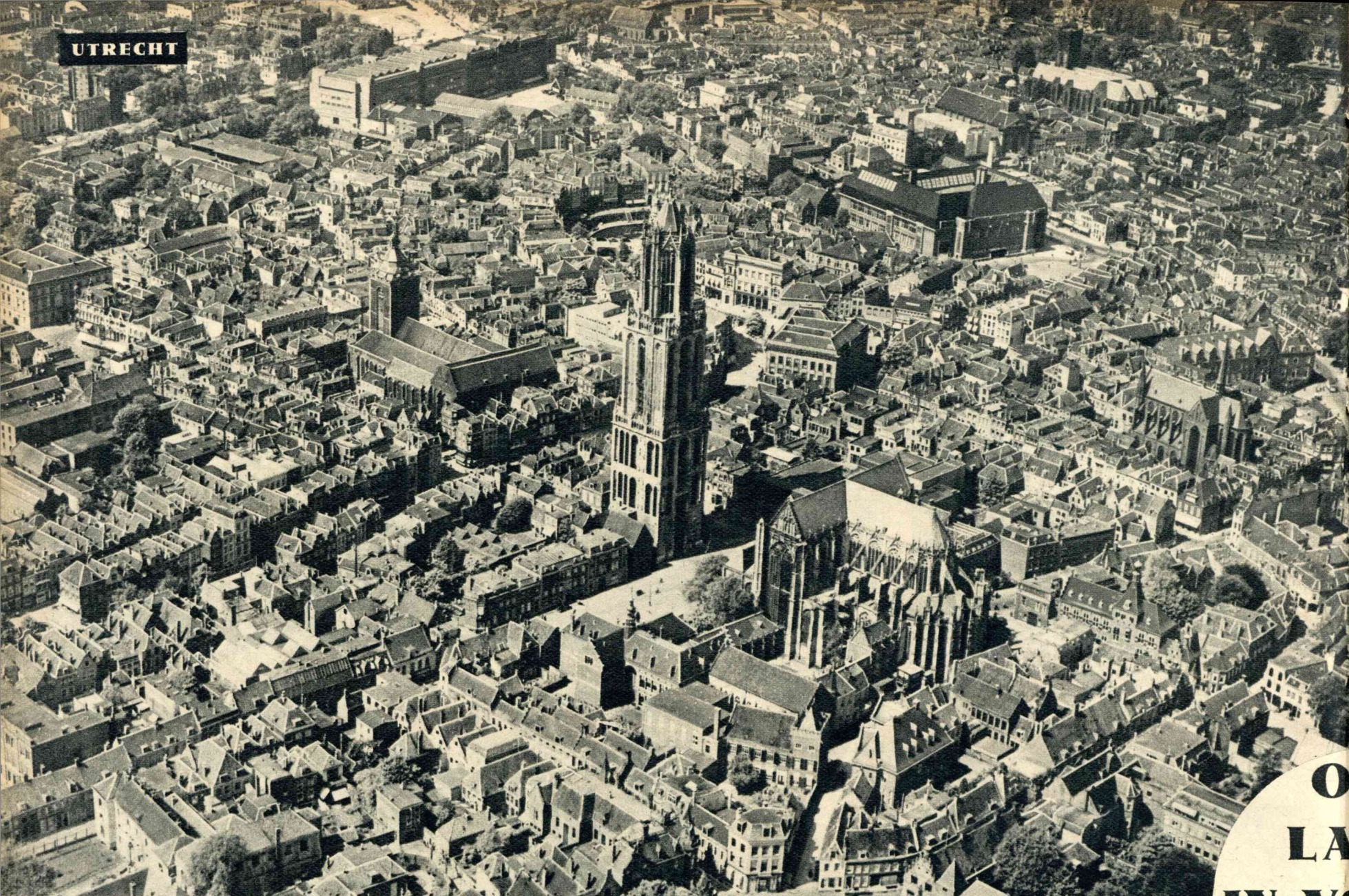

Een 3-1-zege van Roermond op Juliana. Eén der vele spannende momenten voor het Roermondsche doel.

Nog een kiekje uit den wedstrijd Longa-N.A.C. te Tilburg. De doelman der gastheeren in actie.

UTRECHT

**ONS
LAND
IN VOGEL-
VLUCHT**

LUCHTFOTO'S
K.L.M.

EINDHOVEN

WATERGRAAFSMEER

**ONS
LAND
IN VOGEL-
VLUCHT**

LUCHTFOTO'S
F.L.M.

HOORN

MAAKT DOFFE TANDEN AANTREKKELIJK

Kolynos werkt op doffe tanden als een poetsmiddel op dofgeworden zilver. U doet er 2 x langer mee dan met andere pasta's, omdat U maar de helft nodig hebt. Probeer Kolynos eens.

Wees zuinig—koop de groote tube

KOLYNOS
TAND CREAM

Hij kon geen baan krijgen, totdat iemand hem zei:

„ZORG DAT JE STEEDS EEN ONBERISPELIJKEN BOORD OM HEBT!”

Deze woorden heeft hij niet licht vergeten. - Omdat de directeur van de maatschappij een oude huisvriend was, mocht hij eens komen praten over een aanstelling als vertegenwoordiger. Welwillend was

hij door den ouden heer ontvangen, die hem van top tot teen bekeek en toen zijn bliken liet rusten op zijn boord..... dien boord, waarvoor hij zijn heelen voorraad witte boorden overhoop had gehaald, en die nog de beste was uit een collectie, waar stuk voor stuk iets aan mankeerde. Eerlijk had de Directeur hem verteld, dat hij hem graag een kans wilde geven, maar dat hij zijn uiterlijk (en het was duidelijk te merken, dat zijn boord werd bedoeld) heel wat beter moest verzorgen, om als vertegenwoordiger in dienst te worden genomen.

Maar het geluk was met hem! Hij had het geluk een kennis te ontmoeten, die boorden droeg, welke altijd nieuw leken. En inderdaad, ze waren altijd nieuw, want het waren Mey's Boorden, die met fijn linnen overtrokken - gewoon door nieuwe vervangen worden, als ze vuil zijn. En de prijs? Geen bezwaar! Nu heeft onze sollicitant wat hij wil. En hij heeft ondervonden, dat om het gezegde „kleeren maken den man” waar te maken, een onberispelijken witten boord een eerste vereischte is.

Mey's Boorden zijn in iedere plaats verkrijgbaar in de winkels met Mey's reclame. VRAAG ECHTER BESLIST DE ECHTE MEY'S BOORDEN, WANT DEZE ZIJN NIET TE EVENAREN! Ook kunt U zich door een proef overtuigen, indien U nevenstaande coupon nauwkeurig invult, een 5 cts. postzegel bijvoegt en in gesloten envelop opstuurt. Zend de coupon nog heden!

Mey's
BOORDEN
ALTIJD NIEUW

PER STUK 13.14 CENT
PER DOZIJN FL. 1.50-1.60

PILOT **DERBY**
SPORT **RECORD**

Den Gen.-Vert. J. W. Raaymakers,
Claus de Vrieslaan 12a, R'dam.

Zend mij franco een exemplaar van Uw model Sport/Derby/Pilot/Record (aanstrepen welk model). Maat van mijn boord:

(Vergeet niet, een 5 cts. postzegel bij te voegen en envelop te sluiten!)

NAAM:
ADRES:
PLAATS:

O.4

De man met het blauwe masker

door **Anthonie Morton**

Winnaar van den Lippincottprijs van 7500 dollar

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

John Mannering doet een huwelijksaanzoek aan de liefstallige Marie Overndon, maar wordt afgewezen, omdat zijn financiële omstandigheden niet bepaald gunstig zijn. Na deze teleurstelling begeeft hij zich naar Londen, waar hij door spelen en juwen vergetelheid tracht te zoeken. Het restaurant van zijn kapitaal smelt nu weg als sneeuw voor de zon. Lord Fauntley, die in de meening verkeert, dat John Mannering zeer rijk is, noodigt hem te zijnen huize en stelt zijn dochter Lorna, een kunstschilderes, aan hem voor. John toont warme belangstelling voor de ongeëvenaarde collectie edelstenen, welke lord Fauntley bezit, en die in een speciale kluis is opgeborgen. Hij slaagt er in het geheim van de safe te vernemen en langzaam rijpt het plan in hem de kostbare juweelen te stelen. Bij deze inbraak wordt hij op heeterdaad betrapt door Lorna. Hij neemt ijlings de vlucht en laat de sieraden achter. Mannering gelooft niet, dat zij hem herkend heeft. Toevallig komt hij te weten dat de beroemde Rosa-parels, die destijds in Amerika gestolen zijn, zich in 't bezit bevinden van den Londenschen geldschiet Septimus Lee. Hij biedt hem een hoog bedrag voor het snoer, doch steelt 't uit het huis van Lee een dag voor de overdracht zal geschieden. Er doen zich steeds meer gevallen van berooving voor in de Londensche society-kringen. Scotland Yard staat voor een raadsel. Bij het huwelijk van Marie Overndon ziet hij kans een kostbaar halssnoer te stelen. Scotland Yard roept Mannering's hulp in bij de opsporing van den dief. Geheel vermomd gaat Mannering naar den heler Grayson om het snoer te verkoopen. Plotseling komt sergeant Tring binnen, die hem evenwel niet herkent. Hij onderzoekt Grayson's woning, doch vindt niets belangrijks. Mannering ontvangt 1200 pond voor het snoer. Hij woont nu weer tijdelijk in z'n flat. Lorna Fauntley verkeert in financiële moeilijkheden. Zij leent van hem een bedrag van 1000 pond. Mannering breekt bij de rijke Ramons in. Hij forceert de safe doch wordt onverschrokken door een bewaker overvallen en in den schouder geschoten. Hij weet den man evenwel te overrompelen en tracht te ontkomen. Aan de achterzijde van het huis stuit hij op tegenstand van de politie. Hij maakt wederom gebruik van zijn gasrevolver.

De oogen van den agent gingen wijd open; hij deed een stap achteruit, zijn zichtbare vrees deed Mannering stil grinniken. Er kwam een zacht gesis van ontsnappend gas — de politieagent liet een enkelen, gesmoorden kreet hooren, toen de ether werkte en gleed neer. Maar het voordeel was van korten duur: de tweede man sprong naar voren. Mannering had ditmaal geen tijd, om gebruik te maken van het gas. Hij balde zijn linkervuist en sloeg er den ander mee in het gezicht.

De agent tuimelde achteruit, met zijn handen tegen zijn neus. Mannering wachtte op geen vervolg. Hij rende naar het einde van den tuin, maakte een knorrend geluid toen hij een tuinbank tegen den muur zag staan, sprong er op en werkte zich met een zwaai over den bovenrand. Het was een leelijke val aan den anderen kant, maar hij wist zijn voeten in te houden, toen hij neerkwam, al deed de schok tegen zijn gewonden schouder ontzaglijke pijn.

Hij keek snel beide kanten op.

Links zag hij twee mannen, die snel naar hem toe kwamen, en hij perste zijn lippen op elkaar. Rechts, op het smalle paadje, was er niemand; die weg tot ontsnapping lag open.

Mannering nam zijn draai, de mannen van links vlogen hem na. De pijn in zijn schouder was ontzettend, zijn knokkels deden zeer, maar in zijn geest was wanhoop, en maar één gedachte — hij moest wegvloeden, het móest.

Hij snikte bijna van verlichting, toen hij het einde van het steegje bereikte en in een breede straat stond. Er reed daar langzaam een taxi, dicht bij hem; hij sprong er heen, zich niet storend aan het verschrikte gezicht van den chauffeur — hij wist heel goed, dat hij een

zonderlingen indruk maakte, en dat zijn twee vervolgers al in zicht waren.... zij schreeuwden zoo hard zij konden. Maar hun woorden waren niet te onderscheiden — Mannering had nog een kansje.

De taxi stopte.

Mannering wist maar één middel, om te zorgen, dat er geen aarzeling, geen tijdverlies volgde.

„In 's hemelsnaam gauw!” hijgde hij. „Naar Scotland Yard!”

De tooverwoorden: hoofdbureau van politie, bleken te werken. Terwijl Mannering achter in den wagen sprong, drukte de chauffeur het gaspedaal in en de taxi schoot voort.

Zwaar hijgend keek Mannering door de achterrauit. Hij kon de twee mannen nog juist zien — burgers, voorbijgangers, meende hij; zij holden achter den auto aan, maar hun inspanning was nutteloos, begreep Mannering met een spottend lachje.

Toen, met een regelmatig kloppend hart, keek hij op zijn horloge. De opwekking van de vlucht en de ontsnapping sloeg in — een nieuw en even dringend probleem deed zich aan hem voor.

Het was tien voor twaalf. Over tien minuten werden op het bal van Ramon de maskers afgenomen, en 't ging hoe 't ging, hij moest daar op tijd zijn.

Hij streek zijn haar glad, stopte zijn masker in zijn zak, bette zijn gekwetste knokkels met zijn zakdoek, en keek toen uit het raampje. Over een paar minuten moest de taxi de Nieuwe-Kunst-hall passeeren; hij zag in, dat er maar één mogelijkheid bestond, om daar binnen te komen, zonder de aandacht van den chauffeur te trekken.

Mannering lachte grimmig — wat zou de man schrikken.

Toen, ondanks alle pijn zijn rechterarm gebruikend, zich dwingend de wond te vergeten, opende hij het rechterportier van den wagen en klom op de treeplank.

Zijn succes hing nu aan een zijden draadje. Als de chauffeur toevallig omkeek, zou hij kabaal maken, maar zij waren in een zijstraat en er was geen mensch te zien. Mannering haalde zijn gaspistool uit zijn zak en klopte den chauffeur zacht op den schouder. De man keek om, met half open mond, er kwam een kreet van zijn lippen, maar Mannering bewoog den trekker vóór het geluid zich herhaalde. Het gas siste naar buiten, een bekend, aangenaam geluid voor Mannering en de chauffeur zakte voorover op het wiel. De taxi, stuurloos, zwaaide over de straat.

Mannering klemde zich met zijn linkerhand aan den portierpost vast en reikte met zijn rechterhand naar de rem. Met een ruk trok hij die op, bijna op het midden van de straat. Hij prees zijn gesternte, dat er geen tweede auto in zicht was.

Snel verliet hij den wagen. De lampen brandden, gevaar voor een ongeluk was er niet, wist hij. Hijgend holde hij een zijstraat door naar een achteringang van de Nieuwe-Kunst-hall. Toen hij binnen het gebouw was hield hij zijn adem in en liep voort met vlugge groote passen, maar de fortuin was hem gunstig. De enige suppoost, die hem zag, zat heimelijk een sigaret te rooken, en maakte zich meer zorg, om die te dooven, dan om vragen te stellen.

Mannering's hart klopte in zijn keel, toen hij zich naar de kleedkamer rept. Hij dorst zijn overjas niet uit te trekken, want het bloed van de wond in zijn schouder zou duidelijk zichtbaar zijn op de stof van het harlekijn-costuum, dat hij er onder droeg, maar hij hield het hoofd zoo diep gebogen, dat men hem niet herkennen kon. Hij ontmoette niemand, en met een zucht van verlichting betrad hij zijn kleedkamer.

Toen keek hij weer op zijn horloge, hij gromde. Drie minuten voor twaalf. Drie minuten!

Het was bijna een marteling, het costuum van Karel den Tweeden aan te trekken, maar het moest gebeuren: hij dorst geen risico te wagen — hij moest een afdoend alibi hebben, als er soms navraag werd gedaan. Hij draaide zijn cache-nez van witte gebreide zij om, zijn arm en schouder, zoodat de wond bedekt was en slaagde er in, de jas er overheen te krijgen. Toen zette hij zijn pruik op, met een paar vegen rouge over zijn wangen was het werk volbracht. Een seconde bekeek hij zichzelf in den spiegel, het lachje om zijn lippen werd breeder. Het juichende gevoel kwam terug. Geen mensch zou ook maar durven droomen, wat er de laatste veertig minuten gebeurd was. Uit de kolossale plafond-klok galmde de eerste slag van twaalfen door het gebouw, toen Mannering de balzaal binnenkwam en zich in de volte der feestvierders mengde. Het trof gelukkig, dat hij Lorna zag, een paar meter van zich af. Hij ging naar haar toe.

Hij kwam aan Lorna's zijde, terwijl het meisje haar masker afnam. Overal rondom lachten er menschen, de partners van één avond keken in de gelaats-trekken van hun feestgenooten, Carlos en Carlotta Ramon stonden op 't podium onder de klok en leken zeer in hun schik met zichzelf. Mannering vroeg zich af, hoe Ramon kijken zou, als hij het bericht van de inbraak kreeg, maar dat deed er niet toe. Hij was veilig — de rest beteekende niets.

„Dus je hebt dat meisje in 't rood laten loopen?“ zei Lorna lachend.

Mannering had inwendig pret. Hier had hij bewijs genoeg, dat hij verstandig had gedaan, hetzelfde costuum aan te trekken als Randall en kolonel Belton. Lorna zou, zoo noodig, bereid zijn te zweren, dat zij hem den heelen avond

in de zaal had gezien, een betere getuige kon hij niet wenschen.

„Natuurlijk.“ zei hij.

Toen schenen de lichten in de groote zaal uit te gaan, er kwam een nevel voor Mannering's oogen. Hij hoorde een scherpen uitroep van schrik uit Lorna's mond, en hij voelde haar arm om zich heen, krachtig en vriendschappelijk.

„John... John... wat heb je?“

Het was hem of de zaal ronddraaide. Mannering klemde zich uit alle macht aan zijn gezellin vast, want hij voelde, dat hij vallen zou, als hij 't niet deed. Hij knarste zijn tanden over elkaar.

„Ik... heb... niets.“ zei hij zacht. „Een beetje warm... laten we even uit het gedrang gaan.“

Lorna knikte en gaf hem een arm. Zijn schouder was nu verdoofd, hij voelde er haast geen pijn meer in. Zij gingen naar een buffet, vlak aan de groote zaal, dankbaar nam hij een whisky-soda. Het vocht brandde met nieuw leven door hem heen, hij dwong zich tot een lachje, om Lorna's bezorgdheid te matigen.

„Ik kan niet weten, hoe je er uitziet.“ zei ze. „Alles zit weggestopt onder de rouge. Voel je je heusch goed?“

Mannering lachte nu — hij voelde, dat hij 't wel hield.

„Kan niet beter.“ verzekerde hij haar.

En toen zag hij den helderrooden halsdoek, dien Lorna om haar schouders had. Hij zag er de rochtige vlek op en begreep, dat het bloed was — zijn bloed. Hij staarde er naar, hij kon er zijn oogen niet van afwenden.

Op hetzelfde moment zag Lorna de vlek op zijn costuum.

Zij werd doodsbleek, maar zei niets, toen zij dicht bij hem kwam en zoo ging staan dat de kellner zijn schouder en de griezelige bloedvlek niet zien kon. Zij glimlachte. Mannering voelde een warme hartelijkheid voor haar in zich opkomen.

„We zullen zien, dat we zoo gauw mogelijk wegkomen.“ zei ze. „Moeder gaat nu al weg, ze wou maar even over twaalfen blijven, zoo zullen er wel meer zijn. Geen mensch zal 't gek vinden. Ga je meteen maar verkleeden, John.“

Mannering glimlachte haar dankbaar toe — hij had zich in woorden niet duidelijk genoeg kunnen uitdrukken. Zij had niets gevraagd, niet de minste zenuwachtigheid getoond, alleen maar bezorgdheid. Hij besepte, dat hij zonder haar verloren zou zijn geweest.

Maar hij zou haar toch eenigen uitleg moeten geven.

„Zoo, vriend.“ zei Lorna, een kwartier later. „nu ga ik met je mee naar je flat, om je op te lappen.“

„Mooie tijd.“ mompelde Mannering. Hij stond bij een taxi, één uit een honderdtal, die voor de Nieuwe-Kunst-hall stonden te wachten. De eerste stroomen vertrekkende gasten vulden de trottoirs; 't waren meest menschen op leeftijd, maar er liepen hier en daar wat jongeren doorheen. Mannering zag er, in zijn smoking met dunne overjas, niet anders uit dan de anderen, maar zijn arm klopte nu pijnlijk, hij snakte er naar, weg te komen.

„Je hebt niet half zooveel hersens, als ik wel dacht.“ zei Lorna met een zakelijke stem. Zij wenkte den chauffeur en gaf zijn adres in Brook Street op. Hij glimlachte, terwijl hij in den wagen stapte, begrijpend, dat hij haar toch niet tot andere gedachten kon brengen: hij twijfelde, of hij dat wel zou willen.

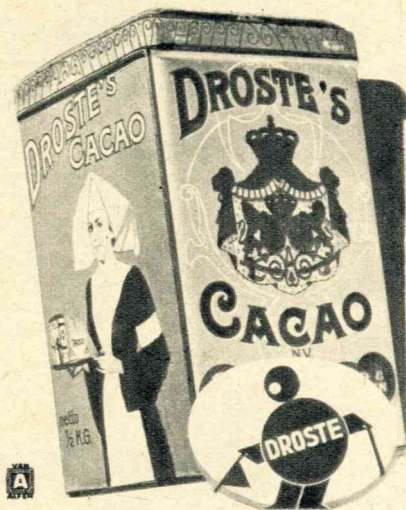
Nog geen twintig minuten later stond hij in zijn badkamer, met onthloote

Als babies direct konden schrijven, zouden ze ons, net als Moeder en de dokter, een brief sturen, om te zeggen, hoe blij ze zijn, dat Moeder vóór en ná hun komst Kalzan heeft gebruikt. Babies weten natuurlijk niet waarom Kalzan het enige, geheel assimileerbare Calcium-natrium voedsel, onontbeerlijk is voor Moeder en Kind. Maar iedere baby is veel liever gezond en sterk en geeft de voorkeur aan een gezonde, sterke Moeder met goede tanden en mooi haar. Ook komt hij (of zij) het liefst gemakkelijk ter wereld. En daarin heeft baby gelijk, nietwaar?

KALZAN

in tablet- en poedervorm.

Dit is de bus met de beste cacao!

DROSTE VERPLEEGSTER CACAO
Voedzaam, lekker en voordeelig en daardoor „ALTIJD WELKOM!“

Spaart bons voor kop, ketel, beker of blad

Een paar druppels

Lohse Uralt Lavendel op den zakdoek, op het voorhoofd of op de slapen zijn een heerlijke verfrissing. Deze Eau de Cologne met den reinen, frischen geur van de echte Lavendel is altijd en bij iedereen geliefd.

In eleganten zakflacon slechts 75 cent

Vervolg op bladz. 27

Onder zeer groote belangstelling vond te Maastricht de begrafenis plaats van het meisje Mia Jongen, dat door haar vader werd gedood. — De droeve sloet op weg naar het kerkhof.

Overall in ons land worden Vondelherdenkingen gevierd, den grootsten Nederlandschen dichter, aller tijden, ter eere! — In Venlo werd door den E.A. burgemeester Berger een Vondeltentoonstelling geopend, mede ter gelegenheid van 't 20-jarig bestaan der Kath. Openbare Leeszaal.

Groote middenstandtentoonstelling te Udenhout. Zaterdag werd door den edelachtb. heer burgemeester A. M. de Klerk de officiële opening verricht van een groote tentoonstelling „T.U.M.” (Tentoonstelling Udenhout-sche Middenstand). Burgemeester knipt 't lint door.

De plechtige uitvaart van 't Waalwijksche stoomtrammetje. Zondagmiddag had onder zeer groote belangstelling de plechtige uitvaart plaats van het laatste stoomtrammetje van de stad Waalwijk. Tijdens den doodenrit.

In den hoogen leeftijd van 84 jaar is te Berchem overleden de Z.Eerw. pastoor C. A. M. van Tetering. Hij ruste in vrede.

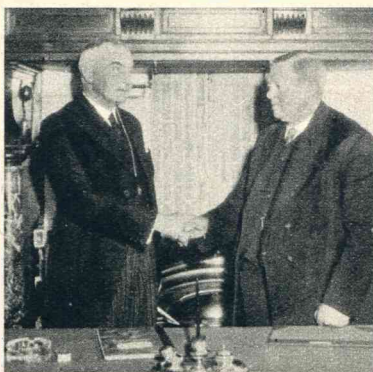
De echtgenooten A. van Dongen en J. Bäcker, Vestkant 89, Breda, hopen op 31 Oct. hun gouden huwelijksfeest te vieren.

Een „knaap” van een snoek (van 20 pond bijna en 1.15 m. lengte) werd te St. Oedenrode gevangen door de gebr. Oerlemans, aldaar, en J. Vorstenbosch te Son.

Te Helvoirt herdachten de echtgenooten J. van Dun-Timmermans hun gouden huwelijk onder harte-lijke belangstelling.

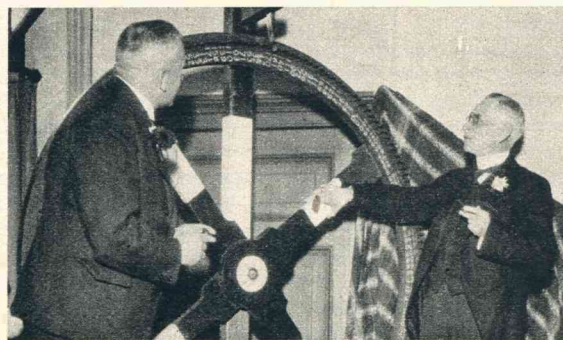
De heer F. Jonkers te Halsteren vierde zijn zilveren jubilé als raads-lid en zijn twintigjarig wethouderschap. De burgemeester wenscht den verdienstelijken man van harte geluk.

Te Roermond werd het huwelijk voltrokken tusschen den heer mr. W. J. L. van Wijnen en de dochter van het Tweede-Kamerlid mr. Truyen. — Het bruidspaar met „gevolg” gekiekt. Men lette op de waarlijk zeer schoone costumes der dames.

Diamant! — Onder groote belangstelling herdacht de Z.E. pater J. L. Jansen in het Redemptoristenklooster te Wittem zijn diamanten professie. — De jubilaris temidden van zijn familie.

ZUIDELIJK NIEUWS

Door burgemeester Van Lanschot werd in het Verenigingsgebouw te Den Bosch een bazar geopend ten bate van de restauratie der Ned. Herv. kerk. — Dr. Meindersma draait de eerste ronde aan het geluksrad.

Een aardigen huwelijksstoet kon men te Den Bosch gadeslaan bij het feest van de gouden echtvereniging der familie A. Smits-de Bot, die aldaar een „ark” bewoont. — Op weg naar de feestzaal.

Donderdag 21 October vierde in 't St. Joseph-ziekenhuis te Heerlen de heer Hendrik Scherus zijn zilveren jubileum, waarvan hij 19 jaren bij Staatsmijn Emma en 6 jaren bij Staatsmijn Maurits werkzaam was, alwaar hij een ongeval kreeg. De jubilaris wordt gefeliciteerd door familieleden en bedrijfsingenieurs.

De plechtige installatie van mr. F. J. baron van Hövell tot Westerfliet tot burgemeester van Amstenrade werd de vorige week verricht door wethouder Ritzen. Een foto van het inhalen in de gemeente.

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

Vervolg van blz. 25

schouders. Lorna bekeek de wonden met scherp, bijna vakkundigen blik.

„Je moogt van geluk spreken,” zei ze. „Dat geloof ik tenminste. 't Been is niet geraakt.”

„Ik heb anders een gevoel of 't op twaalf plaatsen gebroken is,” zei Mannering spijtig. „Maar 't zal wel weer overgaan.”

„Er moet een dokter komen,” zei Lorna vlug.

Mannering keek haar aan. Er was een lachje om zijn lippen en een raadselachtige trek om zijn oogen, toen hij antwoordde:

„Dat wil ik absoluut niet.”

Een seconde bleef zij hem aarzelend aankijken. Hij zag, dat er vragen op haar tong brandden, maar het was hem op 't moment niet mogelijk, over zijn avontuur van dien avond te spreken. Hij pijnigde zijn hersens af, om een aannemelijke verklaring te vinden, of tenminste eene, die aannemelijk klónk. Het leek hem onmogelijk. Zij was zeer schrandere, dat wist hij: hij was ervan overtuigd, dat zij onmiddellijk merken zou, dat hij loog. Hij zei dus voorloopig maar niets.

„Ik kan hem er wel uit proberen te halen,” zei ze, „maar dat zal je leelijk zeer doen, en een prettig werkje vind ik 't lang niet.”

Mannering aarzelde.

„Ik zal 't zelf wel doen,” zei hij eindelijk. „Ik kan heusch...”

„Je bent een groote dwaas,” zei ze. „Zet je tanden maar eens op elkaar. Ik zal 't proberen.”

Mannering knikte. Even sloten zijn vingers zich om haar arm, een gebaar van vertrouwen ten antwoord. Zij sprak snel verder, als was zij bang voor gevoeligheid.

„Er is één geluk,” zei ze, „ik zal waarschijnlijk niet flauw vallen, als ik bloed zie. Draai eens een beetje naar 't licht...”

De volgende drie minuten leken wel dagen, maar Mannering vond, dat 't nog heel wat erger had kunnen zijn. Met strakke lippen was Lorna bezig, met een mes te peilen naar de donkere vlek, die zij voor den kogel hield. Het was inderdaad de kogel, en hij zat zeer dicht bij de huid. Zij wrikte hem omhoog, zooals ze met een splinter gedaan zou hebben, legde hem op het glas boven den waschbak.

„Zorg maar dat hij wekomt.”

Mannering knikte, ging afgemat op den rand van de badkuip zitten. Hij voelde zich slap en doodmoe.

„Nu naar bed,” zei ze rustig, nadat de wond verbonden was. „Ik blijf oppassen.”

„Dat gaat niet,” zei hij. „Je krijgt den grootsten last.”

„Ze zullen thuis denken, dat ik op mijn atelier ben gebleven,” zei Lorna, met een flauw lachje. Toen nam ze zijn handen in de hare. „Toe, John, nu alsjeblieft geen geredeneer. Ik heb me door jou óók laten helpen.”

Heel langzaam kwam de glimlach op Mannering's lippen terug.

EEN KLOP OP DE DEUR

Om half negen den volgenden morgen bewoog Lorna Fauntley zich in haar stoel en deed zij haar oogen open.

Zij had een deken om zich heen geslagen, den vorigen avond, toen zij

geen geluid meer uit Mannering's slaapkamer hoorde, zij had in de nachtelijke uren nu en dan wat gedommeld. Tegen den morgen was zij in een vasteren slaap geraakt, zij verbaasde zich, toen zij zag, hoe laat het was. Zij trok de deken los, schakelde het electrische keteltje in, dat zij gevuld had vóór zij ging zitten, en ging snel naar de badkamer. Het wasschen frischte haar op, en zij kon weer glimlachen, toen zij de kopjes op een blad zette, de melkflesch van het portaal haalde en zacht op de deur van Mannering's slaapkamer klopte. Zij hoorde niets, deed voorzichtig de deur open en ging op haar teenen naar binnen.

Hij was nog vast in slaap en aan de kleur op zijn gezicht kon zij zien, dat hij niet veel last van de wond meer had.

Mannering bewoog zich plotseling en deed zijn oogen open.

De herinnering aan de gebeurtenissen van den vorigen avond sprong op in Mannering's geest. Hij kwam op zijn linkerelleboog overeind, pijn snierpte door zijn schouder.

„Kalmjes aan,” zei Lorna vlug. „Blijf maar even liggen, dan zet ik onderwijl thee.”

Toen zij vijf minuten later weer binnenkwam, zat Mannering overeind, had hij een kam door zijn haar gehaald en was hij betrekkelijk klaar wakker.

Hij dronk met smaak zijn kopje leeg, voor hij begon te praten. Toen zei hij:

„Nu moet ik zeker een verklaring afleggen, niet?” Hij keek haar vragend aan.

Lorna schudde het hoofd. Zij had de lippen stijf op elkaar en zij glimlachte met haar oogen.

„Tóch niet,” zei ze. „Jij hebt laatst ook niet gevraagd. Dus doe ik 't nu ook niet. Er is maar één ding, dat ik je graag zeggen wou, John...”

Zij zweeg. Mannering's oogen stonden nederig en zacht.

„Je moet oppassen, jongen,” ging zij voort, en haar stem beefde.

Mannering bracht het tot een flauw lachje.

„Ik zal 't proberen,” zei hij.

„Ik zal nog even naar je schouder kijken en dan zullen we ontbijten. Dat wil zeggen, als je eten kunt.”

Lorna verklaarde, dat de toestand van de wond bevredigend was. Het bloedde niet meer, zij kon geen spoor van complicaties ontdekken. Zij legde een verband aan, met ruim gebruik van boorwater en gaas, bevestigde het stevig en vermaande hem, voorzichtig te zijn in zijn bewegingen.

„Ik zal er om denken, dat ik van kraakporselein ben,” lachte Mannering, maar hij was meer in zijn schik over haar bezorgdheid, dan hij wel toegeven zou hebben. Toen schoot er een gedachte door hem heen, opeens werd zijn blik hard.

„Waar is de kogel gebleven?” vroeg hij.

„Nog in de badkamer,” zei Lorna. „Moesten we maar kwijt zien te raken,” zei Mannering. „En... heb je al een ochtendblad gezien?”

Lorna schudde langzaam het hoofd. „Er lagen een paar krauten op 't portaal,” zei ze. „Zijn die van jou?” „Ja,” knikte hij. „Ik zal ze direct halen.”

Lorna glimlachte, op een geheimzinnige manier, ging de zitkamer binnen. Mannering sloeg de dekens op, kwam het bed uit en begon zich aan te kleeden.

Hetty is bijgeloovig..

Zij beweert namelijk:

eenmaal niezen beteekent verdriet,
twee maal niezen beteekent blijdschap,
drie maal niezen beteekent een nieuwtje.

En U? U denkt net als ik, dat door het niezen bacillen worden verspreid, die besmetting veroorzaken en dat het dan hoog tijd is, Panflavintjes te nemen.

De aangenaam smakende

Panflavin PASTILLES

vormen een afdoende bescherming tegen besmetting, keelontsteking, verkoudheid.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten

GRATIS MONSTER! NIEUWE „EXTRA-ZACHTE” Hoogglans

PEPSODENT!

1 HOOGGLANS UW TANDEN TOT
DUBBELE SCHITTERING
ONSCHADELIJK

Gij moogt verwachten, dat Uw tanden zullen fonkelen als nooit tevoren. Doffe tanden krijgen zoo'n verblindende glans door de nieuwe Pepsodent-tandpasta, dat ook gij zult zeggen, dat de glans verdubbeld wordt.

2 DOET UW TANDEN DUBBEL ZOO
LANG WIT BLIJVEN
ONSCHADELIJK

De tanden zien er witter uit en voelen schooner aan, uren langer. Ongeveer tweemaal zo lang als met de gewone tandmiddelen, hetgeen door tandartsen is geconstateerd. En zonder het minste nadeel voor het tandglazuur.

3 IS DAAROM ZOO ONSCHADELIJK
OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS.

100.000 maal borstelen van metalen platen, die zachter zijn dan Uw tanden, bewijst, dat Pepsodent Tandpasta dubbel zoo zacht is als de polijstende stof, die voor de meeste tandmiddelen wordt gebruikt. Tandartsen weten, dat Pepsodent Tandpasta extra zacht is en daarom extra veilig.

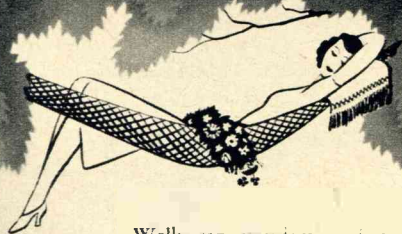
HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS

Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra-zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden als brief aan de Firma B. Meindersma, Westerbaenstr. 154 Den Haag.

Naam:

Adres:

"Ik sliep in het bosch -"

Welk een verademing ligt in deze weinige woorden opgesloten. Dezelfde heerlijke verkwikking gevoelt U als U USIH schoonheidspreparaten hebt gebruikt. Deze munten uit door zuiverheid. Zij zijn als pure natuur. Loutere verkwikking voor de huid. Gebruikt USIH creams, powders en lotions. Er is maar een prijs voor... *...rijtig vent!*

De verpakking is dezelfde als die van de reeds zoo bekende USIH eau de Cologne... de verpakking met de bloemen. Goede zaken hebben USIH in voorraad.

USIH

VOOR ENGROS:
UNITED STATES IMPORT HOUSE
HUDESTRAT 3-5, AMSTERDAM

Chobisco

Luchtig gebak met de allerfijnste chocolade. Licht op het gewicht. De heerlijke smaak is telkens weer een verrassing voor iedereen!

Per 1½ ons **22 ct.**

VERKADE

langzaam en onhandig. Zonder te gaan tobben met hoord en das deed hij de deur van de zittkamer open, snoot den geur van gebakken spek op, keek Lorna even glimlachend aan, en ging toen naar de deur. Hij wist nog maar half, wat hij doen zou - zijn geest was vol van de herinnering aan haar blozende gezicht.

De kranten lagen, dubbelgevouwen, vlak bij de deur, hij haalde ze naar binnen en sloeg ze snel open, half verwachtend, wat hij te zien kreeg.

De eerste woorden schenen uit het vlak met drukletters naar hem op te springen:

INBREKER MET REVOLVER IN HET HUIS VAN EEN MILLIONNAIR

De heer Carlos Ramon bestolen
Weer de Baron?

Het bericht, sensationeel geschreven, bevatte eigenlijk maar een heel kort verslag over de waarneembare feiten aan de Queen's Walk. Mannering had den journalist, die getracht had, er iets van te maken, op menig punt kunnen inlichten, maar het ééne ding, waar hij naar zocht, werd hem gegund.

De man, met wien hij gevochten had, en de politieagent, dien hij bewusteloos had geslagen, waren niet ernstig gewond.

Mannering voelde zich opgelucht en bijna blij van hart. Hij had zichzelf nog maar nauwelijks durven bekennen, hoe bang hij was geweest, dat hij dien menschen ernstige kwetsuren had toegebracht. Peinzend keek hij naar zijn knokkels, die nog vuurrood waren en pijnlijk aanvoelden. Toen kwam hij de zittkamer weer in.

Lorna had het ontbijt klaargezet. Zij had snel en zonder moeite den weg gevonden in de flat; zijn oogen schitterden, toen hij naar haar toe kwam.

"Dus je hebt de etenskast gevonden," zei hij, toen hij voor haar stond. Zij zag er heel rustig en opgewekt uit.

"Er lag een ei in, dat je al drie maanden geleden weg had moeten gooien," zei Lorna, "dus ik vond zóó den weg. Thee of koffie? Ik heb liever thee."

"Ik ook," zei Mannering.

Hij liet de krant, met de voorpagina boven, op de ontbijttafel liggen, ging naar zijn slaapkamer.

Toen hij weer te voorschijn kwam, zat zij het verslag over de inbraak te lezen. En de uitdrukking van haar gezicht scheen hem te tarten, al wist hij op geen stukken na, wat er zou kunnen komen; hij wist maar één ding: dat zij nu de waarheid hooren moest - de heele waarheid.

"En?" zei hij.

Hij was bleeker dan gewoonlijk, toen hij dat woordje uitsprak. Hij had heel zijn zelfbeheersching nodig, om haar aan te zien.

Lorna zei:

"Ik wist het, John. Ik wist het al een heelen tijd."

Het kon niet waar zijn.

Dat gevoel van onwerkelijkheid werd in John Mannering tienmaal sterker door haar woorden. Zij hadden zich geen van beiden bewogen, zij hadden geen van beiden een woord gesproken, sinds Lorna die korte zinnestjes had geuit, met een volkomen rustige stem en met een raadselachtige wisseling van uitdrukking in haar oogen, eerst iets van pijn, toen een vonkje van stillen humor.

Zij wist het.

Mannering ging met zijn hand door zijn haar en werktuiglijk zocht hij in zijn zakken naar sigaretten. Eerst toen de eerste stroom rook uitwaaiërde naar het plafond, kon hij spreken, nog klonk zijn stem schor en onnatuurlijk.

"Wat zeg je?" vroeg hij. "Probeer je me een beetje makkelijker te maken? Je kunt 't niet weten hebben."

Haar glimlach was diep... bijna geheimzinnig.

"Ik... vóór ik 't heelemaal zeker wist, had ik al een heel sterk vermoeden, al lang geleden, John. En ik probeer heelemaal niet 't makkelijker voor je te maken - evenmin als voor mezelf." Zij zweeg en wendde haar gezicht af. "Het spek en de eieren worden koud."

"Stil koud laten worden," zei John Mannering. Hij kwam een stapje dichtbij haar en zijn linkerhand sloot zich over haar schouder. "t Is hoog tijd, dat we alle geheimzinnigheid overboord gooien. t Is hoog tijd, dat we uitpraten... allebei."

"Denk je?" zei ze ontwijkend.

Mannering haalde diep adem. Zijn greep om haar schouder zette aan, tot het pijn deed, maar zij gaf zelfs geen zuicht.

"Lorna!" zei hij, en zijn stem beefde. "Tóé!"

"Ik had al een heel sterk vermoeden," zei ze, "na die inbraak in vaders kluis. Daar heb ik 's nachts over na liggen denken, en ik kwam tot de conclusie, dat jij heel aardig paste in dien man met zijn regenjas... en dat die man, als hij geweest was wat hij leek, er geen been in gezien zou hebben, de etuis met mijn juwelen mee te nemen. Hij had ze mee kunnen nemen, dat was duidelijk."

"Hoezoo duidelijk?"

"Die étui's stonden anders dan eerst. Tot die ontdekking ben ik gekomen, toen vader alle kasten nakeek."

Mannering glimlachte even.

"t Was wel een verzoeking," zei hij.

"Ging nogal, denk ik. Vervolgens kregen we die broche van lady Kenton; dat geval nam je haast té kalm op, alsof je eigenlijk in je vuistje lachte. Enfin, er waren zooveel van die aanwijzingen. En al was ik er nog niet zeker van geweest - haar gelaatsuitdrukking veranderde bij die woorden, hij zag, dat zij aan iets onaangenaams dacht, al kon hij hoegenaamd niet vermoeden, wat het was - „dan had laatst die middag den doorslag gegeven. Toen je me duizend pond gaf, in bankbiljetten. Dat was iets buitengewoons, om 't zoo zacht mogelijk uit te drukken. Er was geen enkele verklaring voor te vinden, dat je zooveel geld tegelijk in huis had..."

"Ik had wel kunnen winnen op de wedrennen."

"Er waren geen wedrennen in de buurt van Londen en al was 't wel zoo geweest, dan had je nog met geen mogelijkheid weer thuis kunnen zijn. 't Was nog geen drie uur, toen ik kwam."

"Maar ik begrijp nog steeds niet," zei Mannering, een beetje hulpeloos. "hoe je aan kon nemen, dat ik... dat ik een..."

Het woord „dief" lag hem op de lippen, maar zij viel hem snel in de rede, vóór hij het uitsprak.

"Jij was de Baron. Dat weet ik. Ik ben niet door één enkel feit op 't idee gekomen - er werkten allerlei omstandigheden samen, om me zekerheid te geven. Dus toen ik las over die inbraak van gisteravond - terwijl zij doorsprak, wees zij naar de krant - „wist ik zoo zeker, dat jij 't gedaan had, alsof je portret er bij had gestaan."

"En toch ben je hier gebleven gisteravond? Zonder iets te zeggen?"

Zij keek strak een anderen kant op en 't leek, of zij een heelen tijd nadacht.

"We zullen maar zeggen," sprak zij eindelijk, met een stem, die zeer zacht en raadselachtig bewogen klonk, „dat ik 't wel pikant vond. Grappig. t Hééft

In blond haar - ook al is het langzamerhand donkerder en dof geworden - ligt de gouden glans verscholen, die zoo'n hemelsbreed verschil maakt tusschen „blond" en „blond". Den oorspronkelijken lichtenden gloed kunt u weer te voorschijn roepen door NUR-BLOND, de speciale shampoo voor Blondines, die zonder verfstoffen, henna of schadelijke bleekmiddelen blond haar 2-4 tinten lichter maakt. NUR-BLOND met het nieuwe bestanddeel „ViteF", heeft een physiologische werking op de haarwortels en hoofdhuid. Het maakt een eind aan haaruitval en hoofdros en bevordert den groei van zijdezacht en weelderig natuurblond haar. Reeds de eerste behandeling met NUR-BLOND zal ook U doen besluiten voortaan alléén deze wetenschappelijke blond-shampoo te gebruiken. NUR-BLOND met „ViteF" is inderdaad méér dan een normale shampoo, maar niet duurder: 20 cent per pakje.

NUR-BLOND

De Engelsche

BLOND-SHAMPOO

met „ViteF"

Zie er goed uit!

Deze uitstekende creaties van Daggett & Ramsdell hebben alle de buitengewone kwaliteiten van Daggett en Ramsdell's beroemde crèmes. De poeder is onovertroffen. De rouge wordt geleverd in drie tinten, welke precies passen bij Uw teint. De Lipstick geeft een stralende kleur aan Uw lippen en houdt ze zacht en lenig. De Eye Shadow en de Wenkbrauwenstift verhoogen denglans van Uw oogen.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hooftstraat 30 - Den Haag

iets komisch. John. Je hebt den naam van ontzaglijken rijkdom. De bofvogel Mannering, de man, die nooit verliest...."

"Dat heb ik nog nooit gehoord," zei Mannering, een beetje spijtig en met opeens een luchthartig gevoel.

"'t Is toch een heel gewone uitdrukking," zei ze. "Je hebt heel handig dien indruk weten te maken. Je hebt 't griezelig slim aangepakt. Zelfs vader heeft niet 't flauwste vermoeden...."

"Maar jij wist...."

Lorna knikte en er was in haar oogen een uitdrukking, die hem door de ziel sneed.

"Ik doorzag je," zei ze volkomen beheerscht. Plotseling lachte zij en ze trok haar hand uit de zijne. "Denk aan 't ontbijt," zei ze.

"'t Ontbijt kan naar de weerga loopen," zei Mannering. "Je hebt nog meer op je hart, iets dat je verzwijgt. Wat is 't?"

Lorna's glimlach stierf weg, toen hij haar in de oogen staarde. De angstige gejaagdheid, de schichtige zorg, die hij al eerder in haar blik had gezien, kwam terug. Haar lippen gingen een eindje van elkaar, en zij keek.... schuw. Dit was het eenige gepaste woord, dat hij vinden kon.

"Is 't niet zoo?" drong hij aan, zeer bedaard.

Lorna knikte langzaam. Zij probeerde te spreken, maar de woorden wilden niet komen. Mannering wachtte, het raasde en stormde in zijn hoofd. Hij keek haar aan, zij was hem lief, en zij had véél moeite voor hem gedaan. Zij stiet hem niet af, nu nog niet.... zij had hem nooit afgestooten, zij was altijd een hartelijke kameraad voor hem geweest, hoewel zij 't wist, "hem doorzag" — alleen had ze 't woord trouwen niet willen hooren. Nee, natuurlijk niet....

"Ik kan me indenken," begon Mannering opeens te spreken, met een zekere drift, "dat je me op zekere vraag geen antwoord wou geven, met andere woorden, dat je bedankte voor de eer. Ik kan je nu natuurlijk niets meer vragen. Als ik alleen maar arm was, dorst ik wél, maar 't is geen toekomst voor jou, een man te hebben...."

Lorna keek met een ietwat strengen blik op.

"Je hebt wél durven vragen, toen je nog dacht, dat ik niets vermoedde," zei ze. "Ofschoon je zelf wist...."

"Zóó gemeen ben ik niet!" riep Mannering hartstochtelijk. "Ik.... 't klinkt natuurlijk gek, maar ik heb 't nooit erg gevonden, wat ik deed, tenminste.... ik heb in 't begin niet gedacht, dat ik 't zoo erg zou gaan vinden. 't Is een mirakel, hoe een mensch zichzelf kan begoochelen. Ik nam geen mensch iets af, dat hij noodig had, dacht ik. 't Kwam er voor je vader of voor lady Kenton of voor Marie Overndon geen steek op aan, of ze duizend pond meer of minder hadden. Ik lachte in mijn vuistje om die broche van lady Kenton, zei je. Jawel. Ik dacht: zie je wel? 't Geld doet haar niets, en ze is nog blij toe, dat ze zoo'n interessant mensch is geworden, en dat heeft ze aan mij te danken! Maar nu ik mijn hart eerlijk uit kan spreken, wil ik er wel voor uitkomen, dat ik 't zoetjesaan anders ben gaan zien. Wat mis is is mis, al maken we onszelf nog zoo wijs van niet. 't Kwaad is kwaad

in zichzelf, en 't eene kwaad sleept 't andere mee. Ik bedoel niet, dat ik verscheidene malen in doodsangst heb gezeten, dat ik mijn leven heb gewaagd.... dat telt nu allemaal niet mee. Ik heb 't er níet over, hoe ik er aan toe zou zijn geweest, als ik betrapt was, wat vandaag of morgen tóch had moeten gebeuren.... wat misschien vandaag of morgen tóch gebeurt, al steek ik geen hand meer uit. Ik bedoel iets anders."

Hij keek het raam uit, toen keek hij naar Lorna. Zij zat stijf en stil als een steenen beeld en zag hem niet aan. Hij sprak verder, veel kalmer.

"Een mensch kan zich wijsmaken wat hij wil, maar hij weet nooit, wat hij aanhaalt," zei hij. "Dat Jan en Piet en Klaas die juweelen kwijt zijn, kan hun misschien niet zoo erg veel schelen — 't is tenminste geen schade van levensbelang voor ze. Maar we zitten met zóóveel haakjes aan zóóveel menschen vast.... Ik ben pas zachtjesaan gaan inzien, hoe ik anderen dupeerde en in de misère stortte. Ik heb nog geen menschenleven op m'n geweten, maar aan mij ligt dat niet. Er zijn anderen verdacht voor dingen, die ik deed.... Gerry Long had wel al onder de groene zoden kunnen liggen.... en lady Kenton had op haar ouden dag massa's ellende kunnen krijgen.... en jij...."

Weer keek hij haar aan. Ze zat nog precies zóó, alsof alles langs haar heen ging, wat hij zei. Hij zweeg, wachtte, maar ze zei niets en verroerde zich niet. Mannering voelde zich het zweet uitbreken.

"Heelemaal goed begrijpen doe ik dat allemaal nu pas," hernam Mannering. "Misschien heb jij 't al eerder gedacht...." Zij gaf geen teken van leven. "Misschien heb je me veracht en verafschuwd...." Zij scheen het niet te hooren. "Lorna!"

Mannering was radeloos. Hij kon met den besten wil niet raden, wat er in haar omging, hij kon geen reden vinden voor die plotselinge verandering in haar houding. Hij wist, dat zij al maanden geweten, getóbd had, om hem. Maar haar kommer, de afstand tusschen hen beiden, werd niets minder. Hij had nu toch schuld bekend.... ze had hem verwijten kunnen doen, hij had ze aanvaard; hij had haar willen beloven, wat ze wou, ook al had ze haar liefde niet in uitzicht gesteld als belooning. Nu hij dat zelf allemaal inzag, wat hij had uitgesproken, nu had ze toch blij moeten zijn, opgelucht.... er had haar een steen van 't hart moeten vallen.... Er moest nog méér zijn, nog iets.... iets dat ze nu nog niet uit kon spreken. En, ging 't opeens alsoen licht door hem heen, het moest op de een of andere manier samenhangen met dat geldgebrek van haar, een paar dagen geleden.

"Ik wil je niet haasten," zei hij. "Maar ik heb nu alles uitgesproken. Ik wou dat jij...."

"'t Is zoo moeilijk," begon Lorna. Toen klopte er iemand op de buiten-deur.

De laatste kleur week uit Lorna's gezicht en ook Mannering werd bleek. Onwillekeurig keken zij naar de kranten met die brallende kopregels en in hun beider geest was dezelfde vrees.

Wordt vervolgd

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24 Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142 Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149397. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 3. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Bleyle

Goed gekleed te zijn...

is de wensch van iedere vrouw. Met welk een vreugde zal zij derhalve dit nieuwe Bleyle-model bekijken. Een onberispelijke coupe, een elegante lijn en een keurige en moderne afwerking zijn de kenmerken van alle Bleyle-modellen. En er bestaat wel nauwelijks een kleeding, welke tevens zoo doelmatig is.

100% zuiver wollen kamgaren

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan L. Zaalberg, Victoriaal 1a, Wassenaar

R-1251-G

GURE DAGEN KOMEN

Bescherm Uw kind tegen Griep, Verkoudheid, Engelsche ziekte

In den winter mist de zon de kracht, om in het lichaam die stoffen te ontwikkelen, welke bescherming geven tegen ziekten zooals griep, aandoeningen der luchtwegen (ademhalingsorganen), bronchitis en vooral Engelsche ziekte. Kinderen en ook volwassenen zijn dan een gemakkelijke prooi van verkoudheden met den nasleep van andere, dikwijls ernstige ziekten.

Deze gevaren ontstaan door een tekort aan vitaminen. Vul daarom in den winter het vitamine-tekort aan. Geef Uw kind en geef Uzelf Halitran 1200, de gouden olie uit de verse levers van heilbot, met den grooten rijkdom aan natuurlijke vitaminen A en D.

Halitran 1200 is zestig maal zoo sterk als medicinale levertraan en bevat 36.000 internationale eenheden vitamine A en 3.000 vitamine D per gram.

Een flacon Halitran is voldoende voor een maand. Begin nog heden met dit door alle doctoren aanbevolen natuurproduct. Het verhoogt het weerstandsvermogen tegen ziekten en U en Uw kind komen dan gezond en veilig door den winter. Enkele druppels daags zijn voldoende. Geen last meer met de kinderen te dwingen levertraan te nemen. De kinderen nemen Halitran 1200 graag in op een schijfje sinaasappel of een lepeltje suiker.

HALITRAN 1200

gestandaardiseerd. Uit verse levers van Heilbot.

Druppels Speciaal voor kinderen op fruit of in de voeding.
Flacon voor 1 mnd. f 1.25
Flacon voor 3 mnd. f 3.25

Capsules Speciaal voor volwassenen, smakeloos in te nemen.
Flac. 50 capsules f 1.40
Flac. 100 capsules f 2.40

60 maal sterker dan gewone levertraan

Druppels in plaats van lepels

Men slaagde er ook in goede maatjes te worden met de inboorlingen die men ontmoette en... noodig had. Hier ziet men zes leden der expeditie met een zestigtal dragers, gekiekt op en onder het vliegtuig dat in het gedeeltelijk welslagen der expeditie zoo'n voorname rol speelde.

DE LAATSTE VESTING

Schoonheid is zuiver 'n kwestie van smaak, meent deze inboorling van Nieuw-Guinea en behalve dat hij zijn oorleltjes op meer dan buitengewone wijze heeft geperforeerd en uitgetrokken, behoort hij ook nog zijn neus met 'n cylindertje, zooals hier afgebeeld. De expeditie ontmoette tal van stammen, die dezen Nieuw-Guineesche mode erg schenen te waardeeren.

Een luchtfoto van het oerwoud aan weerskanten van de Oriomo-rivier. Deze foto werd genomen tijdens een rondvlucht boven land dat nog nimmer in kaart was gebracht. Als een zilveren draad slingert zich de Oriomo door het geheimzinnige oerwoud, waar kannibalen en koppen-snellers hun laatste, vooralsnog ontogankelijke burchten bezet houden.

Het rijtje van wilde en woestegebieden wordt, dank zij den durf en de onverschrokkenheid van ervaren ontdekkingsreizigers, die als pioniers den weg banen voor de beschaving, geleidelijk kleiner, maar toch neemt Nieuw-Guinea onder de landen, die nog de meeste mogelijkheden bieden voor onderzoek en ontdekkingen, wel een voorname plaats in. Dat men dit ten volle beseft, getuigt de expeditie die het Amerikaansch Museum voor Natuurlijke Historie eenigen tijd geleden onder leiding van Richard Archbold op touw zette om dezen laatsten burecht van menscheneters en koppensnellers eens grondiger te gaan doorzoeken. De expeditie maakte gebruik van een amphibie-vliegtuig en

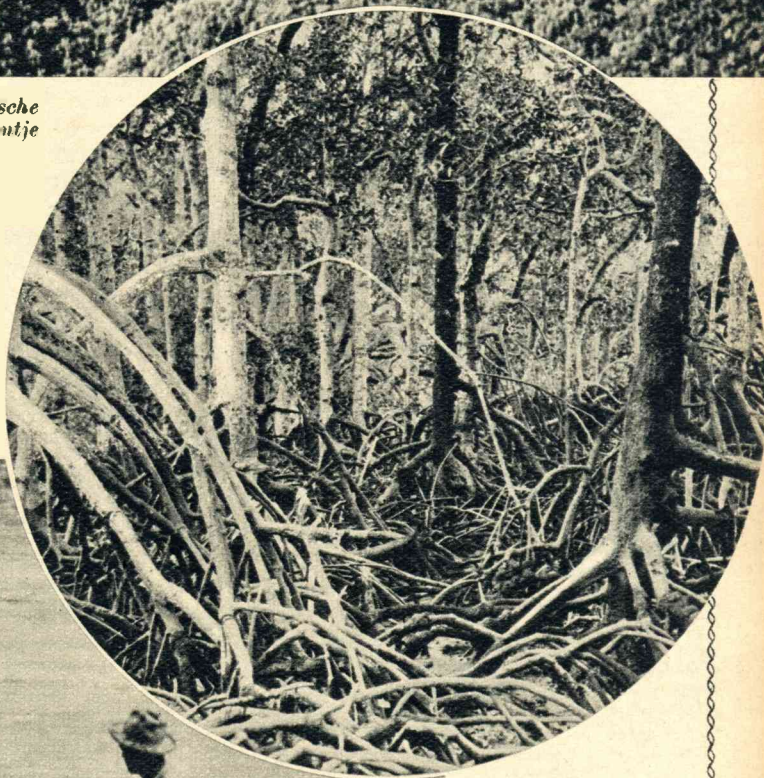
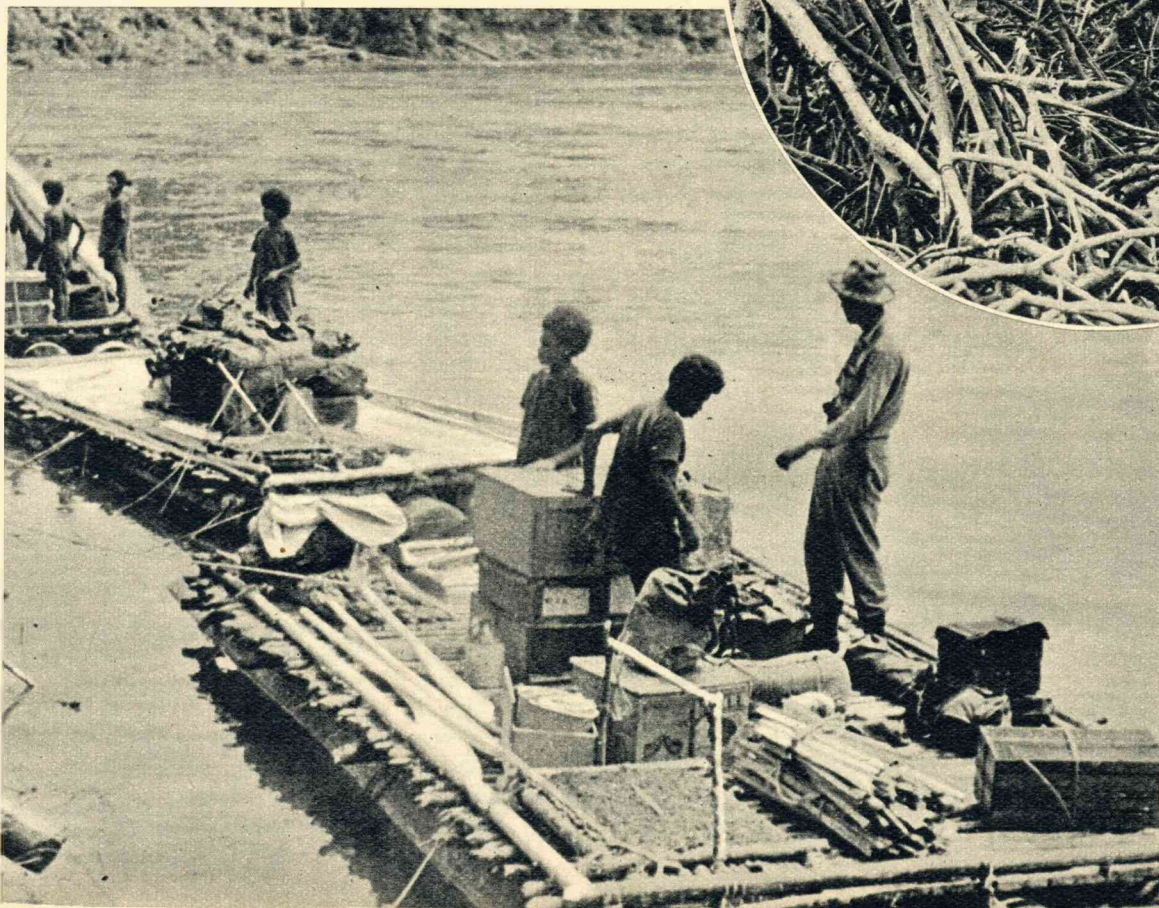

Een opname van den Leonard Murray-berg, die deel uitmaakt van de indrukwekkende binnenlandsche keten. Dit rotsgebied is van vulkanischen oorsprong en zoo steil dat er zelfs het kleinste plantje niet op kan leven.

DER KOPPENSNELLERS

In het woeste en vrij onherbergzame land zijn de rivieren meestal aan weerszijden omzoomd door moerasachtige gebieden, waar men naast tal van vertegenwoordigers uit het plantenrijk vooral wortelboomen aantreft. Men kan zich voorstellen hoe ontzettend moeilijk het voor een expeditie moet zijn om zich door zó'n gebied een weg te banen.

slaagde erin door te dringen tot gebieden, die nooit eenig contact met blanken hadden gehad. Zij ontmoette stammen, wier ontwikkeling en beschaving nog bij den ijstijd was blijven stilstaan, en bracht naast een collectie van vierhonderd dier- en tweeduizend plantensoorten talloze voorwerpen en wapens mede die door de inboorlingen werden gebruikt. Het verongelukken van 't vliegtuig, op achthonderd mijlen van de kust, dwong de expeditie terug te keeren. Een terugtocht, die onder vrij moeilijke omstandigheden werd aanvaard over verraderlijke rivieren, waar een boot hen eindelijk oppikte. Met een geleend vliegtuig werd de expeditie ten slotte veilig en wel naar huis teruggebracht.

Het verongelukken van het vliegtuig was oorzaak dat de expeditie moest terugkeeren. Dit geschiedde met inderhaast gebouwde vloten, waarop de heele buit der expeditie werd geladen. Na menig hachelijk oogenblik had deze tocht een gunstig verloop en wisten de reizigers zichzelf en hun buit in veiligheid te brengen.

MIDDENSTANDERS

Wij leiden tegenwoordig ook op voor het nieuwe middenstandsdiploma, voor het manufacturenbrevet en voor het kruideniersdiploma.

Duidelijke, schriftelijke lessen, geschikt voor dames en heren, voor oud en jong. Laag maandelijks lesgeld. Boeken, voor zover nodig, gratis. Correctie van gemaakt werk, ieder, die de lagere school heeft bezocht, kan onze cursussen volgen.

Lees onderstaande cursusopgave aandachtig. Zond daarna de bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe te frankeren met postzegel van 5 cent aan ons, of schrijf ons een brief en wij sturen gratis alle inlichtingen.

DOE HET HEDEN.

★ ★ ★

A-cursussen: voor heren: middenstandsdiploma, kommies, politiediploma, marechaussee, militaire politie, leerling-verpleger, besteller, hulp-keurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, verkoper (algemeen, textielbranche, kruideniersbranche), warenkennis, filiaalhouder, etaleur, modern reclameschrift, reiziger, administrateur, notarisklerk, makelaar-taxateur, inspecteur verzekerings-mij., varia-verzekering, directeur van een woning- en assuratiebureau.

Voor dames: middenstandsdiploma, leerling-verpleegster, verkoopster (algemeen, textielbranche, kruideniersbranche), warenkennis, filiaalhouder, etaleuse, modern reclameschrift, reiziger, privé-secretaresse, kinderverzorgster, kinderjuffrouw, assistente bij een dokter of tandarts.

B-cursussen: voor dames en heren: praktijkdiploma boekhouden (dubbel boekhouden), handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's „Mercurius" en „Vereniging voor Leraren", Ned. Taal, Frans, Duits, Engels; Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, stenografie (systeem „Groote"), spreken in het openbaar, rekenen, meekunde, aardrijkskunde, algemene ontwikkeling, belastingrecht, belastingconsulent, hand-schriftverbetering, beschavingsleer (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

C-cursussen: reclame-tekenaar, bouwkundig tekenaar, machine-tekenaar, electrotechnisch tekenaar, scheepsbouwkundig tekenaar, meubel-tekenaar, chauffeur-monteur, auto-techniek, auto-expert (voor verzekeringsinspecteur en taxateur), auto-dieselmonteur, electricien, electrotechniek, sterkstroommonteur, diploma V.E.V., zwakstroommonteur, diploma V.E.V., lijnwerker-telegrafist, erkend installateur, diploma V.E.H.L., radiomonteur, radiotechniek, lasser, lastechniek, machinist (voor stoom-, motor- en elektrisch bedrijf, voor de officiële diploma's land- en scheeps-machinist), koeltechniek, vliegtuigmecaniciën, vliegtuigtechniek, verwarmingsmonteur, verwarmingsinstallateur, smid-bankwerker, constructie-bankwerker, erkend gasfitter, erkend waterfitter, loodgieter, aspirant bouwkundig opzichter, bouwkundig opzichter, betonbouw, wegenbouw, filmoperator, fabrieksbedrijfsleider, enz.

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer
NIEUWEPLEIN 31, BIJ HET STATION, ARNHEM

BON Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor:

Naam:

Straat en No.:

Woonplaats: Ouderdom:

JORN DE VEELVRAAT

UIT HET NOORSCH VAN
THOMAS OYE

De mensen zeiden van Jorn Ronninga, den boerenknecht op Simenstad, dat hij de grootste veelvraat uit de geheele streek was, en dat was nu eens niet overdreven, dat was zeker. Want het was ontzettend, ja haast onchristelijk zooveel als die man naar binnen kon werken. Het was daarom te begrijpen, dat de mensen hem een bijnaam gegeven hadden en hem Jorn den veelvraat noemden, toen ze gehoord hadden dat hij drie groote kommen pap, zeven haringen, een ongelooflijken berg aardappelen en ook nog brood noodig had voor zijn middagmaal, als hij eenigermate verzadigd wilde zijn. Het was veel meer dan de binnenmeid, de koeienmeid en de geitenhoeder allen te zamen aan konden. En toen Simenstad op een keer gezegd had, dat Jorn zooveel spiegeleieren mocht eten als hij maar op kon, had hij er dertig verslonden. De binnenmeid bakte de eene pan na de andere en toen hij ten slotte ophield zei ze dat hij nog evenveel eetlust had als de Holle Bolle Gijs uit het sprookje.

„Nou ja," zei Simenstad, „het kan wel waar zijn dat Jorn voor drie eet en een beest is om in den kost te hebben, maar hij werkt ook voor drie. En nu moeten jullie eens voorgoed begrijpen, dat Jorn hier zoolang kan blijven als hij zelf wil, al zou hij drie keer zooveel eten als hij nu doet. Hij is vriendelijk en goedmoedig, ik begin zelfs van hem te houden."

Op een Zondagmiddag tegen Sint-Hans slenterde Simenstad naar zijn buurman, den prost Breien, om een gezellig praatje te maken, zooals dat in vele jaren zijn gewoonte was geweest. Want het was niet moeilijk te begrijpen dat de prost zijn bezoeken op prijs stelde. Simenstad trof den prost bij de heg aan, hij was in zijn hemdsmouwen en kwam aangelopen met een groote tuinspuit in zijn handen.

„Goeden middag, ben jij dat, mijn beste Ole Simenstad — het doet mij plezier je weer eens te zien," zei de prost vriendelijk.

„O, zoo lang is het nog niet geleden dat de dominee dat plezier gehad heeft, en het grootste genoegen is aan mijn kant, maar de dominee is druk aan het werk, zie ik," merkte Simenstad op met een vriendelijken glimlach.

„Ja — noodzakelijke daden, die niet uitgesteld kunnen worden, is het ons toegestaan te verrichten, zelfs op rustdagen — staat er in Pontoppidan, weet je."

„Ja, dat herinner ik mij en ik ben ook die geschiedenis van den stier en den ezel niet vergeten, hè, hè."

„Ja, ja, wacht nu even, geachte buurman, ik ben dadelijk klaar met het laatste anjelierenbed."

Even later zaten de prost en Simenstad met een kop koffie op de veranda.

„Hoor nu eens, Simenstad," zei de prost, toen de koffie opgedronken was en de lange pijpen te voorschijn waren gehaald, „toen je over den stier en den ezel sprak, die op een Zondag in de bron gevallen waren, dacht ik er aan dat ik

een extra-mooi stierkalf heb, dat ik je graag zou willen laten zien. Jij bent immers een bekend veefokker, Simenstad. Laten wij naar de weide gaan en hem bekijken."

„Ja, dat wil ik graag doen."

Iets later stonden de bureu in de weide. Maar het bleek, dat het kalf geen genade kon vinden in de oogen van Simenstad. Hij vond dat het met allerlei slechte eigenschappen behept was en ten slotte zei hij, dat het kalf niet goed genoeg was om mee door te fokken, het eenige waar het voor deugde was de slacht.

„Dat wordt nooit een stier, die stumperd daar," verklaarde Simenstad afdoende, „hij is veel te klein voor zijn leeftijd. De duivel zal me halen als Jorn de veelvraat hem niet in één maaltijd opeet, hè, hè."

„Nee, dat meen je niet, Ole Simenstad."

„Ja, alle duivels... neem me niet kwalijk, dominee — ja zeker meen ik dat."

„Ha, ha, ja, daar zou ik wel eens graag met je om willen wedden, Simenstad."

De prost vond het toch minder prettig, dat zijn buurman zich zoo weinig vleidend had uitgelaten over zijn stierkalf.

Er werd veel over en weer gepraat en het eindigde er mede, dat de weddenschap werd aangegaan. Het kalf zou den eerstkomenden Dinsdag geslacht worden, en als Jorn het in twaalf uren kon verwerken, zou Simenstad het kalf geheel gratis krijgen en bovendien nog honderd kronen. Maar als Simenstad verloor, zou hij het moeten betalen volgens den marktprijs in Oslo, en zou de prost de honderd kronen krijgen. Het geld zou in beide gevallen voor het tehuis voor ouden van dagen zijn.

Het was laat toen Simenstad afscheid nam, den prost de hand reikte en goeden nacht wenschte.

Er was een liedje, dat hij gewoonlijk neuriede als hij in goed humeur was. En dezen avond was hij in een buitengewoon goed humeur toen hij naar huis slenterde. Hij lachte, praatte met zich zelf en zong zoo nu en dan zijn liedje. Dat had dezelfde wijs als een Rheinländerdans, dien Simenstad vroeger zoo goed had kunnen dansen. Maar Marte Sjol op Simenstad vond het heelemaal zoo aardig niet, wat de prost en haar man bedacht hadden.

„Zooiets," zeide zij, „dat vind ik nu ronduit bespottelijk en schandelijk."

„Wat is dat nou voor onzin, wijf, als de oude prost er zelf ook bij betrokken is, je moest je mond maar liever houden," zei Simenstad en hij werd werkelijk boos.

Marte, die altijd zoo volgzaam en vredelievend was, moest er zich ook dezen keer bij neerleggen.

Den volgenden dag sprak Simenstad met Jorn:

„Zeg eens, Jorn, jij speelt het toch wel klaar om een kalf op te eten, als je er een heelen dag over kunt doen?"

„Wat? Een kalf opeten! Het hangt er

Een lachende mond... - met blanke tanden

is een charme die iedere vrouw moet bezitten! Ook U moet deze bijzondere charme behouden... en beschermen door UW tanden regelmatig te borstelen - minstens tweemaal per dag - met het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Het geeft de tanden een hagelblanke glans, zonder het tandglazuur aan te tasten. Bovendien verwijdert het de gevaarlijke voedselresten, die na elken maaltijd in tandscheurtjes en -spleetjes achterblijven. Zoó voorkomt U tandbederf en bent zeker van een zuiveren, aangenaam geurenden adem.

COLGATE
In tubes van 25, 40 en 65 cents.

Welke is UW nagel?

Gebrek aan natuurlijke oliën veroorzaakt brooze en gebroken nagels. Nailoid maakt brooze nagels gezond en geeft een fraaie, natuurlijke glans.

BEHANDEL DAGELIJKS UW NAGELS enkele minuten met Nailoid, nagelborstel en warm water. Dit is een nieuwe methode om Uw nagels in korten tijd tot een perfecte schoonheid te brengen.

Nailoid is geen nagellak; het VOEDT Uw nagels! Nailoid is geen lak; het voorziet de nagels van natuurlijke oliën, welke brooze nagels gezond en welgevormd maken. Nailoid maakt bovendien de nagelriem zacht, verwijdert vlekken en reinigt de nagels. Het is een complete manicure, gemakkelijk en snel in het gebruik. Slechts een kleine hoeveelheid is nodig om Uw nagels 'n nieuwen, natuurlijke glans te geven. Koop nog heden een doosje Nailoid bij Uw drogist of parfumeriezaak; prijs 35 ct. en 90 ct. Indien ter plaatse niet verkrijgbaar, stuur dan 35 cent aan postzegels aan de firma Kuypers & Co., Afd. P.1, Prinsengracht 983, Amsterdam C., die U dan franco een proefdoosje met uitvoerige gebruiksaanwijzing zal toezenden.

Met **NAILOID** geen brooze nagels meer!

van al hoe groot 't is," antwoordde Jorn.

Hij kreeg nu van Simenstad het heele verhaal over de weddenschap te hooren, en hij antwoordde dat, o, jawel, dat kleine miezerige kalfje van den prost Breien, dat was niet meer dan een goed maal voor een volwassen kerel, en Simenstad behoefde niet bang te zijn dat hij die honderd kronen zou moeten betalen.

"Je kunt er zeker van zijn dat ik het klaar speel, Simenstad, zonder den kop, de botten en de ingewanden, natuurlijk."

Simenstad was de meening toegedaan dat het het beste was het kalf op een extra-fijne wijze te bereiden, zoodat het buitengewoon smakelijk zou zijn.

Daarom zond hij een boodschap naar de beste kokkin uit de streek. Maren Synstenga heette zij: ze was in de stad hotelkok geweest, en was zonder weerga.

Maren was Dinsdagavond al met potten en pannen in de weer en beloofde haar uiterste best te doen en dat zei niet zoo weinig, want zij beweerde dat het voor haar een kleinigheid was het kalfs-lichaam te veranderen in rollades, karbonades, gegrilleerde borst, gehakt en allerlei andere soorten fijn rijkeluizen.

"Het is wel het beste dat ik er geen biefstuk van maak, want dan is men zoo gauw verzadigd en het ligt zoo zwaar op de maag," vond ze en toen ze bezig was al dat vreemde eten klaar te maken moest zij telkens stiller lachen.

"Dit is nu een van de gekste dingen die ik ooit beleefd heb, maar als Simenstad zijn weddenschap niet wint, zal hij tenminste geen reden hebben de schuld op mij te gooien."

Woensdag zou, zooals afgesproken was, Jorn het kalf opeten, en den dag tevoren sprak Simenstad de laatste dingen met hem af.

"Vandaag moet je niet te veel pap en haring eten, denk er aan," zeide hij. "Je moet niet vergeten dat het er morgen op aan komt, dat je goeden eetlust hebt, weet je."

Woensdag kwam en Jorn begon al om zeven uur 's morgens, want hij had een honger als 'n wolf. Den dag tevoren had Simenstad hem gewetenloos op dieet gesteld. Hij had op hem gepast als een dief, zoodat hij bijna geen eten kreeg den geheelen dag. Hij was zoo uitgehongerd, dat zijn maag rummelde.

Ha, ha, maar vandaag zag het er beter uit. Het was onbegrijpelijk wat Maren Synstenga allemaal voor hem neerzette. Er was allerlei soort vreemd eten, waar hij nog nooit over had hooren spreken, en dat hij nog veel minder ooit geproefd had. Het was erg lekker ook, maar van den kalfsbiefstuk zag hij nog niets.

Simenstad had gezegd dat hij zooveel bier bij zijn eten kon drinken als hij maar wilde, ja, hij had zelfs een groote flesch met Atlungstad akevitt voor hem neergezet. Dat was om den eetlust te verhoogen, zei Simenstad, maar geheel overbodig, vond Jorn. Jorn ging den geheelen dag door met korte tusschenpoozen en 's avonds had hij kort en goed het heele kalf opgegeten. Dat was door getuigen bewezen en stond zoo vast als een paal boven water. De tafel was leeg en in de keuken waren alle potten en pannen schoongeschrapt.

Hij veegde zijn mond met den rug van zijn hand af, nam een grooten slok bier en liet een boer, zoodat het dreunde in de kamer.

"Zeg, Maren — hupp — ja, nu ben ik zoowat klaar met al die dingen die je me voorgezet hebt en als ik dat kalfsvleesch nu ook nog moet opeten is het wel het beste, dat je het me nu meteen geeft. . . Ik geloof dat ik zoo langzamerhand verzadigd begin te worden. Maar als ik even wacht, dan kan ik dien kalfsbiefstuk ook nog wel aan. Hupp. . ."

Den volgende Zondag kregen de oudjes in het tehuis voor ouden van dagen een extra-tractatie, en die hadden ze aan Jorn den veelvraat te danken.

Vraagt eens
WITTE MARTINI
Zacht en geurig...
Juist iets voor de dames!

MARTINI

opwekkend. smakelijk. gezond. pittig.

ONZE GRATIS ONGEVALLENVERZEKERING

Sinds onze laatste opgave keerden wij te zamen met onze zusterbladen op grond van onze gratis-ongevallenverzekering de volgende bedragen uit

aan de Wed. Stals, Rooswijklaan 61, Velsen-Noord.	Fl. 600.—
aan de Wed. T. J. Tersteeg-Adriaans, Helmond	.. 500.—
aan P. Neugeglise, Bomstraat 50, Rotterdam	.. 300.—
aan de Wed. Hoornweg, Cath. Beermanstraat 33, Rotterdam	.. 600.—
aan de Wed. Kok, Anna v. Buurenstraat 40, Den Haag	.. 600.—
aan Van der Horst, Kade B 65, Fijnaart	.. 250.—
aan de Wed. C. J. Brandt, 2e Const. Huijgensstr. 51 I, Amsterdam	.. 600.—
aan J. Molitor, Carboonstraat 66, Heerlerheide	.. 125.—
aan L. W. Aalbersberg, Leuvenstraat 29, Leiden	.. 300.—
aan de Wed. P. v. d. Bosch, Huijzerdijk 118 b, Zevenbergen	.. 500.—
aan de Wed. J. de Hoog, Heggepad 32, Rotterdam	.. 600.—
aan de Wed. M. Niesen v. Waas, Linnaeusdwaarsstr. 23 b, A'dam	.. 600.—
aan de Wed. v. A. L. Kolsteeg, 1e Atjehstr. 49 III, Amsterdam	.. 600.—

Fl. 6175.—

voorig totaal bedrag Fl. 367.911.—

Fl. 374.086.—

Wij herinneren nog even aan onze groote verdeling van ruim Fl. 10.000 aan prijzen.

OP 5 DECEMBER VERDEELT PANORAMA DE VOLGENDE PRIJZEN ONDER DEN VASTEN LEZERSKRING:

Een Fordor Touring Sedan de Luxe, 8 cylinders, 85 rem pk., vier-deurs, Catalogusprijs	f 2125.—
Een Chevrolet Touring Coach, 6 cylinders, 85 rem pk., twee-deurs. Catalogusprijs	f 1950.—
Twee geldprijzen à f 1000.—	f 2000.—
Acht geldprijzen à f 500.—	f 4000.—

Moeder!

Mag ik
straks m'n

SANOSTOL?

Eerst in 't bad. En dan een ander feest! **SANOSTOL**: het natuurlijke levertraan-product met den frisschen limonade-smaak en met den vereischten vitaminen-rijkdom. Geeft den kinderen 1, 2 of 3 theelepeltjes per dag, al naar den leeftijd, tenzij de Arts anders voorschrijft. Een flacon Sanostol bevat 45 theelepeltjes en kost slechts f. 1.40.

SANOSTOL

VOLWAARDIG LEVERTRAAN PRODUCT met frisschen sinaasappelsmaak

BROCADES-STHEEMAN & PHARMACIA

ONZE DERDE PREMIEROMAN UIT DE

DE GEVANGENE VAN HET PURPER:

NICOLAAS II

Met even groot succes als de eerste uitgave van onze nieuwe boekenserie, die wij de KENNEMER SERIE hebben gedoopt, is de verschijning van het tweede deel beloofd.

Wij kunnen ons over deze hartelijke ontvangst en over de waardeering, waarmee beide werken door onze tienduizenden lezers werden ontvangen, natuurlijk slechts verheugen. Het is voor ons het beste bewijs, dat de uitgaven, hoewel van zeer uiteenlopend karakter — immers, de eerste was een historische roman, de tweede een modern, goed geschreven mysterie-verhaal — in den smaak van 't publiek zijn

gevallen, en dat onze keuze dus een juiste is geweest.

Steunend op die zoo algemeene en algeheele waardeering en belangstelling willen wij in denzelfden geest voortbouwen aan de voltooiing dezer zoo gelukkig begonnen en met zoo groot succes opgezette boekenserie van groot formaat.

En wij meenden daarin zeker te zullen slagen, door voor de derde uitgave in de Kennemer Serie de hand te leggen op een zeer bijzonder werk, kort geleden verschenen, dat ongetwijfeld met dezelfde warme geestdrift door onze abonneés zal worden begroet.

Dit boekwerk dan, waaruit wij onzen lezers op deze bladzijden een voorproefje geven, behandelt

**De tragische
levensroman
van Ruslands
laatststen
Czaar**

op even spannende als treffende wijze den tragischen en veelbewogen levensloop van den laatsten Russischen heerscher uit het huis Romanov, Czaar Nicolaas II, en van diens gezin, waarvan de dramatische lotgevallen en het schrikwekkende einde vooral den ouderen onder onze lezers nog in het geheugen zullen liggen.

★ ★

Nauwelijks twintig jaar scheiden ons pas van den tijd, waarin Nicolaas II een voorname rol speelde op het wereldtooneel en toch staat deze periode ons reeds zoo onduidelijk voor oogen, dat wij, om hem te kunnen begrijpen, ons eerst zullen moeten ontdoen van een reeks vooroordeelen en een massa diep geworteld wanbegrip.

De tragische figuur van Nicolaas II behoort tot de bekendste en meest besproken personen der wereldgeschiedenis. Heftige en vaak onverdiende verwijten, verdachtmakingen en geringschatting zijn hem gedurende zijn leven niet bespaard gebleven. Zelfs heden ten dage, twintig jaren na zijn dood, wordt zijn persoon nog door valsche overdrijvingen, lasterlijke aantijgingen en verkeerd begrip grof onrecht aangedaan en zijn beeld onherkenbaar misvormd.

Het ontstaan van deze zee van leugen en wanbegrip is misschien minder te wijten aan het legioen der bewuste geschiedenisvervalschers dan wel aan den verkeerden maatstaf, welken de wereld hem vrij algemeen heeft aangelegd. De figuur van Czaar Nicolaas II mag zeker niet uitsluitend bekeken worden met de koude oogen van den rationalistischen historicus. Wil men hem recht laten wederbaren, dan dient hij in de eerste plaats beschouwd te worden vanaf de verlichte hoogte van het gezonde menschelijk gevoel. Slechts in het schijnsel van dit licht zien wij Nicolaas II zooals hij was en herkent men in zijn wezen de stralende trekken van den drager van een mystiek geloof, van den Don Quichotte der autocratie en leert men de krachten kennen der innerlijke tegenstrijdigheden, die hem tot den ongelukkigsten mensch zouden stempelen van zijn tijd.

Het leven van Nicolaas II kan slechts begrepen worden als een fabel. Want zijn innerlijke wereld onttrekt zich aan ons nuchter beschouwend oordeel, omdat zij hooger ligt dan de lagere regionen van het leven en zich ver bezijden den breeden weg van dit aardsche tranendal beweegt.

Ter voorkoming van misverstand zij ten slotte nog vermeld, dat dit werk geenszins bedoelt de geschiedenis van Rusland onder Nicolaas II weer te geven. Het beschrijft alleen het leven van den Czaar voor, tijdens en na de periode van zijn heerschappij over Rusland.

De schrijver van dit werk, Mohammed Essad-Bey, is een bij uitstek bevoegde autoriteit op 't gebied der huidige Russische geschiedschrijving en zelf van Russische afkomst, hoewel zijn naam eer Turksch aandoet. Hij is de zoon van een Russischen oliemagnaat uit Bakoe en deed reeds verschillende geschiedkundige en politiek-sociale werken het licht zien, waarvan „Olie en bloed in het Oosten" wel het bekendste is.

Dit boek echter dient zich niet aan als een biografische roman, doch het is 'n zeer levendig en onderhoudend geschreven relaas van alle gebeurtenissen welke plaats grepen aan 't laatste Russische keizerlijk hof. Al deze gebeurtenissen hebben inderdaad plaats gevonden en bijna alle gesprekken in het boek weergegeven zijn werkelijk gevoerd. Slechts werden hier en daar de gebeurtenissen in onbelangrijke mate verschoven, zonder dat hierdoor echter aan de historische waarheid geweld werd aangedaan, terwijl voorts eenige uitlatingen van optredende personen, die door den auteur uit mémoires werden geput, den betrokkenen direct in den mond werden gelegd.

Indien dit werk in weerwil van zijn historische

KENNEMER SERIE

echtheid den indruk wekt van een verdicht verhaal uit lang vervlogen tijden en als zoodanig zijn bekoring heeft, dan ligt dit uitsluitend aan de eigenaardige en geheel bijzondere wereld, die erin beschreven wordt.

Ten bewijze hiervan behoeven we slechts een gedeelte van een der hoofdstukken te laten volgen, dat den lezer onmiddellijk verplaatst in de sfeer van zijn omgeving, waarin de hoofdfiguur van het keizerlijke drama, in dit boek verhaald, reeds van zijn prille jeugd is opgegroeid.

★ ★

Op het Roode Plein, voor het keizerlijk paleis, werd Nicolaas opgewacht door driehonderdduizend mensen, delegaties van meer dan honderd volkeren, die aan zijn heerschappij onderworpen waren. Zij stonden daar reeds vanaf 's morgens vier uur. Elf lange uren achtereenvolgens hadden die honderdduizenden boeren op hun Czaar gewacht. Onbarmhartig brandde de zon. Verdofte en sprakeloos leken ze een stomme kudde dieren. In de zielen van deze boeren leefde het rotsvaste geloof, dat alle leed, alle kommer, alle ziekte zou verdwijnen, als den betrokkene op den dag der kroning de genade ten deel viel door den blik van den Godgezalftde te worden aangeraakt.

Het werd drie uur voor de stoet zich aan de poort van het Kremlin vertoonde. Herauten en popen, grootvorsten, afgezanten uit alle deelen van de wereld en dames, flonkerend van goud en juweelen, trokken in bonte processie voorbij. Ver achter hen aan en geheel alleen verscheen de pas gezalfde Czaar. De menigte zank sprakeloos op de knieën. De Czaar steeg van zijn paard en met de Czarina aan zijn zijde schreed hij naar den ingang van het paleis. Daar bleef hij staan; hij wendde zich om en terwijl hij zich heel diep boog voor de volkeren van zijn rijk, beroerde hij driemaal met zijn vingertoppen den grond. Als een magische verschijning was hij het volgende oogenblik voor de blikken van zijn onderdanen verdwenen.

Het volk stroomde het Kremlin uit. In alle kerken van het land vingen de dankdiensten aan. Er werd feest gevierd en gebeden. Het heele rijk jubelde zijn vreugde uit. Zelfs in Frankrijk, Ruslands bondgenoot, werd de kroningsdag van den Czaar tot een feestdag voor de schoolkinderen bestemd.

Op den avond van dienzelfden dag openden de Czaar en de Czarina het groote hofbal. Terwijl zij zich ten dans bewogen, verdeelden de hoflakeien tienduizend maaltijden onder het volk, dat zich voor het paleis verdrong. Elk ontving in naam van den Czaar een half pond vleesch, een pond brood, worst, ingemaakte vruchten en een flesch bier. Den geheelen nacht door werd er in Moskou gedanst — door de voorname gasten in het paleis en het volk in de straten.

Het bonte programma van de kroningsfeesten, dat op dezen avond werd ingezet, zou op den achtentwintigsten Mei, drie dagen na de kroning, zijn hoogtepunt bereiken. Op dezen dag zou de Czaar op het Chodinskyveld bij Moskou een geschenk aan het volk uitreiken ter herinnering aan de kroning, bestaande uit een tinnen beker met den keizerlijken adelaar, brood en koek. Na afloop zou de dirigent Safonov in tegenwoordigheid van den Czaar een feestcantate doen uitvoeren. In den voorafgaanden nacht verzezen op het Chodinskyveld talrijke pyramiden van tinnen bekertjes, terwijl een stoet werklieden tafels met brood en koek aandroeg. Vroeg in den morgen zou de verdeeling reeds aanvangen.

In de jaren voor de kroning had het Chodinskyveld gediend als oefenveld voor het bataljon sappeurs. Zij hadden den grond omwoeld en doorploegd met diepe kuilen, mijngangen en loopgraven. Grootvorst Sergius, een oom van den Czaar en gouverneur van Moskou, had het niet noodzakelijk geacht die honderden kuilen en trechters te laten dichtten. Zorgeloos genoeg was het hem voldoende voorgekomen ze af te dekken met planken.

Moskou zuchtte dien dag onder een drukkende hitte. Reeds heel vroeg in den morgen waren de toegangswegen tot het Chodinskyveld met een dichte menigte overdekt. Niet minder dan een half miljoen boeren hadden zich op het veld verzameld. Aan de andere zijde van het voormalige oefenterrein schitterden de pyramiden van bekertjes in de stralen der opgaande zon. Een bijna mystieke, drukkende

stilte had zich over het geweldige veld neergelegd. Vijfhonderdduizend mensen, een compacte massa

als een geweldig, machtig dier, ademden sprakeloos en dof de verstikkende lucht in, bedorven door de uitwasemingen van een half miljoen bezweette lichamen. Mannen, vrouwen en kinderen wachtten roerloos af. In hun doffe bewegingloosheid schenen zij een te zijn met de zwarte Russische aarde onder hun lompe voeten. De atmosfeer werd ieder oogenblik verstikkender. Een enorme wolk van onheil en verderf scheen zich boven dat menschenleger samen te pakken. Zelfs geen zuchtje wind bracht verademing. De wolk werd zwaarder en langzaam, onzichtbaar daalde zij op de hoofden der menigte neer, zij drong in hun longen en deed de zwaksten bezwijmen. Vrouwen zegen tegen den grond, kinderen begonnen te schreien. En toen ontwaakte plotseling in die doffe, monsterachtige menigte het oerinstinct der vaderen. Zonder het te weten, zonder het te willen, gaven een half miljoen boeren op het Chodinskyveld van Moskou in slechts weinige oogenblikken een noodlottige voorstelling van de geheele, eeuwenoude geschiedenis van Rusland.

De Russische Beer kwam in beweging. Het lange, stomme, slaafs offerende, doffe dulden en wachten week, schijnbaar zonder grond, voor een wilde en dierlijke oproerigheid. Met fatalistische onverschilligheid stortte de menigte zich naar voren, op de afgronden toe, en vulde de kuilen, trechters en loopgraven. Over de vertrapte lijken heen schreden weer anderen den dood tegemoet, even moedig als onbewogen, en stelden hen die achter hen kwamen in staat, om over hun lijken heen het verre, begeerde doel, de bekertjes met de keizerlijke adelaars, te bemachtigen.

De menigte verbrak het zwakke politiecordoon, liep den politiechef, die schreeuwend op de noodlottige kuilen wees, onder den voet en stortte zich als 'n geweldige lawine over het veld uit.

De groeven waren gevuld met stuiptrekkende, schreeuwende en vertrapte lichamen. De zware laarzen der boeren verbrijzelden hun ledematen. Uit den chaos der gevallen gingen dierlijke kreten op. Doch niets kon den loggen Russischen Beer weerhouden, nu hij eenmaal in beweging was gekomen. De pyramiden van bekertjes werden omvergelopen. In wilde razernij vochten de menschen om een van die glimmende geschenken of een zak koek te bemachtigen, en daarna vielen ze uitgeput in de groeven, om te worden vertreden.

Toen tegen negen uur de schreeuwende, huilende en waanzinnig brullende menigte het veld ontruimd had, waren de groeven, mijngangen en loopgraven van het Chodinskyveld gevuld met vijfduizend vertrapte, onherkenbaar verminkte lijken. Niemand wist hoe de catastrofe ontstaan was. Niemand kon verklaren, wat dit doffe, zwijgzame, duldende dier plotseling in een beest veranderd had, dat, een demonische, onverklaarbare aandrif gevolgend, zich onverschillig in zijn verderf had gestort.

Om één uur overdekten de boeren opnieuw het veld. Zij zagen doodsblijk. En terwijl de wagens met de laatste lijken in de zijstraten verdwenen, zocht Safonov zijn

dirigeerstok. Om drie uur vertoonde zich in het feestelijk versierde paviljoen het vertrokken gelaat van den Czaar. Hij was omringd door grootvorsten en vreemde gezanten. De angstige blikken der boeren waren vol verwachting. Met sidderende hand gaf de Czaar het teken, dat de muziek beginnen kon. En het volgende oogenblik klonken over het nog dampende lijkenveld de plechtige tonen van een cantate.

In den namiddag van dien bloedigen dag gelastte de Czaar, dat aan de achtergeblevenen van elken verongelukte duizend roebels uit zijn eigen middelen zouden worden uitgekeerd. En terwijl deze keizerlijke beschikking bekend werd gemaakt, verzamelden zich in het Czarenpaleis de in Moskou vertoevende leden van de keizerlijke familie.

Behoeven wij met nog andere citaten uit het 320 compact bedrukte bladzijden tellende boek den aan dramatische feiten en tragische bijzonderheden zoo overrijken inhoud dezer levensbeschrijving van den laatsten Czaar aller Russen te onderstrepen? Wij achten dit eene voorbeeld voldoende en wijzen er nog slechts op, hoe deze bladzijden vol spanning en strijd om de heerschappij prachtig aansluiten bij de reeks historische artikelen die wij onder den titel „Heerschers over Rusland” achtereenvolgens hebben gewijd aan de voorgangers van Czaar Nicolaas II op den Russischen troon.

Het is van deze serie artikelen een waardig en voor onze lezers zeker een welkom besluit: een gelegenheid tevens om den inhoud van hun boekenkast met een waardevol historisch document van betrekkelijk recenten datum te verrijken en aan te vullen.

Onze agenten en bezorgers zijn verplicht u dit boek aan te bieden.

★ ★

Als abonné hebt u, zoolang de voorraad strekt, recht op een ingenaaid exemplaar tegen vergoeding van slechts

DERTIG CENT

op een luxe-exemplaar op zwaar papier in fraaien linnen band à

EEN GULDEN

Profiteert van deze aanbieding en wacht s.v.p. niet te lang met uw bestelling. Weliswaar hebben wij bijzondere maatregelen genomen, om, ook wat de luxe-boeken betreft, teleurstelling te voorkomen, doch spoedig aanvragen blijft niettemin zeer gewenscht.

HET HUISJE AAN DE SLOOT

Naar de schilderij van H. van Doornik

Hoe zet U lekkere koffie?

Goed begonnen - half gewonnen! Maal Uw koffie zèlf, vlak voor het zetten! Er gaat dan geen aroma verloren! En neem Douwe Egberts Koffie. Reeds bij het malen stroomt de krachtige D.E.-geur U tegen. En bij het eerste teugje proeft U al: dat is heerlijke „vol-aroma koffie”, dat is Douwe Egberts koffie. Zóó krachtig, zóó geurig is alleen D.E.!

Spaar D.E.-punten, verpakt bij D.E. koffie en thee. Voor 450 punten krijgt U bovenafgebeelden fraaien D.E. koffiemolen toegezonden.

DOUWE EGBERTS KOFFIE

Anno
1753

Een zoekplaatje uit de lucht: waar is de tweede bestuurder? Die zit onder het scherm achter den piloot. Op deze manier moeten de Engelsche militaire vliegers leeren blindvliegen; de piloot op de voorste plaats voorkomt ongelukken en herstelt mogelijke fouten van den ander.

VAN ALLES WAT

Ponte Delgada op de Azoren is een van de weinige plaatsen, waar 'n geit als trekdier wordt gebruikt. De eigenaar is 'n bekende figuur in het stadje, een kreupel, die met dit wagentje straatjes en sloppen kan berijden, welke voor ander verkeer ontoegankelijk zijn.

De oogst van de zee komt binnen — een levendig schilderij van de drukte en opwekkende bedrijvigheid aan de vissershaven van Yarmouth, wanneer de trawlers van de vangst zijn teruggekeerd.

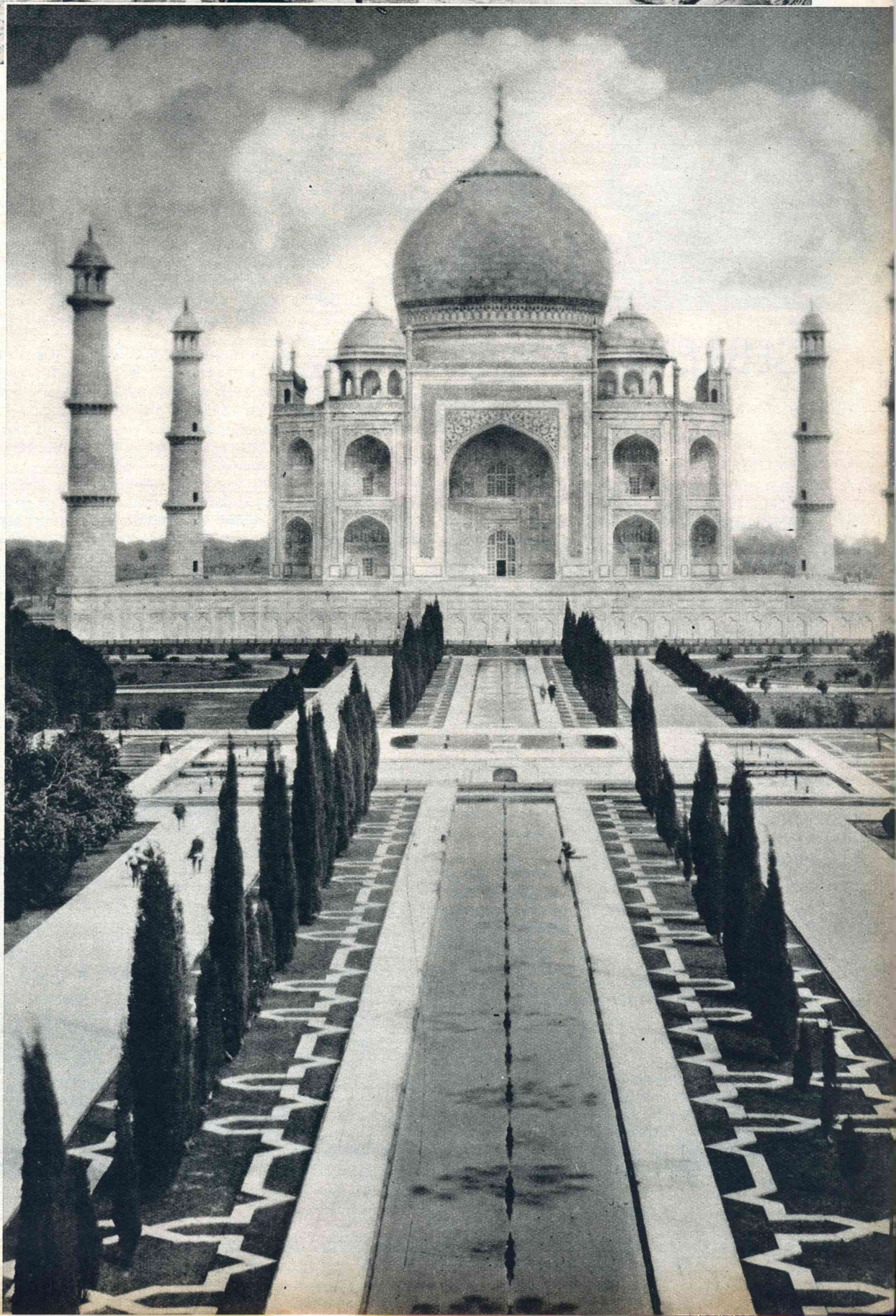

Een mooie verzameling wolfskoppen — buit van den jager en nu sieraad op de internationale jachttentoonstelling te Berlijn. Alles van jacht en wild uit dertig landen zal men op deze tentoonstelling kunnen bewonderen.

EEN WERELDBEROEMD GRAFMONUMENT

„De heele wereld zal het zich herinneren,” zeide Shah Jahan in 1611 tot zijn bouwmeesters, toen hij plannen maakte voor een waardig mausoleum van Mumtaz I Mahal, zijn vrouw. Twintig jaar later was het monument gereed, en inderdaad is het wereldberoemd geworden als de Taj Mahal van Agra.

Dit merkwaardig herinneringsbouwwerk is voor een groot gedeelte uit marmer opgetrokken. Van marmer in verschillende kleuren zijn ook de ingelegde figuren, welke overal in vloeren, wanden en minarets zijn aangebracht. Ongeveer twintigduizend man werkte er aan, en ofschoon zij niets verdienden, kostte het wondere gebouw toch vijftig miljoen gulden.

GEBREIDE CASAQUE

Bovenwijdte 90 cm.

Het uiterst simpele, maar daarom juist zoo sjeke modelletje van deze casaque is vooral geschikt voor lange, slanke figuren, welke het, met een breede leeren ceintuur op taillehoogte gedragen, zéér gedistingeerd zal kleeden.

Als materiaal heeft men noodig: plm. 400 gram negerbruine en 400 gram roestbruine zeer dunne boucléwol. Men breijt met naalden nr. 3½.

Eerst wordt een proeflapje gemaakt: 20 steken in de breedte moeten 10 cm. en 30 naalden in de hoogte moeten eveneens 10 cm. zijn.

De werkdraad bestaat uit een dubbelen draad van beide kleuren wol, waardoor de casaque een gemêleerd of gespikkeld effect krijgt.

Voorpand.

Men begint onderaan met een opzetrand van 108 steken (54 cm.) en breijt vervolgens:

1e naald (voorkant van het werk) * 20 recht; dan alleen met den roestbruinen draad 1 averecht waarbij de andere draad achter den roestbruinen draad moet doorloopen. Vanaf * herhalen.

2e naald (achterkant van het werk): De steken, die in de 1e naald r. gebreijt zijn, worden nu weer r. gebreijt. De steek, die met den roestbruinen draad a. is gebreijt, wordt ook nu weer a. gebreijt met den roestbruinen draad, terwijl de negerbruine draad voor den roestbruinen moet komen te liggen.

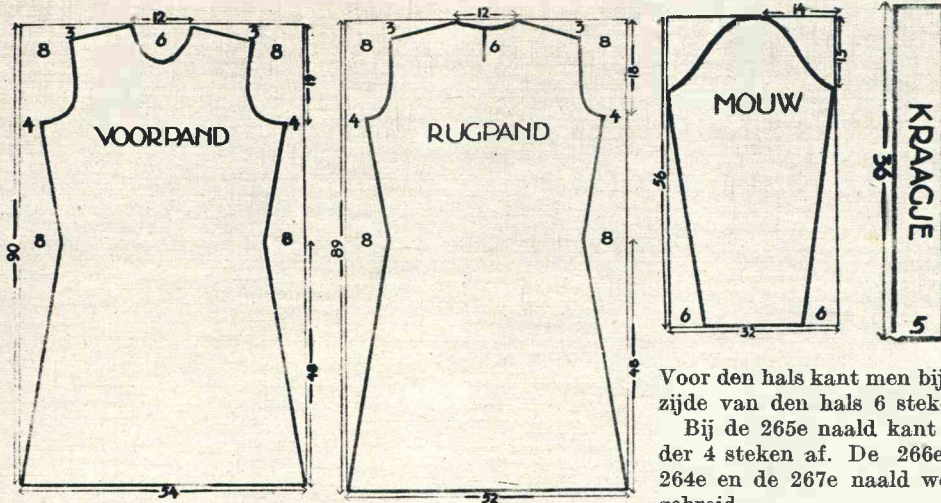
3e naald: 19 r.; * dan met den roestbr. draad 3 a. (den negerbr. draad achter den roestbr. laten doorloopen); 18 r. Vanaf * herhalen.

4e, 6e, 8e, 10e, 12e en 14e naald: als de 2e naald.

5e naald: 18 r.; * dan alleen met den roestbr. draad 5 a. (den negerbruinen dr. achter den roestbr. laten doorloopen) 16 r. Vanaf * herhalen.

7e naald: 17 r.; * dan alleen met den roestbruinen dr. 7 a. (den negerbruinen dr. achter den roestbr. laten doorloopen); 14 r. Vanaf * herhalen.

9e naald: als de 5e naald.

11e naald: als de 3e naald.

13e naald: als de 1e naald.

15e-24e naald: Met beide werkdraden recht breijen. Vanaf de 25e naald wordt het roestbruine patroontje versprongen.

Vanaf de 42e tot en met de 114e naald telkens bij iedere 8e volgende naald en vanaf de 118e tot en met de 138e naald telkens bij iedere 4e volgende naald aan weerszijden 1 steek minderen.

Op het einde van de 138e naald heeft men 76 steken over en het werk is 46 cm. hoog. Men is nu tot aan de taille gekomen.

Vanaf de 139e tot en met de 189e naald wordt aan weerszijden bij iedere 10e volgende naald 1 steek gemeerd; dit doet men tevens ook nog bij de 200e en 212e naald. Op het einde van deze 212e naald heeft men 92 steken en het werk is 71 cm. hoog. Nu begint men met de armsgaten.

Hiervoor kant men bij de 213e en bij ieder der 4 volgende naalden aan weerszijden telkens 2 steken af. Dan breijt men tot aan de 249e naald zonder meerderen of minderen verder. Bij de 250e naald begint men met den hals. Daartoe wordt het werk in twee gelijke helften verdeeld op twee naalden en men breijt het voorpand vanaf dit punt in twee afzonderlijke deelen af.

Voor de rechterhelft worden bij de 250e en 252e naald aan den kant van den hals telkens 3 steken geminderd; bij de 254e en 256e naald telkens 2 steken en bij de 258e en 259e naald telkens 1 steek.

Voor den schouder kant men aan den kant van het armsgat bij de 261e tot en met de 271e naald bij iedere 2e volgende naald telkens 4 steken af.

De linkerhelft wordt op dezelfde wijze gebreijt.

Rugpand. 104 steken opzetten (52 cm.) en den rug tot aan de armsgaten op dezelfde wijze breijen als het voorpand. Op het einde van de 212e naald heeft men 88 steken en het werk is 71 cm. hoog. Voor de armsgaten kant men nu bij de 4 volgende naalden aan weerszijden telkens 2 steken af en dan breijt men zonder meerderen of minderen tot aan de 246e naald. Nu het werk in twee gelijke helften verdeelen voor den hals en ieder deel afzonderlijk afbreijen.

Voor de rechterhelft breijt men tot aan de 256e naald gewoon verder.

Bij de 257e, 259e, 261e en 263e naald kant men aan de zijde van het armsgat telkens 4 steken af.

KRAAG
124

GEBREIDE SPORTTRUI

voor jongens en meisjes van 8-10 jaar

Deze trui zal het aardigst zijn, wanneer we haar breijen van witte wol en den rand in hard blauw of fel rood borduren.

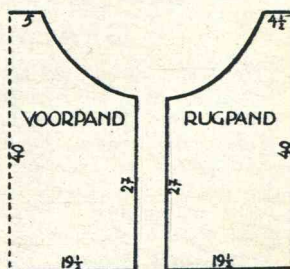
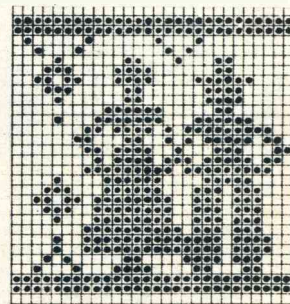
Het modelletje is zoowel voor jongens als meisjes geschikt en kleedt lekker warm door de strak aansluitende lange mouw en het hoge boordje.

Als materiaal gebruikt men pl.m. 300 gram dunne, witte vierdraads wol en voor de gekleurde randen wat roode of blauwe wol.

Men breijt het voorpand en het rugpand volgens knippatroon, dat men met behulp van het hierbij gegeven patroontje, waarop de maten staan aangegeven, tevoren van papier maakt.

Voorpand en rugpand worden begonnen met een opzetrand van steken, waarvan de breedte overeenkomt met de onderste breedte van de overeenkomstige patronen.

Voor het boordje breijt men afwisselend 2 recht, 2 averecht. Heeft men de juiste hoogte bereikt, dan wordt geheel recht verder gebreijt.

Is men tot aan het armsgat gekomen, dan mindert men volgens knippatroon, terwijl voor den hals de steken op een naald worden genomen.

Het ruggand wordt op dezelfde wijze als het voorpand gebreid.

De raglanmouw wordt bovenaan met de smalle zijde begonnen. Men breidt de mouw met de witte wol en meerdert aan weerszijden volgens knippatroon. Daarna weer volgens knippatroon minderen en het manchetje afwisselend 2 recht, 2 averecht breien. De laatste vier toeren worden met de roode of blauwe wol gebreid.

Kraagje. Hiervoor worden de lussen van de steken, die bij het begin van de mouw zijn opgezet, op de naald genomen en verbonden met de steken, die nog van den hals op de naald staan. Nu met vier naalden het kraagje met witte wol in de rondte breien, 2 recht, 2 averecht tot op de laatste 4 toeren na, die weer met de blauwe of roode wol gebreid worden.

Ten slotte worden alle naden verbonden en wordt volgens bijgaand telpatroontje de rand met motieven in de trui gemaasd met de roode of blauwe wol.

ONS ONTBIJT

Ons ontbijt.... ja, in hoeveel gezinnen zou er van een werkelijk ontbijt, van een gemeenschappelijke maaltijd dus, sprake zijn? Zoo tegen school- en kantoor tijd, liefst op het laatste nippertje, wordt er haastig — staande soms — een kopje thee met een sneetje brood naar binnen gewerkt; in hetzelfde tempo worden de boeken of andere spulletjes bij elkaar verzameld, even wat verwoed geklap met deuren en... de dag is begonnen. Een ontredderde, slordige ontbijttafel blijft achter.

Natuurlijk zullen er wel gezinnen zijn, waar het anders toegaat, maar wanneer we eerlijk tegenover onszelf zijn, zullen we moeten toegeven, dat de dagen, waarop we zelf zoo haast-je-rep-je ons morgenprogramma afwerken, ontelbaar zijn. Ons bed oefent nu eenmaal 's morgens een onweerstaanbare aantrekkingskracht op ons uit. Om acht uur vinden we, dat het hoog tijd is om op te staan, maar om kwart over acht liggen we er nog in, en trachten onszelf wijs te maken, dat we het nu ook nog wel precies kunnen halen. En dan draait het er per slot van rekening op uit, dat we in recordtijd ons aankleeden en ons ontbijt verwerken. Nu kan het zijn nut hebben om sommige bezigheden in recordtijd te verrichten, maar ten opzichte van onze maaltijden is dat nu niet bepaald noodig!

Niet voor niets wordt er in onzen tijd zoo veel geklaagd over zenuwachtigheid en overspanning. Niet voor niets zijn er op school in iedere klas zoo veel nerveuze, prikkelbare kinderen, die hun aandacht niet bij de lessen kunnen bepalen en slecht mee kunnen.

Natuurlijk zijn hiervoor nog genoeg andere oorzaken aan te wijzen, maar het is toch ook een feit, dat een rustig ontbijt aan het begin van iederen dag veel klachten zou doen verdwijnen. Aan de huisvrouw is hier weer de moeilijke taak toegewezen, om dit in haar gezin door te voeren.

Zij moet om te beginnen zorgen, dat de ontbijttafel op tijd volledig gedekt staat, zoodat er niet haastig op het laatste nippertje ergens op een hoekje of kantje van de tafel nog even een paar boterhammen moeten worden afgesneden. Schiet zijzelf in dit opzicht niet te kort — in hoe veel gevallen wordt er toch van een huisvrouw het goede voorbeeld verwacht! — dan kan zij ook van haar huisgenooten eischen, dat zij op een vastgestelden tijd aan het ontbijt verschijnen. Vooral kinderen kunnen hier niet vroeg genoeg aan gewend worden.

Veel moeders klagen, dat haar kinderen 's morgens zoo slecht eten. Met een leeg maag haast gaan ze naar school en voelen zich daar vanzelfsprekend slap en lusteloos en niet in staat om te leren. „Een volle maag studeert niet graag”, zegt het spreek-

woord, maar een leeg maag al evenmin. Vooral schoolgaande kinderen kunnen een gezond, stevig ontbijt al heel slecht missen.

Het is wel opvallend, dat in de vacaties diezelfde moeders niet te klagen hebben over den eetlust van haar kinderen bij het ontbijt. Wat is de oorzaak? In de vacaties hebben de kinderen allen tijd om te eten, hoeven ze zich niet te haasten, terwijl het buiten de vacaties vaak iederen morgen een jachten en reppen is om niet te laat te komen. Niet door gebrek aan eetlust, maar door zenuwachtigheid kunnen ze geen hap door de keel krijgen en op die manier wennen ze zich de slechte gewoonte van haast niet te ontbijten al heel vroeg aan. Daarom vooral is het van zoo groot belang, dat kinderen 's morgens overvloed van tijd hebben om rustig te eten. En onverbiddelijk moet er daarom de hand aan gehouden worden, dat ze op tijd opstaan en op tijd aan tafel komen, ook als ze wat ouder worden. De dag wordt op die manier met een rustig gezellig samenzijn begonnen, wat behalve aan de gezondheid ook aan het goede humeur van onze huisgenooten ten goede zal komen.

WAT ZULLEN WE ETEN? MENU

Zondag:	Kerriesoep. Biefstuk. Spruitjes. Aardappelen. Koffievla.
Maandag:	Klapstuk. Hutspot. Appelmoes.
Dinsdag:	Bouillon. Runderlapjes. Capucijners. Aardappelen. Fruit.
Woensdag:	Hachée (van soepvleesch). Roodekool. Aardappelen. Deensche rijstsoep.
Donderdag:	Gehakt. Andijvie. Aardappelen. Vermicellipudding.
Vrijdag:	Gekookte schelvisch. Bietensla. Aardappelen. Botersaus. Jan in den zak.
Zaterdag:	Erwtensoup met spek en worst. Pannekoekjes met jam.

HIJ MIST...

WAT HIJ KRIJGT!

Wij willen niet beweren, dat een bord havermout het kinderleven van een last tot een lust kan maken... maar wèl, dat een geregelde voeding met QUAKER of H.O. havermout juist die bouwstoffen aan het lichaam toevoegt, die ze zoo hard noodig hebben in hun groeiperiode. QUAKER en H.O. havermout bevorderen den eetlust, voeden de zenuwen en bestrijden verstopping, door hun overvloedig gehalte aan de kostbare vitamine B. Wanneer ook in uw gezin het dagelijksche bord QUAKER of H.O. havermout gegeten wordt, dan moet U daarvan op den duur de goede resultaten bij uw huisgenooten bemerken!

QUAKER en H.O. havermout worden volgens een speciaal procédé geroosterd, waardoor die unieke, nootachtige smaak verkregen wordt. Het wordt uitsluitend verpakt verkocht en is dus vrij van stof en onzuiverheden. Vlugkokend QUAKER of H.O. havermout is klaar in een paar minuten.

★ **GRATIS VOOR DE KINDEREN:** zolang de voorraad strekt, een alleraardigst geïllustreerd dierenboekje, tegen inzending van slechts 2 Quaker of H.O. mannetjes; knip ze uit de pondspakken en zend ze aan **Quaker, afdeling Dierenboekjes**, Postbus 905, Rotterdam.

QUAKER EN H.O.
(GED. MERK) HAVERMOUT (GED. MERK)

MODEFLITSSEN

van de Parijsche tentoonstelling

Rechts: Het gros der hoedjes getuigt van de ongelimiteerde fantasie van de ontwerpers. Niet alleen staan ze meer tegen het hoofd aan dan dat ze dit bedekken, maar ze vertoonen ook allerlei dwaze vormen. Dubbele kleppen; twee op elkaar geplaatste bollen; baby-kapjes, kachelpijpen en suikerbrooden; groote luijels en dan heel rare kleine kalotjes. Hoedjes, die slechts een héél enkel gezichtje goed kleeden.

Bijna geen Parisienne, die zich voor theaterbezoek niet tooit met een avondhoedje of diadeem. Zeer modern zijn ook de lange sluiers, die doen denken aan 'n Spaansche mantilla. In 't Palais d'Elégance toont men verschillende kalotjes van pailletten, waarover een lange of een sluier met breeden rand van dezelfde schitterende loovertjes.

Bont is in Parijs gedecideerd goedkoper dan elders, wat echter nog niet zeggen wil dat men verstandig zou doen om daar zijn bontjas vandaan te halen. Afgezien nog van het douane-gevaar dient men rekening te houden met het feit, dat het koopen van bont een kwestie van vertrouwen is; men moet er zeker van kunnen zijn, dat bij eventueele teleurstelling een en ander op de juiste wijze in orde gebracht wordt. Vooral persianer, breitschwanz en zilvervossen zijn sterk favoriet in de stad, waar een rijkdom aan bont getoond wordt als welhaast nergens anders.

De bontjas maakt het figuur ontegenzegglijk altijd minder elegant; vandaar dat de Parisienne zoo lang mogelijk wacht met zich in haar pels te hullen. De stoffen mantels, die rijk van bont voorzien zijn, doen vooral in de herfstmaanden opgeld.

Gekleede Wintermantels

709a. Mantel van zwarte stof, kraag en revers van persianer, wijde mouw met groote manchet. Benodigde stof: 3.20 m. à 140 cm. breed.

710a. Mantel van velours, groote revers, kleine kraag van Indisch lam, sluiting met één rij knopen. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

711a. Mantel van effen stof, mouw met plooien, ronde hals, taille versierd met soutache, vossbont-garneering. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
40, 42, 44, 46

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassies en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

W. H. T. te Amsterdam. U kunt de biervlekken uit uw gabardine regenjas verwijderen met een mengsel van gelijke deelen spiritus en water. Natuurlijk bestaat ook de mogelijkheid, den mantel chemisch te laten ontvlekken.

Mevr. v. P. te Leiden. U kunt uw geelgeworden kraag van Indisch lam opknappen, door het bont stukje voor stukje voorzichtig af te wrijven met een in waterstofsperoxyde (3%-oplossing) gedrenkt watje. Het bont daarna goed laten drogen alvorens het weer te dragen. Het zal door deze behandeling ongetwijfeld reusachtig opknappen.

Mej. L. v. K. te Den Bosch. Uw vraag hoort bij den dokter thuis. Wij kunnen dergelijke vragen niet beantwoorden.

Mevr. de G. te Middelburg. Wij raden u aan, het leer van uw fauteuils af te nemen met lauw water waarin een scheut azijn is gedaan. Na het vervolgens met een zachten doek opgewreven te hebben, geeft u het een behandeling met was in de kleur.

De gummi-ringetjes kunt u weer goed krijgen, door ze een poos in water te leggen.

Wat uw email-pannen betreft, doordat hiervan splinters zijn afgestooten, treedt gemakkelijk roestvorming op. Het is dus zaak, nooit etensresten in die pannen te laten staan.

Tegen de uitgebeten eau-de-cologne-vlek zal wel niets meer te doen zijn.

Mej. v. K. te Amsterdam. Teneinde het omkrullen van het kinderjumpertje te voorkomen, kunt u de randen flink oppersen onder een vochtigen doek. Verder zoudt u er een stuk band tegen kunnen zetten. Mocht dit alles nog niet helpen, dan kunt u er b.v. een rand vasten omheen haken.

Mej. L. de V. te Voorburg. Uw kammen en borstels kunt u schoonmaken in een lauw zeepsopje waarbij een scheut ammoniak is gedaan. Het houtwerk mag echter niet met het water in aanraking komen. Daartoe verdient het aanbeveling, het van tevoren even dunnetjes met wat vaseline in te smeren. Het laten drogen mag in geen geval bij de kachel of verwarming gebeuren.

Chr. V. te Arnhem. Een middel om zeepbellen sterk te maken is ons niet bekend. Weet een van onze lezeressen het misschien?

Dames P. te Enschede. Is de mufheid van uw kelder misschien een gevolg van vochtigheid? Flink luchten door openzetten van de ramen is natuurlijk aan te raden, zoo noodig ook stoken (b.v. met 'n gas- of electrisch apparaat). Helpt dit niet, waar veel kans op is, dan raden wij u aan, een deskundige, b.v. een architect, te raadplegen.

UNOX

FIJNSTE VLEESCHWAREN

U begrijpt mevrouw...

dat een winkelier een gewaardeerde klant niet wil verliezen en zeker niet door een onjuiste voorlichting.

Voor ons is de klant hoofdzaak en de winkelier spreekt alleen een meening uit, als deze meening zijn overtuiging is. Nu, Mevrouw: **Unox Vleeschwaren** kan ik U beslist aanbevelen.

Daar is in de eerste plaats de groote specialiteit van de Unox Fabrieken **UNOX FIJNSTE LEVERPASTEI**; dan de beroemde

UNOX GELDERSCHE ROOKWORST, een delicatessie voor de wintermaanden. Verder Unox ham - kalfsvleesch - lunchtong - spek - de verschillende worstsoorten - leverkaas en niet te vergeten Unox erwtensoep in blik...

Maar wat U ook neemt Mevrouw uit de groote verscheidenheid der Unox producten, mijn overtuiging is:

VAN UNOX IS ALLES EVEN HEERLIJK!

DE UNOX FABRIEKEN VERSTREKEN GAARNE RECEPTEN VAN ALLE GEWENSCHTE VLEESCHSCHOTELS

UNOX FIJNSTE VLEESCHWAREN - EN CONSERVENFABRIEKEN - OSS

Werkt
BINNEN
bij de
natuurlijke
LICHT
STERKTE

DE natuur leert het zoo duidelijk: Uw oogen hebben veel, mild licht noodig. Alleen *dán* voelt U zich onbekommerd en leest en werkt U zonder turende inspanning. Stelt Uw oogen daarom binnenskamers niet op een karig rantsoen. Zij kunnen *daar* niet tegen. Langzaam maar zeker bederft U ze. Des avonds behoort in het middenlicht van Uw vertrek een lamp

van minstens 150 dekalumen te branden! En als U het zich gemakkelijk maakt in Uw wijden armstoel, zorgt dan, dat het niet juist weer Uw *oogen* zijn, die het *ongemakkelijk* krijgen! Een extra lamp op de juiste plaats is geboden! Goed, overvloedig licht is niet duur. Voor luttele centen geeft de zoo zuinige Philips' „Bi-Arlita”-lamp een heelen avond helder licht!

Vraagt ons het gratis boekje
„VAN HET WONDERE ZIEN”!

't Bevat veel wetenswaardigheden op het gebied van practische verlichting.

PHILIPS'
„BI-ARLITA”
LAMPEN

N.V. PHILIPS' GLOEILAMPENFABRIEKEN - EINDHOVEN